

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

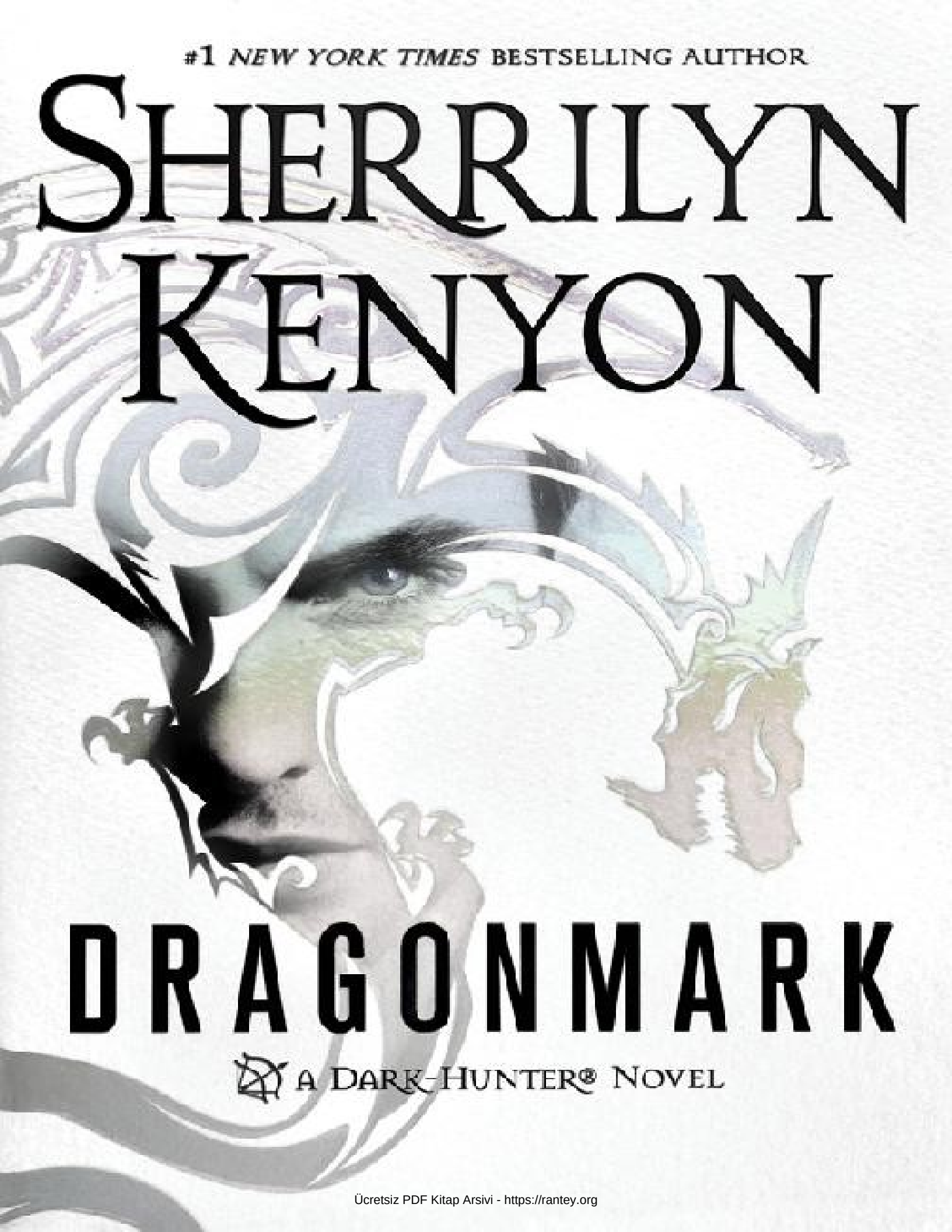
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

SHERRILYN KENYON

DRAGONMARK

 A DARK-HUNTER® NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dragonmark

KENYON

St. Martin's Press

Okumaya

Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

Hayatım olan ve beni sayısız kalp kırıklığından geçiren oğullarıma ve kocama. Ailem olan okuyucularıma ve aklımı başımda tutan arkadaşlarıma. Hayatımın bir parçası olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, Monique, Alex, Robert, John, Eric, Ervin, Mark, Nancy, Angie, Jen ve St. Martin's ve Trident'te kitapları gerçeğe dönüştürmek için inanılmaz derecede sıkı çalışan herkese. Ve MB çalışanları: Kim, Paco, Lisa ve Carl ve işlerin sorunsuz yürümesini sağlayan tüm gönüllüler! Sizler en iyisisiniz!

PROLOGUE

Samothraki,
Yunanistan MÖ 9501

"Piçler boğazını kesmiş. Ses tellerini tamamen koparmışlar."

İninin soğuk derinliklerinden cisimlenen Falcyn, kardeşi Maxis'in Illarion'u arkasından karanlık inine sürüklediğini görünce lanet okudu. Yıllardır en genç ejderha kardeşlerini arıyorlardı, kim bilir hangi kabus dolu dehşet için insanlar tarafından esir alınmıştı. Ama genç ejderha kuşunun izine hiç rastlanmamıştı.

Şimdiye kadar.

O kadar büyüktü ki mağaranın açıklığından zar zor sığıyordu, Maxis küçük kardeşini tutmayı bıraktı ve Illarion'un yere yayılmasına izin verdi. Sarımsı-turuncu pullarından kan sızıyordu. Her iki kanadı da soğuk toprak zeminde kırık ve işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Bilincini kaybetmemek için umutsuzca çırpınırken nefes alış verişi sığlaşan Illarion, yılan gibi sarı gözlerini yavaşça kırptırdı. Acı içinde.

O kadar çok gereksiz sefalet vardı ki, ocukdan Falcyn'in varlığının özüne kadar yayıldı. Ve içinde kana susamışlık yükselirken kendi gözlerini canlı kırmızıya çevirdi. Kardeşine kendi ejderha bedeninde bakamayacağını bilen Falcyn, nefret ettiği insan formuna büründü.

Bunu yaptığı anda Illarion hırıltılı bir tıslama sesi çıkardı ve hareket etmek ona acı veriyor olsa da saldırı pozisyonuna geçti.

"Sakin ol, küçük kardeşim." Falcyn kendi ana dili olan drakyn dilinde konuşuyordu - tüm ejderhaların konuştuğu gerçek dil. İnsanlara vahşî ve anlaşılmaz gelen bir dil.

Barış teklifi olarak elini Illarion'a doğru uzattı. Geçici olarak bir insan derisi giyse de Falcyn kalbinde ve ruhunda her zaman bir ejderhaydı ve öyle kalacaktı. "Beni tanıyorsun. Seni iyileştirmek için bu forma ihtiyacım var. Şimdi daha fazla zarar vermeden önce sakinleş."

Illarion'un yılan gibi gözünün kenarından tek bir kristal gözyaşı düştü.

O anda Falcyn insanlıktan hiç olmadığı kadar nefret etti; bunun mümkün olduğunu düşünemezdi bile. Illarion'un gri pullu burnunu okşamak için uzandı. "Şşş..."

Illarion geri çekildi, sonra da yere yığıldı.

Maxis kendisinden çok daha küçük olan ejderhayı nazikçe kucaklarken ve kendi kanatlarını vücuduna yaslarken nefesini tuttu.

Max'in ş anki haliyle onu yutabilecek dev bir ejderha canavarı olduğu gerçeğini görmezden gelerek,

Falcyn Max'in başını itti. "Acıdan bayıldı, Yaya. Şimdi o koca kılıcını kaldır da ona yardım edebileyim."

Max daha fazla yer açmak için geri çekildi.

"Yaşayacak mı?" "Bilmiyorum. Onu nerede buldun?"

"Ben bulmadım. O beni buldu." Suçluluk ve ıstırap Max'in gözlerinden okunuyordu. "Artık Bane-Cry yapamıyor. Piçler boğazını kestiklerinde bizi çağırma yeteneğini de aldılar."

Falcyn dişlerini sıkarken, içindeki öfke daha da şiddetlendi. "O zaman ona bizi çağırması için yeni bir yol öğreteceğiz. Durduramayacakları bir yol."

Max başını salladı ve başka tarafa baktı. "Bu benim hatam." "Yapma!"

"Öyle ve bunu biliyorsun. Annem ona söylediklerimden dolayı benden öç almak için onu insanlara verdi. İşbirliği yapsaydım... ona istediğini verseydim-"

"Dünyayı mahvedecekti ve yine de zalimliğinin bedelini ödeyecekti. Lilitu'lar yavrularına bakma yeteneğinden yoksundur. Bunu sen de biliyorsun. Kendi annem doğumumda beni kurban etmelerini izledi. Bunun bana tek yaptığı, beşikten mezara kadar bu hayatta yalnız olduğumuzu öğretmek ve beni acı ve tiksinti içinde bırakmak oldu."

Max tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Bu yüzden mi başka hiçbir ejderha insan formuna giremezken sen girebiliyorsun?"

Falcyn onun sorusuna cevap vermedi. Bu onun asla konuşmayacağı tek şeydi.

Herkese.

Kimsenin onun hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. Kardeşleri olarak gördükleri bile.

O da yer değiştirebilen tek ejderha değildi...

Ancak kardeşlerinin bu dünya hakkında bilmeleri gerekmeyen pek çok şey vardı.

"Fiziksel yaraları o kadar da kötü değil," diyerek konuyu değiştirdi. "Onu iyileştirebilmeliyiz."

"Ama?"

"O sadece bir çocuk. Yarattıkları zihinsel hasar için endişeleniyorum."

"Ben de öyle. Onu savaşlarında kullanıyorlardı. Düşüncesiz bir hayvanmış gibi ona biniyorlardı."

Falcyn yüzünü buruşturdu. Illarion'un yetişkin bir drakoma olmaması çok kötüydü. İnsanların hak ettiği öfke buydu.

Ayaklarının dibinde çaresizce yatan küçük çocuk değil. Onlarla tam anlamıyla savaşamayan ve onlara hak ettikleri fyrebreath ve ejderha öfkesini veremeyen biri.

O anda içindeki iblisin yükseldiğini hissetti. Dünyayı ateşe vermek ve yanıp kül olmasını izlemek istiyordu. İnsanoğlu onu ne kadar sık yıkıma sürüklediğini bilseydi bir daha asla uyumazdı.

Böyle zamanlarda, içinde yanan ve tüm hissedebilen varlıkların kalplerini ve ruhlarını çağırın o karanlığa teslim olmamak için her şeyini vermesi gerekiyordu.

Tanrılar bile.

Maxis ile ilişki kurmayı bu kadar zorlaştıran da buydu.

Yarı Arel, tam tersiydi. En yozlaşmış olanın bile içinde sadece iyilik görürdü.

Gerçekten mide bulandırıcıydı. Kardeşinin başkalarına yardım etmek istemesi. Max'in doğuştan gelen koruma ve hizmet etme ihtiyacı. Her zaman iğrençti.

Şimdi Illarion insanlığın ilk tadına bakıyordu. Ve Falcyn'inki gibi, bu da çok acı bir yemek olmuştu. Eğer yusufçuk bundan sağ çıkarsa, içinde ona işkence eden insan haşaratını korumak isteyecek Max'in kanı olmayacaktı.

Illarion'un babası Yunan tanrısı Ares'ti. Bir savaş tanrısı. İnsanlar neyle oynadıklarını bilmiyorlardı. Illarion'un taşıdığı kan sayesinde, reşit olduğunda türünün en güçlülerinden biri olacaktı.

Vahşi, eşsiz güçlere sahip bir ejderha.

Falcyn'in eli kardeşinin sırtında, insanların Illarion'u sığır gibi işaretledikleri damgaya takıldı. İltihaplanmış ve kanamıştı.

Ne yazık ki, tüm bu çilenin kardeşinin ruhunda bıraktığı kadar kötü bir yara izi bırakacaktı vücudunda.

Tanrılar hepsine merhamet etsin....

Çünkü Illarion bunu yapmazdı.

1

Aziz George Günü, 619

"Eğer aptallığı bir kenara bırakabilseydiniz, bugün adayların çoğunun size karşı bir şansı olabilirdi."

Edilyn ferch Iago, Virag'ın beklenmedik sözleri karşısında bir kahkaha tufanı kopardı. "Şşşt... başımı yeterince belaya soktun zaten."

Kızın işaret parmağı kadar bile olmayan çocuk, masum kaşlarını kaldırarak ona baktı. "O serserilerin geri kalanı senin coşkunu göremeyecek kadar geri zekâlıysa yapacak bir şey yok." Köhne, yıpranmış pervazın kenarında yürürken, açık penceresinin önünden geçerken duyabilecekleri köy sesleriyle alay ediyor, zararsız konuşmalarına eşlik edecek suratlar ve kaba jestler yapıyordu. Kahkahalara boğulmamak için elinden gelen tek şey buydu.

"Kes şunu, yoksa seni şişene geri dönmeye zorlarım."

Küçümseyerek homurdandı. "Sanki bu bir tehditmiş gibi. Şişemi seviyorum. Burada bunlarla birlikte olmaktan çok daha iyi-" Pencereden sokağa baktı ve burnunu kırıştırdı.

"-insanlar." Şiddetli bir ürpertiyle kenara oturdu ve daha da büyük bir tiksinti ifadesiyle ona baktı. Hafif bir esinti altın sarısı kanatlarını çırpı. "Neden yine böyle giyindin?"

"Aziz George Günü."

"Ah." Virag uzun ve yorgun bir iç çekti. "Bu yıl çok hızlı geçti. Peki bu sefer ejderhalara karşı kabul edilemez olmak için planlarınız neler?"

Dudağını ısırarak bir adım öne çıktı ve ormanın kenarında yaşayan yaşlı cadı kadından satın aldığı küçük şişeyi gösterdi. Şişeyi ona doğru uzattı. "Bu çürümüş ayı bağırsağı kokusu."

Geriye düşüp pervaza çarpmadan önce şiddetli bir protesto sesi çıkardı. "Bu işe yarar," diye nefes nefese kaldı. "Evet. Lütfen... bu gecedan önce onu cildinden temizle. Gözlerim sulanıyor. Yanıyor da." Gözlerini kaçıarak dilini dışarı çıkardı ve soluk alıp vermeye devam ederken bir kolunu ve bacağını kenardan sarkıtarak ölüyormuş gibi yaptı.

Edilyn üvey kardeşine ve onun maskaralıklarına güldü. Altın tenli, altın saçlı ve gözlü, kanatlı bir peri olan doğal haliyle onu ciddiye almak zordu. Bu haliyle ruhani bir güzelliğe sahipti ve dönüşebildiğini bildiği korkunç kara gölge canavarından çok farklıydı. "Ne tür bir perisin sen?"

"Bir peri değil," diye hırladı öfkeyle, kürkle kaplı bacaklarını ona doğru tekmelerken. "Kikimora! Sheez! Bu dumanı solumak

zaten kafanı karıştırmış. Biraz daha devam edersen dışarıdaki ahmaklar kadar aptallaşacaksın."

Kadın ona homurdandı. "Sanki düzenli olarak bundan daha kötü kokmuyorsun da."

Güldü. "Sadece mürver ya da dutla sarhoş olduğumda... ya da..." Onun suçlamasının doğruluğunu düşünmek için durakladı. "Haklı olabilirsin." Doğrulup dizini büktü ve bıyıklı çenesini üzerine koyarak, uyumsuz kostümünü giymeyi bitirirken onu izledi. Kısa, dikenli saçları ve köşeli yüz hatlarıyla şeytani bir yakışıklılığı vardı. Ama kızın onu en çok sevmesini sağlayan şey kişiliği ve her zaman onunla ilgilenme şekliydi.

Babasının ölümünden  gün sonra sihirli bir şekilde odasında belirlediği günden beri, ağabeyine umutsuzca bağlanmıştı. Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Tanrısal güçlerinin derinliği düşünüldüğünde, onun yardımına ihtiyaı olduğundan değil. Dürüst olmak gerekirse, neden ona geldiği ya da neden kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun kendisini sevdiğini düşünmek hoşuna gidiyordu ama masallar onun türünün böyle şeyler hissetmekten aciz olduğunu söylüyordu. lmsz kâbus ruhlarının her türlü hassas duygudan yoksun olması gerekiyordu.

Daha ziyade, başkalarını avlamak için insanların zayıflıklarını kullanan, kendine hizmet eden, kibirli yaratıklardı. Kleleştirdikleri ya da takas ettikleri tanrılar ve yüksek gler için insanları manipüle etmek.

Yine de rastgele, asık suratlı tehditlerine rağmen, onun yanında kalmaya devam etti. Her zaman sadık. Ona karşı her zaman şefkatli ve hatta nazikti.

Tıpkı kendisi gibi tam kanlı bir kikimora olan anneleri gibiydi. Yalnızca annesi bir anlaşma yapmış ve Edilyn'in babasıyla evlenebilmek için ölümsüz yaşamından vazgeçerek insan olmuştu.

Virag'ı çok öfkelenirdiği için bu konu hakkında hiç konuşmadılar.

"Nasıl görünüyorum?" Edilyn arkasını döndü ve o günkü kıyafetini göstermek için kollarını uzattı.

Adam öyle bir kahkaha attı ki, eğer istediği tepki bu olmasaydı kızın canı sıkılacaktı. "Saçmalık."

Boynuzlu miğferine uzanırken sırıttı. "Güzel. Ben de bunun için uğraşıyordum."

Acı dolu bir tiksinti sesi çıkardı. "Samhain aşkına, kafadaki o şey de ne?"

"Savaş miğferim."

Yüzünü bir korku maskesine dönüştürdü. "Nesin sen? Bir boğa mı?"

"Ne?" Masum numarası yaptı. "Ejderhaların boynuzları vardır.

Karışmaya çalışıyorum."

"Sen bir ejderha değilsin." Sesi düz ve kuruydu.

"Doğru."

Acı dolu bir inilti daha çıkardı. "Tanrılara şükürler olsun ki ailen öldü. Seni bu halde görseler ne derlerdi diye ürperiyorum."

Dilini dışarı çıkardı. "Senin korkutacak ya da eziyet edecek yaşlı bir kadının yok mu?"

Virag çenesini kaşdı ve bacaklarını indirerek pervazın kenarına doğru salladı. "Pek sayılmaz. Seni taciz etmeyi tercih ederim. Bu çok daha eğlenceli."

"Harika." Yorgun bir şekilde iç çekti.

Bağırsak kokusunu tenine sürmeye başladığında Virag onu durdurdu. "Gerçekten, kıymetlim... aşırıya kaçtın. Gülünç kıyafetinin iğrençliği göz önüne alındığında, üstüne bir de koklamana gerek yok. Hiçbir ejderha o tırpanı giyen birini seçmez. Yaklaştığınızda hepsi kaçmazsa şanslısınız. Muhtemelen yangın çıkmış gibi salonu boşaltırlar. Hatta Ynys Prydein'in tamamını bile terk edebilirler."

Şişenin kapağını kapattı ve tekrar gülümsedi. "Güzel." İsteyeceği son şey, babasını yemiş olan melez bir yaratıkla zorla çiftleşmekti. Ve muhtemelen kendi babasını da. "Zaten ordumuz için onlara neden ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum. Ata binmenin nesi yanlış?"

"Biri için mi? Uçamazlar." Kanatlarını ona doğru çırttı. "Benim de yapmayı çok sevdiğim ve şiddetle tavsiye ettiğim bir şey. Zavallı sen, bu kadar mahrum olmak."

"Yani? İki ayağımın yere sağlam basması için söylenecek çok şey var. Bir kanadımı kırıp üç yüz metreden düşüp tüm kemiklerimi parçalayamam ve daha sonra kaşıklanacak büyük bir kanlı leke olarak yere inemem."

"İkinci neden?" diye devam etti, onun sözünü kesmesine aldırmadan. "Atlar şu durumlarda alev alma eğilimindedir

ejderhalar onlara saldırır ve üzerlerine ateş püskürtür. Diğer ejderhalar bunu yapmaz. Karşılık verirler."

Haklıydı. Yine de bunu ona vermek istemiyordu. "Atlar çok daha az yer kaplar ve sizi ev ev yemezler."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Atlar oldukça fazla yer, ayakkabılarınız da dahil."

"Humph." Kılıcını kuşanırken burnunu kırıştırdı. "Ejderha öldürmekle tanınan bir azizin kutlandığı günde bunu yapmak aptalca bir gelenek, sence de öyle değil mi?"

"Belki de. Ama bu daha çok bir evcilleştirme kutlaması. İnsanın hayvana üstünlüğü ve tüm o çürümüşlük."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bir kabus iblisinden, bir ejderhanın sadece bir ölümlü tarafından evcilleştirilebileceğini düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsunuz? Elbette. Neden olmasın? Kabul ediyorum. Zamanında çok daha tuhaf şeyler gördüm, mesela kimsenin adını bile duymadığı bir taşra köyü krallığında çiftçilik yapmak için ölümsüzlüğünden vazgeçen bir kikimora gibi. Penllyn... gerçekten mi?"

Annelerinin kararını hâlâ kendisine karşı kullanması üzerine yaptığı iğnelemeye gözlerini devirdi. Bu arada Edilyn'in içindeki hayalperest bunun şimdiye kadar duyduğu en romantik şey olduğunu düşündü.

Sonunda annesine neye mal olduğu düşünüldüğünde, en pratik olmasa da.

Ve babam da.

Ne yazık ki, babası kadar onurlu bir adamla hiç tanışmamıştı. Ne de onun kadar sevgi dolu ya da vahşi. Öyle biri varsa bile, kesinlikle Penllyn'de yaşamıyordu. Annesinin, babası gibi nadir bir bireyi bırakma konusunda bu kadar isteksiz olması şaşırtıcı değildi. Böyle bir tek boynuzlu at el üstünde tutulmalı ve saklanmalıydı.

Edilyn Virag'a hüzünlü bir gülümseme attı. "Ben sadece kendi başıma bir savaşçı olmak istiyorum. Babamın olduğu gibi."

"O zaman ben de senin için diliyorum."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Aldığın kararlardan asla pişmanlık duymayasın." Ve bu sözlerle kendini ayağa kaldırdı ve pervazdan evini oluşturan küçük, koyu yeşil şişeye doğru uçtu. Beyaz bir ışık parıltısıyla şişenin içinde kayboldu.

Edilyn şişeyi dikkatlice aldı ve kalın siyah deri kordonuyla boynuna sabitledikten sonra tuniğinin cebine yerleştirdi.

"Göremiyorum. Çıkarın beni!" "Emin misin?"

"Kesinlikle. Yaklaşan bu rezalete ilk elden tanık olmak istiyorum."

Kuru ses tonuna gülerek onu ikna etti ve şişeyi turuncu tuniğinin dışına asarak boynunda sallanırken görebileceği şekilde yerleştirdi. Ardından babasının kendisi için yaptığı el yapımı yayı kaptı ve günün kutlamalarının tüm hızıyla devam edeceği Büyük Salon'a doğru yola çıktı.

Ancak her zaman olduğu gibi, kalbi yaklaşan Őenliklerde değildi ve kesinlikle hafif değildi. "Neden hayatımızın en değeri hayallerinin ulaşılması en zor hayaller olması insanlığın laneti?" Edilyn yıllardır aklını kurcalayan bu retorik soru karşısında içini çekti. Akli başında bir kadın bundan vazgeçer ve kalbinin bu faydasız arayışını bırakırdı.

Keşke akli başında olsaydı....

Derin bir nefes alarak, babasının savaşta öldüğü günden beri yatakhane olarak kullandığı seyrekle ve sevimsiz odaya göz gezdirdi. Bugünden sonra oraya bir daha bakmamak için nasıl da dua etti. Kilisenin yanına aldığı diğeri yoksul yetimlerle birlikte korkunç tarlalarda çalışmaya da zorlanmayacaktı.

Bu yıl, sonunda Brenin Cynfryn'in bir ejderha lordu olmadan da bir savaşçı olarak ayakta durabileceğini fark etmesini sağlamayı başaracaktı.

Amacında kararlı bir şekilde, yıpranmış savaş yayını eldivenli eline aldı. Ancak bunu yaparken, önceki sekiz yılın başarısızlık ve kalp acısıyla dolu anıları boğazında acı bir yumru oluşturdu. Bunu düşünme. Geçmişin bir önemi yoktu.

Sadece bugün oldu.

Bugün farklı olacaktı. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Kader sonunda onu dikkate alacak ve gayretli ısrarını ödüllendirecekti.

Olurdu.

Umutsuzca kendine yalan söylemediğini umarak -yine- çenesini kaldırdı. Kahverengi deri sadağını omzuna asıp küçük kulübeden köydeki herkesin o günkü kutlama ve silah denemesi için gittiği Büyük Salon'a doğru ilerledi.

Son sekiz yıldır, tam da bugün, katıldığı her oyunu kazanmıştı. Herkes onun, tıpkı kendisinden önceki babası gibi, aralarındaki en iyi okçu olduğunu biliyordu. Kılıç becerileri de klanlarının en iyisiydi; her ne kadar aşırı güçlü olsa da asla üstün yetenekli olamazdı. Engelli ayak yarışını bile kazanmıştı.

Tam sekiz yıl.

Yine de Brenin Cynfryn ona özgürlüğünü vermeyi reddetti.

Kesin şunu! Hayat adil değil, bunu biliyorsun. Olması da gerekmiyor.

Eğer öyle olsaydı, ailesi hala onunla olurdu.

Küçük kasabalarına hâkim olan devasa binaya yaklaşırken olumsuz düşüncelerinin cesaretini kırmasına ya da kendine olan güvenini zedelemesine kesinlikle izin vermedi.

Hiçbir şey ve hiç kimse onun yoluna çıkamazdı. Bu sefer değil. Öyle ya da böyle, Brenin'in marchawgion'larından biri olmaya layık olduğunu hepsine kanıtlayacaktı.

"Defolun! Burada istenmiyorsunuz!"

Öfkeli bağırışların kendisine yönelebileceğinden endişe eden Edilyn, süslü demir menteşelerle işaretlenmiş büyük meşe kapılara yaklaşırken yavaşladı. Sonra fark etti ki

İki muhafız kirli paçavralar ve keçeleşmiş kürkler giymiş yaşlı bir adamı itip kaktı.

"Seni dışarı atmak için kaç yılımız var, cüruf?"

Yaşlı adam hayranlık uyandıran bir inatla yerinden kıpırdamayı reddetti. "Bana da diğerleri gibi bir davetiye verildi. Bu herkese açık değil mi?" Yaşlı adamın sesi, kirli kukuletasının derinliklerinden gelen hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti. Büyük boy ve kurt kafası şeklindeki kukuleta yüz hatlarından hiçbir iz göstermiyordu.

"Dilenciler hoş karşılanmaz. Şimdi köpekleri üzerinize salmadan önce defolun gidin! Artık bizi rahatsız etmeyin!"

Bu kez onu o kadar güçlü ittiler ki Edilyn onu yakalamasaydı biri düşecekti. Ama bu yardımseverlik ona pahalıya mal oldu, çünkü adamın sırtı Edilyn'in önüne çarptığında oldukça acı verdi ve adamın perişan, kambur görünümünden çok daha ağır ve din olduğunu kanıtladı.

Edilyn acı dolu ılığını bastırarak, muhafızlara hitap etmek için uzaklaşmadan önce dengesini yeniden kazanmasına yardım etti. "O haklı. Bugün Aziz George Günü. Hepimizin en iyi şekilde davranması gerekmez mi? Ne de olsa o kutsanmış aziz ölmeden önce sahip olduğu her şeyi daha az şanslı olanlara dağıttı. Elbette ihtiyacı olanlar için bir nebze olsun hayırseverlik gösterebiliriz."

Muhafız ona dudak büktü. "Bir atın kıcının arka ucu gibi kokan bir şeyle ekmek mi kıracaksın?"

Bir ejderhayla ziyafet çekmekten iyidir.

Akıllıca, bu düşünceyi kendine sakladı.

Edilyn bunun yerine, şimdi garip bir şekilde sessiz olan yaşlı adama nazik bir gülümseme attı. "Göt gibi kokan biriyle ekmek kırmak, göt olmaktan iyidir. Pis kokular yıkanarak temizlenebilir. Ama bugün eşek olan yarın da eşektir."

Edilyn cesurca yaşlı adamın koluna girip zalimliklerine meydan okuyarak onu içeri götürdüğünde muhafız dudağını büktü. Ancak muhafızın veda sözleri ona bir darbe gibi çarpınca zaferi kısa sürdü.

"Kıçlardan bahsetmişken, onun geniş çevresinden hiçbir zaman yemekten kaçınmadığını ya da ne zaman ve nerede yiyecek bulacağı konusunda seçici olmadığını anlayabilirsiniz. Kiminle olursa olsun."

Diğer muhafız onun alaycı ses tonuna gülerken, o dişlerini sıkarak bu zalim sözlerin hedefine ulaştığını ve kalbinde kanlı bir yara daha açtığını bilmenin tatminini onlara yaşatmayı reddetti.

"Boş verin onları leydim. Buradaki en güzel kişi sizsiniz."

Yaşlı adamın nezaketine gülümsedi ve kolunu okşadı. Zavallı şey yoksul olduğu kadar kör de olmalıydı. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi. Ama ben bir hanımefendi değilim. Sadece basit bir okçu kızıyım."

"Anladığım kadarıyla baban seninle gurur duyuyor."

Bu sözler boğazına bir yumru getirdi. "Öyle olacağını düşünmek isterdim."

"Vefat mı etti?"

"Evet. Ben küçük bir kızken." "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Ona nazik bir gülümseme sundu. "Ben de öyleydim. O benim için her şeydi; neşeli bir mizaca sahip iyi bir adam ve harika bir babaydı. Onu çok özleyorz." Virag ne zaman onun yanında olduğunu ve ona sevgi ve şefkatini gönderdiğini bildirmek istese, her zaman olduğu gibi şişe kolyesi ısındı.

Edilyn yaşlı adamın kolunu bırakarak ona dünyadaki en değerli varlığı olan sevgili yayını gösterdi. "Ama savaş onu benden almadan önce bana bunu vermişti." Acı tatlı bir gülümsemeyele elini, babasının kabzanın üzerine yerleştirdiği rünik işlemenin üzerinde gezdirdi ve onun üzerinde çalışmasını hevesli gözlerle izledi.

"Kıymetli Edilyn'im?"

Başını sallayarak ani bir gözyaşını geri çevirdi. Babasını nasıl da özlemişti. Kaybı ve yokluğu kolaylaşmak yerine, her geçen yıl daha da acıtıyor gibiydi.

Annesi için de öyle.

Boğazını temizledi. "Bulabildiği en güçlü porsuk ağacından yayı kendisi yaptı ve doğum günümde bana verdi. Sadece ikimiz olduğumuz için saatlerce pratik yapardık. Her gün. Köyün kadınları yayımı o kadar çok çektiğimi söylerlerdi ki bir erkeğin kollarına sahip olduğumu söylerlerdi." Bir porsuk ağacını kesmenin uğursuzluk getirdiğine dair kocakarı masalını hatırlayınca kaşları çatıldı

Ağaç. Sözde, buna cüret eden herkes bir yıl içinde ölecekti.

Babasının, yayı için odun kesmeye cesaret ettikten sonra on birinci ayın on üçüncü gününde ölmüş olması sadece bir tesadüf müydü? Bunu hep merak etmişti.

Yayını her tuttuğunda aklına gelen bir şeyi düşünmek istemediğinden, yaşlı adamı oturması için yönlendirdi. "Sen dinlen, ben de sana biraz yiyecek getireyim."

Hâlâ kirli ve yıpranmış pelerini tarafından tamamen korunan adam, ona uydu.

Ve odanın içinde ilerlerken çok sayıda tanıdık konuşmaya kulak misafiri oldu....

Mevsimler ve yıllar değişse de buradaki insanlar ve onların endişeleri asla değişmiyordu. Onların mızımız dedikodularını o kadar çok duymuştu ki ezberden söyleyebilirdi. Ve bu ani düşünceyle, Virag'ın daha önce odasında oynadığı oyunun görüntüsü aklından geçerken bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldı.

Kardeşi her zaman çürümüştü.

"Sence bu yıl gelecek mi?"

"Kadim Drakos mu? Hayır, pek olası değil. O asla yapmaz. Bana onun şatafat ve gürültüye hiç önem vermediği söylendi."

"Brenin'in Kadim Drakos'a, saflarımıza katılması için tek kızıyla evlenmeyi teklif ettiğini duydum."

Başka bir soylu alay etti. "Onu vasimiz yapmak için oğullarından birini onunla evlendireceğini duydum."

Yetenekleri o kadar büyük ki. Kimsenin onu yenemeyeceği söylenir." "Evlat, hiçbir şey. Bunun için iki testisini de vereceğini duydum."

Brenin'lerini bildikleri için doğruluk payı olan bir şeye güldüler. Bu da Morla'nın neden bu kadar güzel ve pahalı bir zırh giydiğini açıklıyordu. Hiç şüphesiz babasının emrini yerine getirmeyi ve ejderha klanının en eski, en ölümcüllerinden birinin dikkatini çekmeyi umuyordu. Kimsenin görmediği gizemli Illarion Kattalakis.

Ejderhaların kendileri bile. Sadece onun hakkında hikâyeler fısıldıyorlardı - sanki adını yüksek sesle söylemekten korkuyorlarmış da onu bir şekilde gücendiriyorlarmış gibi.

Gerçeklikten çok efsaneydi. İnsanlıktan efsanevi bir coşkuyla nefret eden, eşsiz güç ve becerilere sahip karanlık bir büyücüydü. Zamanın kendisinden bile daha yaşlı olan bu büyücü, mağarasını sadece kendisini kızdıranları avlamak için terk ederdi. Ve o aptalları, yakıcı nefesiyle tüketti.

Ortalıkta dolaşan hikâyeler onun eski hazineleri ve eski pagan tanrıları tarafından dövülmüş silahları koruduğunu söylüyordu. Hatta bazıları onun Kutsal Kase'nin koruyucusu olabileceğine inanıyordu. Diğerleri ise onun Cennet Bahçesi'nde Havva'yı baştan çıkaran yılan olduğunu düşünüyordu.

Daha önce hiçbir yaratığın bu kadar tuhaf spekülasyonlara sahip olduğunu görmemişti. Birçokları onun Geatların, Jütlerin ve Wulfinglerin dilden dile dolaşan ve son zamanlarda kıyılarına kadar gelen yeni masalın ilham kaynağı olduğunu iddia ediyordu; bir kölenin gizemli bir

kadehten altın bir kupa çalmasının ardından öldürülen soylu
Beowulf'un masalı.

ejderhanın inine. Hırsızlığa öfkelenen ejderha, büyü­l­ü kupasını ve hırsızın kellesini geri isteyerek yerleşim yerlerini yerle bir etmişti.

Kötü şöhretli Grendel'i ve annesini öldürmeyi de içeren tüm asil savaşlarından ve zaferlerinden sonra, Beowulf sonunda ejderhanın vahşi hünerlerine yenik düşmüştü.

Bazı hikâyeler Beowulf'un, Geat yaralarından ölmeden önce ejderhayı öldürdüğünü iddia ederken, diğerleri bunun Beowulf'un klanı tarafından zevahiri kurtarmak için uydurulduğunu söylüyordu. Ejderha kadehini geri almış ve onun çalınmasında rol oynayan herkesin kalpleri ve kafalarıyla ziyafet çekmişti.

Böyle bir canavarın gerçekten neye benzeyebileceğini merak ediyordu. Umursadığından değil. Babasına ve insanlara yaptıklarından dolayı tüm ejderhalardan nefret ediyordu. İyi olan tek şey ölü bir ejderhaydı. Sadece böylesine hayali efsanelere ilham veren yarattığı merak ediyordu.

Daha fazlası değil.

Gelecek günü ve nasıl bitmesini istediğini hayal ederek - tabii ki kendi lehine- Edilyn yabancı için bir tabak hazırladı.

Bir fincan bal likörüne uzandığında, bir çift kızgın gözün kendisine dik dik baktığını hissetti. Başını kaldırıp baktığında Morla'nın Edilyn'in uyumsuz kıyafetlerinden hoşnutsuzluk duyarak dudağını büktüğünü gördü.

Uzun boylu, ince yapılı ve altın sarısı saçları sanki bir fey tarafından örülmüş gibi görünen soylu hizmetçi bakışlarını tabağa dikti. "Evde yemeğiniz yok mu?"

Koyu renk saçlı en iyi arkadaşı Leydi Nesta homurdandı. "Bir erkek kadar olmasına şaşmamalı. Üç kişi gibi yiyor."

Edilyn'i hayatı boyunca rahatsız eden keder bir yana, bir gün bile açlık ya da herhangi bir zorluk yaşamamış olan bu şımarık kadınlara sinirlenerek, onların yanlış anlamalarını düzeltmeye zahmet etmedi. Onun zamanına değmezlerdi. Bunun yerine tabağı, Morla ve Nesta'yı dikkatle izliyor gibi görünen misafirine götürdü. Onu suçladığından değil. Onlar köylerindeki en zengin, en güzel iki kadındı ve genç yaşlı her erkek onlarla bir gece geçirmek için ruhunu satabilirdi.

Keşke bunun bu kadar farkında olmasalardı. Ve bu bilginin kocaman kafalarına girmesine izin vermeselerdi. Biraz daha büyüdüklerinde salonu dolduracak ve iki kadının dik duramamasına neden olacak kafalar.

Ama bu onların sorunuydu. Onun değil.

Bu devasa egolar ve huysuz ruh halleriyle yaşamak zorunda olmadığı için minnettar olan Edilyn, tabağı yeni arkadaşının yanına koydu. Geri adım atar atmaz kapılar açıldı ve uzun zamandır beklenen onur konukları içeri alındı.

Ejderha Klanı.

Onlar tüm pahalı kıyafetleriyle salona girerken dudakları istemsizce kıvrıldı. Koyu renk deri zırhları, pencerelerden içeri sızan parlak güneş ışığında parıldayan altın ve gümüşle süslenmişti. Herhangi bir insandan daha güzellerdi, buraya Kâr için gelmişlerdi.

Klanının en iyi, en asil savaşçılarını savaşta ortakları olarak seğer.

Ve hayat.

Sözde, onlar tarafından seğilmek en büyük onurdu. Klanının erkekleri ve kadınları bu şans için birbirleriyle yarışır ve yılın geri kalanında başka pek az şey konuşurlardı. Tüm uygun gençler, onlarla birlikte yaşamak için alınanlardan biri olmayı umarak bu gün için çalıştı.

Bu istediği son şeydi. "Neden böyle titriyorsun?"

Öfke. Ama yaşlı adama cevap vermedi. Veremezdi.

"Korkuyor musun?"

"Hayır," diye alay etti. "Azıcık bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Biraz bile değil," diye onun sözlerini tekrarladı. "Yalnızca kabul edilebileceğim konusunda endişeliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

Onun masum sorusu, saklı tutmak istediği şeyleri hatırlamasına neden olduğu için ruhu acıyla yırtıldı. Ama ne faydası vardı ki? Ve daha durduramadan gerçek dudaklarından dökölüverdi. "Her yıl yeteneklerimle brenin için seğmelere katılıyorum ve tüm klan üyelerimi geğiyorum."

"O zaman sorun ne? Neden bir ejderhayla çiftleşmiyorsun?"

"Olmak istemiyorum. Aksine, brenin beni bir marchoges olarak seğmesini istiyorum."

"Ama ejderhalar için değil? Neden?"

"Çünkü onların bellerini kıracağını ve sakat bırakacağını biliyor," dedi Gryffyth yanlarından geçerken.

Arkadaşları kahkahalara boğuldu.

Küstah herife bir şeyler fırlatma isteğini bastıran Edilyn, o ve arkadaşları kalabalığın içinde kaybolurken bakışlarını Gryffyth'in değersiz postuna dikti.

Ama o kadar duygusuz değildi.

Yaşlı adama doğru döndü. "Ejderhalar tarafından seçilmekle ilgilenmiyorum. Aslında, Kazanç için asla ortaya çıkmam. Aksine, başlamadan önce geri çekiliyorum. Kendi başıma ayakta durmak istiyorum. Ama brenin beni reddediyor. Her yıl. O sadece ordusu için draigogion istiyor."

Yarışmacıların toplanması için çağrı yapıldı.

Misafirine şöyle bir baktı. "Ben onlara katılmadan önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, leydim. Size iyi şanslar."

"Ve size, lordum..." Ona karşı ne kadar kaba davrandığını fark ettiğinde yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Adını sormayı unuttuğum için çok özür dilerim. Ne kadar düşüncesizim."

"Düşüncesiz olmaktan başka bir şey yapmadın, sevgili Edilyn. Bana Emanon de."

"Lord Emanon. Size yardımcı olmak benim için bir zevkti." Onu hafifçe selamladıktan sonra diğerlerine katılmak için koştu.

Emanon sessizlik içinde otururken Edilyn'in kalabalığın arasından ilerleyişini izledi. Çoğu erkekten bile daha uzun boylu olan Edilyn'in egzotik güzelliği onu diğerlerinden ayırıyordu.

Diğerleri gibi. Belki de yaşama sevinciydi. Onların olumsuzlukları karşısında onun masum coşkusuuydu.

Donuk fırtınalarında bir yol göstericiydi.

Zorluklar karşısında bu kadar kararlı birini daha önce hiç görmemişti. Ayağa kalkarak kalabalığın dış kenarına doğru ilerledi, böylece onun yarışmasını izleyebilecekti. Serbestçe dalgalanan abanoz bir bayrak gibi, diğerlerinin yanındaki yerine doğru koşarken uzun siyah saçları arkasında dalgalanıyordu. Yanakları eforundan dolayı parlak kırmızıya boyanırken, iri göğüsleri heyecanıyla birlikte inip kalkıyordu.

Evet, iştahının sadece yaşam için değil, her şey için güçlü olduğunu söyleyen gür, dolgun bir vücudu vardı.

Kadınlardan birkaçı onun yaklaşımı karşısında dudaklarını büktü ya da gözlerini devirdi.

Gülümseyerek karşılık verdi ve cesurca onlara şans diledi. Çok arsız, neşeli bir kızdı, ayaklarına kadar inen cafcaflı turuncu bir tunik giymişti. Solmuş ya da bulaşmış gibi görünen yeşil ve mavilerle iç içe geçmişti. Saçlarına ve boynuzlu miğferine dallar yerleştirmişti. Emanon onun sarhoş bir peri mi, yoksa dağınık bir çiçek gibi mi görünmek istediğinden emin değildi...

Ya da bir tarlada biraz yuvarlanmış sarhoş bir boğa.

Bu da onu nadir görülen bir sırtışa zorladı. Hayatta takdir ettiği bir şey varsa, o da size kötülük etmek isteyenlere karşı bu derece meydan okuyabilmektir.

"O da seninle geldi mi?"

Emanon, brenin'in Tarius Kattalakis'i sorgulayan hırçın sesini duyunca bakışlarını en yakınındaki adama dikti.

Nadir bir Katagari Drakosu olan Tarius, insanlardan eş seçmek için buraya gelen bu grubun şu anki lideriydi. Bu, onlarca yıldır uyguladıkları bir bahar ritüeliydi ve Emanon'un midesini bulandırıyordu.

Her yıl Drakolar gelir, insanları izler ve yalnızca Kader'in onlara hayat arkadaşı ataması gerektiğini bildikleri halde bir eş seçerek Yunan tanrılarının halkları için verdiği karara karşı çıkarlardı. Irklarının ilk kez lanetlenmesine neden olan da bu tür bir kibirdi.

Yine de Katagaria Drakoları, ataları Illarion Ares'in oğlu olduğu ve tanrıça Nyx'in torunu olan Arkadyalı prenze kendi iradesi dışında biyolojik olarak bağlandığı için kendilerini bunun üstünde görüyorlardı.

Aptallar.

Illarion onları tanrıların gazabından kurtarmak için asla onlar adına müdahale etmezdi. Dürüst olmak gerekirse, melez türlerine karşı insanlığa duyduğu sevgiden daha büyük bir sevgi duymuyordu. Eğer gerçek biliniyor olsaydı, yaratılışlarından sonra kardeşinin hepsini ölüme terk etmesi için elinden geleni yapardı. Herhangi bir Varlık Avcısı'nın hayatta kalmasının tek nedeni Maxis Drago'nun yardımseverliğiydi. İyiliğini istemeleri gereken kişi oydu.

Illarion değil.

Onları memnuniyetle düşmanlarına yediren ve ayaklarının dibinde kan kaybından ölürken kahkahalarla gülen tek ejderhaydı. Ares'in oğlu bu yaratıkları hiç umursamıyordu. Hiçbir şey

ırkları ya da savaşları için. Onlara karşı hiçbir yükümlölük hissetmiyordu.

Ve asla yapmazdı.

Tartarus'ta yanın, sizi piçler....

Edilyn'e yaptıkları muamele tam da Illarion'un insanlığı sevmemesinin nedeniydi. İnsanlarla ilgili tüm sorun, çok nadiren insancıl olmalarıydı. Genetiğı hayvanlarla birleşmiş olanlar ise daha da kötüydü. Daha iyi olmak yerine, yepyeni bir gaddarlık seviyesine inmişlerdi.

Emanon onların iğrenç varlığına bir an daha katlanmak zorunda kalmamak için dişlerini sıkarak oradan ayrılmaya başladı ama bakışları Edilyn'e geri döndü.

Boynundaki ipe asılı şişeyi ovuşturdu ve onu hiçbir şeyin yapamadığı kadar büyüleyen bir gülümseme takındı. Lanet olsun. Bu onu nefessiz bıraktı.

Daha mı kötüydü? Kanını hızlandırdı ve içinde o dudakların tadına bakma ihtiyacını ateşledi. Olağanüstü uzun hayatında ilk kez, hızlı ve kanlı bir yemekten başka bir şey için insan etinin tadına bakmayı gerçekten arzuluyordu.

Onu arzuluyordu.

Bu da ne?

Ve hâlâ önündeki adamlar konuşmaya devam ediyordu. "Hayır, o burada değil. Ama korkmayın. Köyünüzü ve halkınızı korumaya fazlasıyla muktediriz."

"Kızımla evlenme teklifini kabul etmedi mi?" Tarius içini çekti. "Mesele o değil. Onun kısır olduğunu iddia ediyorlar."

"Deli olduğunu duydum," diye ekledi Bracis. "Türümüzün ilk örneği olarak, canavardan insana geçişi kaldıramadı. Fiziksel olarak hayatta kalsa da, zihinsel olarak çöktü."

"Çok yazık." Brenin yorgun bir iç geçirdi. "Düşmanlarımız gittikçe cesaretleniyor ve güçleniyor. Son savaşta en iyi savaşçılarımızın yarısını kaybettik."

"Artık buradayız ve seninle ilgileneceğiz." Tarius başını tekrar yarışmacılara doğru çevirdi. "Sürekli kazanan şu pejmürde esmer de kim?"

"Edilyn?"

"Evet. Her yıl buraya gelir." Tarius alaycı bir ifadeyle Bracis'e sıırttı. "Çok şişman biri, değil mi?"

Brenin başını salladı. "Sanırım sizden birinin onu alacağını umuyor, çünkü benimkilerden hiçbir erkek ona sahip olmayacak."

"Nedenmiş o?"

"Malı mülkü olmayan bir yetim. Çeyizi yok. Ailesi yok. Bu dünyada sahip olduğu tek şey taşıdığı o eski savaş yayı. Acınası, gerçekten."

Yine de çok az şeye sahip olan bu kadın, diğerlerinden daha fazla nezakete sahipti. Onu Emanon'un gözünde zavallı yapan son şey buydu.

Onun diğerleriyle yarışını izledikçe, ona duyduğu saygı arttı. Ona çelme takmak, onu yoldan çıkarmak ya da hedefinden sapmasına neden olmak için ellerinden geleni yaptılar. Edilyn tereddüt etmedi ya da tökezlemedi. Sadık ve kararlıydı, başını dik tutarak koştu ve bakışlarını

Diğerlerine ya da yolculuğunu engellemek için kullandıkları hilelere aldırmadan hedefine doğru ilerliyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramazdı.

Sonunda, bitiş çizgisini ilk o geçti. Diğerlerinin çok önünde.

Böylesine gözü pek bir cesareti görmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu. Kötü davranışlarına rağmen elde ettiği başarı için onu tebrik etmek yerine ters ters baktılar. Nefretleri o kadar artmıştı ki, hepsinin etrafındaki havada sürünen canlı bir yaratık gibi hissedebiliyordu. Böylesine somut bir kötülük görmek ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Yine de kararlı bir zarafetle yoluna devam etti. Hatta ona baktı, gülümsedi ve el salladı.

Bu beklenmedik hareket karşısında şaşkına döndü ve midesinin içinde tuhaf bir kıpırtı hissetti. Sadece açlığını körükleyen bir şeydi bu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Alnındaki teri fırçalayarak son oyun turu için yayını almaya gitti. Elini tahtaya dokundurduğu anda kızın egzotik yüz hatlarının hafifçe yumuşaması gözünden kaçmadı.

Evet, onun için son derece değerliydi.

Dudaklarında belirsizliğini ele veren sevimli bir ısırıkla, eldivenli parmaklarını babasının gravürüne dokundurdu, sanki ondan teselli buluyormuş gibi. Sonra hedefinin önündeki yerine geçti ve okunu dikkatlice yerleştirdi. Sıranın kendisine gelmesini sabırla beklerken yayı ve oku kalçasına dayadı.

Okçular teker teker atışlarını serbest bıraktı.

Sıra ona geldiğinde Edilyn kollarını yılların verdiği ustalıkla kaldırdı. "Bu iş sende," diye fısıldadı o kadar alçak bir sesle ki, Edilyn bunu duyan tek kişinin kendisi olduğundan emindi.

Ancak serbest bırakılması için ipi geri çektiğinde, düşünölemeyecek bir şey oldu.

Yayı ikiye ayrıldı. Üst kısım okla birlikte yere düşerken, alt kısım yay ipine bağılı olarak onun sıkı tutuşunda kaldı.

"Hayır!" Babasıyla arasındaki son bağı da kaybedince gözleri yaşlarla doldu.

Tertemiz giyinmiş Morla ona baktı. "Yazık oldu. Ama zaten kimse seni seçecek gibi değildi. Kimse bakmıyordu bile." Sonra atışını yaptı.

Emanon farkına bile varmadan Edilyn'e doğru istemsiz bir adım attı. Yine de az önce olanlar için kimsenin onu teselli edemeyeceğini biliyordu.

Zengin kaltağın, sonuçlarını ya da merhametini umursamadan, kaba ve gereksiz bir şekilde aldığı şey için.

Morla, Edilyn'in değerli yayını onu yarışmadan uzaklaştırmak için kırmıştı çünkü onun yarışacak becerilere sahip olmadığını biliyordu. Çünkü bu beceriyi öğrenmek için gereken yılları harcamak istememişti. Başkasından ne çaldığı da umurunda değildi. Önemli olan tek şey istediğini elde etmesiydi. Gerisinin canı cehenneme.

Nasıl yapabildi?

Aniden yüksek sesli bir ıglık duyuldu. Bu ıglık duyulduktan kısa bir süre sonra etraflarındaki kalabalık vahşı bir saldırı partisine dönüştü. Kutlama kisvesi altında içeri giren askerlerin pelerinleri fırlatıldı.

Morla ve ejderhalara eş olmak için yarışan diğer insanlar saklanmak için dağıldılar.

Savaşçı olmak ya da herhangi bir beceri göstermek için çok fazla. Her şey sadık cesaretleriyle ilgili.

Yerinde duran tek kişi Edilyn'di.

Morla'nın yere düşen yayını alarak sadağını sırtına geçirdi ve düşmanlarına nişan almaya başladı. Kattalakis ejderhalarını ve Brenin halkını hızla kesip biçen düşmanlarına.

Emanon, Edilyn'in kendisine bu kadar acımasız davranan pislikleri korkusuzca korumasını hayret ve hayranlıkla izledi. Neden? Hayal bile edemiyordu. Şahsen, hepsinin yanmasına izin verirdi. Şimdiye kadar koruduğu tek kişiler kardeşleriydi.

Başka hiç kimse onun kanının tek bir damlasına bile değmezdi. Bu her zaman onun kesin duruşu ve yemini olmuştu.

Ta ki Edilyn'in sırtını hedef alan öldürücü darbeyi görene kadar. Başkalarına odaklandığı için hiç göremediği bir darbe. O hızlı, hayati kalp atışında, asla kendisinin olmayacağına yemin ettiği bir karar verdi.

Bir insanın hayatını kurtarmak için atılarak gerçek ejderha formuna dönüştü.

Edilyn, devasa bir ejderha etrafında dönerken donakaldı. Dev, dikenli kafasıyla, gün ışığında dalgalanan ve parıldayan sarı-turuncu pullardan bir duvar oluşturunuyordu. Dehşete kapılan Edilyn önce ejderhanın kendisine saldırdığını sandı.

Yine de saldırmak yerine, köyüne gizlice girenlere ateş püskürdü. Vahşi bir tıslamayla kuyruğunu savurdu ve siyah kanadını ona doğru indirdi. Atlayın leydim Edilyn.

Artık yaşlı bir adamın ritmine sahip olmayan derin sesi tanıdığında çenesi düştü. "Emanon?"

Sarı yılan gibi gözleri ona mahcup bir sırıtışla bakarken yumuşadı. Illarion, leydim. Size hizmet etmek benim için bir onurdur.

Gerçek adı telepati yoluyla söylendiği anda, düşmanları kapılara doğru koşarak geri çekilmeye başladı.

Ama Illarion'un buna tahammülü yoktu. Edilyn'i sırtına alır almaz onları kovaladı ve halkını bir daha asla tehdit etmemelerini sağladı.

Edilyn, bacaklarının ve kalçalarının altında dalgalanan kaslarını hissederken onun pullarına sıkıca tutundu. Bir eyer ve dizginler, onu bineğinden hiçbir şeyin ayıramayacağını garanti edecek şekilde sabitleyen bir koşum takımıyla birlikte sihirli bir şekilde onun için belirdi. Sanki yerine kaynaşmış gibi hissediyordu.

Ejderhanın muazzam gücüne duyduğu korku ve saygı, onun düşmanlarını zahmetsizce küle çevirmesini izlerken içinde birbirine karıştı. Huşu içinde nefesini tuttu,

Titriyor ve bu öfkeyi asla ona yöneltmemesi için dua ediyordu.

Benden korkmana gerek yok, Edilyn.

Bundan o kadar da emin değildi. Kadim Drakos'un güçleriyle ilgili hikâyelerle her zaman alay etmiş ve onları fantezi olarak görüp reddetmiş olsa da, şimdi bu hikâyelerin kaçının gerçek olduğunu merak ediyordu.

Yüce Tanrım, o tam da söyledikleri gibiydi. Güçleri, gördüğü ya da duyduğu tüm ejderhalardan daha fazlaydı.

Düşmanlarını neredeyse hiç çaba harcamadan bertaraf ettikten sonra okçuluk alanına döndü ve kızın sırtından inmesine izin verdi. Yaralıların ve ölülerin cesetleri etraflarını sarmıştı. İnsanlar sevdiklerini bulmaya ya da yardım etmeye çalışırken tüm bölge hâlâ kaos içindeydi.

Yıllar boyunca kendisine nasıl davrandıklarına sık sık içlerlemiş olsa da, Edilyn halkını bu halde görmekten hiç keyif almıyordu. Bir insan başkasının acısından nasıl zevk alabilirdi? Gerekmediği halde zarar vermek ister? Sırf bu yüzden yapılan zalimliği asla anlayamazdı.

İnsanların nesi vardı?

Orada, onun önünde, Illarion ejderha formundan bir insan formuna dönüştü. Ama bu sefer yaşlı ya da kambur değildi.

Muhteşemdi.

Bir solukta, zekâ ve sıcaklık saçan bir çift gümüşü mavi göze baktı. Daha önce hiç görmemişti

gözleri bu renkti. Ve tam bir erkek mükemmeliyetinde bir yüze yerleştirilmişlerdi. Sert, yontulmuş bir çene, yüksek yanaklar ve ince bir burun. Hepsinden iyisi, onunla ne alay eden ne de küçümseyen dudaklardı. Uzun, koyu kumral saçları serbestçe dökülüyor ve tüylerle bağlanmış birkaç küçük örgü oluşturunuyordu.

"Çatışmada yaralandınız mı?" diye sordu.

Asla bir insan tarafından değil.

Adamın sesinin dudaklarından çıkmadığını fark ettiğinde omurgasında bir ürperti oluştu. Daha ziyade, onunla düşünceleri aracılığıyla konuşuyordu. Daha önce kendini tamamen gizlemiş olmasına şaşmamalıydı. Yaşlı adamın gerçekten konuşmadığı, daha ziyade düşüncelerini onlara telgrafla ilettiği gerçeğini gizliyor olmalıydı.

Boyuna ve gücüne yakışmayan bir şefkatle, kırık yayı için ağladığı yanaklarındaki nemi sildi. Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirirken bakışları merakla karardı.

"Bekle!" Brenin ileri atıldı. "Yanlış kadını yakaladınız. O benim kızım değil. Morla güzel ve zengin. Aradığınız kişi o."

Illarion elini kızın yüzünden çekerken kendisinden çok daha küçük olan adama sinirli bir bakış fırlattı. Buraya kendi değerinden başka hiçbir şeyin kıymetini bilmeyen, solmuş bir kalbe ve duygusuz bir ruha sahip sahte bir prenses için gelmedim.

Edilyn onun sesindeki küçümseme karşısında kaşlarını çattı. "O zaman ne yaptınız?
Aradığınız nedir?"

Ejderha gibi bir tavırla başını eğip drakos kardeşlerine, sonra da brenin'e baktı. Hiçbir şey. Gerçekten. Her yıl aynı şeyi bekleyerek şaka ve eğlence için geliyorum ve her yıl insanlığa dair aşağılık fikrimi teyit etmekte asla başarısız olmayan aptallar tarafından geri çevriliyorum. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek benim için hep bir oyun oldu.

Morla'ya karşı dudağını büktü. Bir prenses vaadi beni kesinlikle buraya çekmedi, çünkü onlar sadece kendi küçük ihtiyaçlarıyla ilgilenen kibirli, değersiz yaratıklar. Böyle bir baş belasına ihtiyacım yok.

Sonra Illarion Edilyn'e döndü ve dudaklarının kenarları hafifçe kalktı. Onun yerine, en nadide hayali buldum. Edilyn'in bakışlarıyla karşılaştı ve o soğuk mavi derinlikteki samimiyet Edilyn'in üzerine bir ürperti gönderdi. Kendi aklını bilen ve etrafındakileri korumaktan korkmayan çok güzel bir kraliçe buldum. Etrafındakileri gören ve başkalarının duygularına ya da değerlerine karşı kör olmayan biri. On bin yıldan fazla bir süredir bu dünyada yürüyorum leydim. Ne kalp ne de şekil olarak size denk birini görmedim. Ve eğer beni kabul ederseniz, sizin için ne kadar iğrenç ve tiksindirici olsam da, yemin ederim ki her zaman sadık hizmetkârınız olacağım.

Bu sözleri söyledikten sonra, babasının sevgiyle yaptığı, Morla'nın kararttığı ve acımasızca yok etmeye çalıştığı yayı ona uzattı.

Tamamen restore edilmiş.

2

Bir ejderhayla çiftleşmiş.

Ve herhangi bir ejderha değil... Were-Avcı türlerinin en eskilerinden biri. Illarion Kattalakis.

Edilyn bugünün kesinlikle böyle biteceğini düşünmemişti. En kötü kâbusunda bile böyle değildi ve annesinin bir zamanlar kâbus iblislerinin savaşçısı olduğu düşünüldüğünde, bu çok şey ifade ediyordu.

Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Pek tanımıyorlardı.

Yine de buradaydı. Kendini aptal ve savunmasız hissediyordu. Ve daha iyi bir kıyafet seçmiş olmayı diliyordu.

En azından bir tanesi eşleşti.

Illarion başındaki boynuzlu miğferi düzeltip ona kasıtlı olarak keçeleştirilmiş saçlarını ve içindeki dikenleri hatırlatırken ve sabırla onun cevabını beklerken bu hissiyata yardımcı olmadı. Beklenti dolu, alaycı bir kaşını kaldırdı.

Tanrım, hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Bir ejderha için.

"Baba!" Morla feryat etti. "'Bu haksızlık! O benim kocam olmalıydı! Benim ejderham! Onu istiyorum!" Ayağını yere vurdu. "Onu kazanmak ve ondan kurtulmak için her şeyi yaptım. Bir şeyler yap! Şimdi!"

Illarion'un yüzündeki ifade, brenin için bunu denemenin bir hata olacağını söylüyordu.

İlerlemeye başladığında, diğer ejderhalar onu geride tuttu.

"Lordum?" Tarius saygıyla Illarion'a yaklaştı. "Sizinle tanışmak bir onurdur."

Illarion'un yüz hatları taşa dönüştü ve kardeşleri drakolara doğru dönerken tüm mizah ve samimiyet gözlerinden kaçtı. Bu bir katilin soğuk yüz ifadesiydi. Hepsinden nefret eden ölümcül bir canavarın.

Ejderhalara ondan daha fazla düşkün olmaması ne kadar tuhaftı.

Geciken cevabı üzerine o büyüleyici gözleri hüznle karardı. Pekâlâ. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim leydim. Size iyi yaşamlar. Yüz hatlarını gizlemek için kapüşonunu tekrar yukarı çekti ve gitmek için döndü.

"Bekle!" Edilyn daha farkına bile varmadan konuştu. Illarion durdu ve ona doğru döndü.

Ejderhalardan nefret ediyorsun. Hepsinden nefret ediyorsun, diye hatırlattı kendine.

Ve yine de...

Zihninde onu korumak için nasıl acele ettiğini gördü. Onunla nasıl dalga geçtiğini ve ona nasıl hissettirdiğini hatırladı.

Diğerleri duruşmalar sırasında onunla alay ederken bile sıcaktı.

Bu çok aptalcaydı. O da bunu biliyordu.

Yine de kelimelerin dudaklarından dökülmesine engel olamadı. "Ben de seninle geleceğim."

Böylesine güçlü bir yaratığa yakışmayan bir tereddütle elini ona doğru uzattı. Ama ona doğru hiçbir hareket yapmadı ve son kararın tamamen ona ve sadece ona ait olduğunu bilmesini sağladı. Onun seçimine hiçbir şekilde müdahale etmeyecekti.

Bu işi çok daha kolaylaştırdı.

Illarion diğerleri gibi değildi. O da en az onun kadar kararsız görünüyordu.

Elleri titreyerek onun elini tuttu ve tanışmayı düşündüğü en son yaratıkla belirsiz bir geleceğe adım attı.

O küçük fiziksel teması kurduğu anda, parlak bir ışık onu kör etti. Yönünü bulana kadar her şey dönmeye başladı. Bir rüya gibi görünen bir şeyin içinde süzülüyordu. Yoksa düşüyor muydu? Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Ta ki devasa, karanlık bir mağaranın ortasında ayaklarını sağlam bir zeminde bulana kadar.

Büyük bir mağara, gerçekten.

Yine de soğuk değildi. Aksine hoş bir sıcaklık gibi görünüyordu. Aşırı karanlık da değildi. Özellikle de meşaleler içeride göründükleri anda kendilerini yaktıkları için.

Parlayan siyah duvarları inceleyebilmek için yavaşça arkasını döndü. "Neredeyiz biz?"

Benim evim.

"Hangisi?"

Yaşadığım yer. Sesi düz ve kuruydu.

Sinir bozucu olduğu kadar.

Ona sinirli bir bakış attı. "Ve bu?"

Kimsenin beni bulamayacağı bir yerde. Ona bakmak için kapüşonunu indirdi. Şimdi korkuyor musun?

Edilyn onun ne istediğini biliyordu ve ona bu tatmini yaşatmayı reddetti. "Olmalı mıyım?"

Ağzının bir köşesi kalktı. Çoğu kişi dehşete düşerdi.

"Ben çoğu değilim."

Hayır, değilsiniz, özellikle de böyle lezzetli küçük bir lokma için.

Nedense, tehdit olarak yorumlanabilecek sözlerine rağmen, sesindeki nota onu ısıttı. "Ve hâlâ buranın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Rahatsız edilemeyeceğim ya da saldırıya uğramayacağım bir yere. Ya da bulunamayacağım.

Kendisinden bile daha az güvenen biri. Buna tanık olmasaydı, bunun mümkün olduğuna inanmazdı. Gerçekten, bu inanılmazdı.

Ve bu, onun söz konusu olduğu başka bir konuyu merak etmesine neden oldu. "Konuşma yeteneğiniz yok mu?"

Sorduğun buysa, ses tellerim yok. Küçük bir yusufçukken zalim bir el tarafından koparıldılar. Yavaşça ona yaklaştı, tam ona ulaştığında durdu.

Geri. Yine de ona dokunmadı. Gerçi buna ihtiyacı da yoktu. Varlığı çok şiddetli ve korkutucuydu. Ezici. Onun gücü akıyor ve odayı tıka basa dolduruyordu.

Bu onu heyecanlandırdı.

Ve cesur sözlerine ve buna izin vermeme kararlılığına rağmen onu dehşete düşürdü. O, insan kılığında bile vahşi bir canavardı. Aksini iddia etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu inkâr edemezdi. Onda doğuştan ham ve hükmedici bir şey vardı. Çok uğursuz ve soğuk bir şey.

İnsan hayatına değer vermediğini söylemesine gerek yoktu, sanki varlığının özü bunu başkalarına telkin ediyordu.

Düşmanlarını parçaladığını gördüğü kana susamış ejderhayı yalanlayan bir nezaketle, omzundan bir tutam saçını kaldırdı. Saçlarını tenine değdirip kokusunu içine çekerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. O anda, tüm bunlar olurken alışılmadık derecede sessiz kalan kardeşini dinlediği için minnettar oldu.

Bu da onu çok daha garip bir düşünceye sürükledi.... "Şimdi benimle kızışmak ister misin?"

Dişlerinin arasından çıkan havanın çıkardığı tuhaf bir alaycı ses çıkardı. Bunu mu istiyorsun?

Onun sorusu ve yarattığı korku karşısında sertçe yutkundu. Onun bunu beklediğini bilse de, isteksizliğini itiraf etmek zorundaydı. Adamın çekici olmadığından değil ama... "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım lordum."

Illarion bu beklenmedik sözler karşısında donup kaldı. Onun gibi yaşama sevinci olan bir kadının pek çok şeyin tadına bakmış olması gerekirdi. Onun tatmamış olması...

Şaşkına dönmüştü.

Dahası, ne yapacağını şaşırmıştı. Bunun için düşünebildiği tek bir neden vardı.

Yeterince büyük değil misin?

Güldü, sonra kendini tuttu. "Özür dilerim. Sanırım on bin yaşından büyük biriyle kıyaslandığında bu meşru bir soru. Ve evet, yeterince yaşlıyım. Çoğu insan kadın için oldukça uzun bir yaş."

O zaman neden-

"Kişisel tercih. Köyümdeki aptal adamları gördün mü?"

"Sanki öyle!" Virag bağırdı. "Tam bir baş belası. Erkekler bunu fark eder."

Edilyn ağladım olarak onu kardeş Sonunda duyuruldu Mümkün olan en kaba ve sinir bozucu şekilde.

Illarion kaşlarını kaldırdı. Sormalı mıyım?

İç çekerek başını salladı ve şişesini onun bakışları için kaldırdı. "Hayır. Ama madem geldin... Illarion, kardeşim Virag'la tanış."

Virag şişeden tam boy bir adama dönüştü. Sarışın ve kaslı olan Virag, Illarion'la göz göze geldi. Virag'ın yoğunluğu çoğu kişinin gözünü korkuturken, Illarion sadece kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sıkıcı bir hoşgörü sergiledi.

Virag'ın vücuduna şaşkın bir bakış fırlattı ve hiç etkilenmediğini belli etti. Kikimora. Dünyada senin türünden bir erkek görmek nadirdir. Çok aranan biri olmalısın.

Şimdi hazırlıksız yakalanma sırası Virag'daydı. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Illarion başını salladı. Uzun zamandır buralardayım. Pek çok çirkin şey gördüm.

Virag onun bu çirkin sözüne ve bu sözün taşıdığı küçük anlamlara güldü. "Tahmin edebiliyorum."

Madem kız kardeşinizi benim gibi dışarı taşıyabiliyorsunuz, o halde ikinizi de geleceğinizle baş başa bırakıyorum. İyi günler.

Edilyn kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "İyi günler mi yoksa güle güle mi?"

İkisi de aynı, değil mi?

"Hayır. Biri kısa süreli. Diğeri ise oldukça kalıcı. Bana veda ettiğini mi söylüyorsun?"

Bir ejderhayla çiftleşmek istemediğini söyleyen sendin. Bir erkekle de birlikte olmadın. Bir kadın için tek bir kullanımım var ve o da çok kısa bir biyolojik değişim. Virag'a baktı. Ve erkek bir kikimoraya da hiç ihtiyacım yok. Bu yüzden birlikte kalmamız için bir neden göremiyorum. Kötü duyguların devreye girmesini ve kavurmanın başlamasını beklemektense dostça ayrılmamız daha iyi.

Olması gerekenden daha fazla incinmiş olsa da, kendini bu konuda onun kadar duygusuz kalmaya zorladı. "Anlıyorum. Pekâlâ o zaman. Virag?"

Ağabeyi başını salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağım." Illarion sert bakışlarını ona çevirdi. Pardon?

"Aynı fikirdeyim," diye homurdandı, yutması ve göstermemesi çok zor olan acıya ihanet etmeden önce onu buradan çıkarmadığı için onu tekmelemek istiyordu.

Virag inatla kollarını göğsünde kavuşturdu ve meydan okuyan bir duruş sergiledi. "Penllyn'de ona nasıl davrandıkları hakkında hiçbir fikrin yok. Onu oraya, onların zalimliğine geri götürmeyeceğim. Onu sahiplenip prensesi küçümseyerek yaptığın gösteriden sonra olmaz. Şimdi ona karşı acımasız olurlar. Öncekinden çok daha kötü. O bunu hak etmiyor. Böyle bir kader için hayatını kurtarmaktansa ölmesine izin verseydin daha iyiydi."

Kız itiraz etmeye başlayınca, onu susturmak için elini kaldırdı. "Sakin benimle tartışmaya kalkma, Eddie. Bu delikte üçümüze yetecek kadar yer var. Ben bir yüksük kadar yer kaplıyorum. Senin insanının ömrü onunkinin yanında bir göz kırpması kadar. Zamanla hatırlamayacak bile. O sessizlik içinde hüzünlenirken senin burada huzur içinde yaşamaman için sana birkaç on yıl acı çektirebilir. Bizi görmezden gelebilir. Biz de onu görmezden geleceğiz. Herkes mutlu olacak."

Belki herkes değil.

Illarion gırtlığından gelmeyen bir ses çıkardığında bir şey kanıtlanmıştı. Sesin kaynağının tam olarak ne olduğundan emin değildi. Ama dehşet vericiydi.

Güçlerinle hata yapma, Kikimora. Senden çok daha büyük yaratıkların kemikleriyle dişlerimi karıştırdım.

Tanrıları yedim.

"Yine de sizi melez varlığınıza dönüştüren bir tanrıydı, değil mi?"

Bu sefer Illarion'un çıkardığı tıslama hiç de yanlış değildi. Çok ileri gidiyorsun! Ve ne konuştuğun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Kardeşine saldırmak için harekete geçti.

Edilyn hiç düşünmeden aralarına girdi. Illarion onunla çarpıştı.

Bu beklenmedik temas karşısında hangisinin daha çok afalladığından emin değildi. Ya da bunun onu neden bu kadar nefessiz bıraktığından.

Illarion onu sabitlemek için kollarını ona doladı. Sen iyi misin?

Başını salladı. "Bana zarar vermedin."

Rahatlama yüz hatlarını hafifletmişti ama gözlerinde belirgin bir sıcaklık vardı. Öyle derin bir acıyla birlikte ki, midesinin derinliklerinde bir sızı hissetmesine neden oluyordu. Duygularının ya da bakışlarının kaynağını bilmiyordu. Ama bir şey onu rahatsız ediyordu.

Geri adım atıp bıraktı. Yukarıda bir yatak odası var. Senin odan. Ayrıca ipek ve mücevher dolu sandıklar var. Rahatınız için ne isterseniz kullanın. Ama bu mağaradan hiçbir şey çıkmayacak.

Ve böylece tekrar bir ejderhaya dönüşerek karanlık bir girintiye doğru ilerledi ve gözden kayboldu. Renklerinin canlılığı ve büyüklüğü göz önüne alındığında, bunun inanılmaz bir başarı olduğunu düşünebilirdi. Yine de bunu kolay ve zahmetsizmiş gibi gösterdi.

Şaşkın ve kızgın bir şekilde Virag'a kaşlarını çattı.

Yaptıklarından dolayı hiç pişmanlık duymuyordu. "Bana surat asma."

"Somurtmuyorum."

"Evet, öylesin. Bana teşekkür etmeli ve kutlama yapmalısın."

"Ne için? Bizi burada istemeyen zavallı bir ruha dayattığınız için mi?"

"Ailenin düşüncesizlikleriyle seni mahkûm ettiği o izbe yere dönmeyeceksin. Ayrıca, ejderhanın bir arkadaşa ihtiyacı olabilir. Bu kasvetli bir varoluş. Şuna bir baksana." Karanlık mağaranın etrafını işaret etti. "Aslında senin berbat yerinle kıyaslandığında bir kale gibi görünüyor. Ve ürkütücülüğü yepyeni bir boyuta taşıyor."

Onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Yine de...

Illarion'un varoluşu bu kadar mıydı? Hayatının? O kadar... o kadar...

Kasvetli.

Çorak. Aklından binlerce sıfat geçiyordu. Ama ona musallat olanlar son ikisi oldu.

Üzgün ve yalnız.

Ejderha için kendini kötü hissederek miğferini başından çıkardı ve kardeşine uzattı. "Burada bekle."

"Neden?"

Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Çünkü ben istedim ve sen bir pisliksin."

"Peki." Miğferini başına dayadı ve yakındaki bir dikiğin üzerine oturmaya gitti.

Yerinde kaldığından emin olmak için Virag'a son bir bakış attıktan sonra Illarion'un peşinden gitti.

İnmeye cesaret ettiği yol uzun ve dolambaçlıydı. Korkunç derecede dardı. İri cüssesine rağmen nasıl olup da üzerinde kalabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de üzerinden uçmuştu. Bu kesinlikle onun kaymadan ve düşmeden yürümesinden daha olası görünüyordu.

Dudağını ısırarak, yolun tehlikesi karşısında sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Yükseklikleri hiç sevmezdi. Karanlığı daha da az severdi.

Ayrıca burası çok daha soğuktu. Dondurucu, gerçekten. Daha sıcak, daha aydınlık bir yerde olmak varken neden burada kalmak istesin ki?

Ne yapıyorsun?

Düşüncelerine dalan bu beklenmedik ses karşısında kırılgan bir çığlık attı. "Neredesin sen?"

Başını hafif bir iç çekiş doldurdu. Yatağında.

Meşaleler etrafındaki karanlığı aydınlatmadan önce derin bir itiş kakış sesi duydu. Duvarların aslında siyah olmadığını fark ettiğinde çenesi düştü. Aksine, ışıkla parıldayan derin, ışıltılı bir yeşildi. Yukarıda ne kadar hazine olursa olsun, buradaki odaları dolduran şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Her şey altın, gümüş ve mücevherlerle parıldıyor ve ışıldıyordu. Hazineler yere bile saçılmıştı. Neredeyse bir denizin içinde yüzebilirdi.

Illarion kendi tarafında odanın çoğunu kaplıyordu. Görünüşe göre yatağını bir nehrin üzerine serpilmiş samanların üzerine yapmış.

altın paralar. Bu ona pek de rahat olacakmış gibi gelmemişti. Ama o kim oluyordu da yargılayabiliyordu? Saman kene yatağı da lüks diyebileceğı bir şey değıldi.

Başını kaldırdığında o kadar iriydi ki, vücudunun başka hiçbir yerini oynatmadan onu çıkıntıda karşıladı. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?

Etrafını saran muazzam zenginliğe dehşetle bakarken onun sorusunu duymazdan geldi. "Etrafında bu kadar servet varken" -hazineyi işaret etti- "neden yerde yatıp bir mağarada saklandığını sorabilir miyim? Anlamıyorum. Bir sarayda krallar gibi yaşayabilirsin."

Ben insan değılim, Edilyn. Ben Drakomai'yim. Bu kelimeyi biliyor musun?

Başını iki yana salladı.

İblis annelerin lanetli çocukları olarak doğduk. Doğumda terk edilip ölüme terk edildik, sadece bir avuç dolusu hayatta kaldık. Ne olduğumuzdan dolayı, son derece yalnız ve bölgeciyiz. Eş seçmek için Winnowing'inize gelen melez yaratıklar gibi değılim. Çok daha yaşlıyım ve çok daha yabaniyim.

"Bu yüzden mi konuşamıyorsun?"

Nay. Bu sizin türünüzün bir sonucu ve bu yüzden ırkınızdan bu kadar şiddetle nefret ediyorum. Bana yapılan şey oldukça kasıtlı ve yeterince zehirli bir şekilde yapıldı, öyle ki kendimi onların düşündüğü gibi bir canavara dönüşmekten alıkoymak için elimden gelen tek şey bu.

Bu sözler ve ihanet ettikleri acımasız işkence gözlerini yaşarttı. "Özür dilerim." Ve kendini durduramadan, elini onun kösele gibi burnuna koymak için uzandı.

Illarion bu beklenmedik nezaket karşısında donakaldı. Doğal formundayken hiçbir insan ona nazik bir el uzatmamıştı. Hatta insan formundayken bile bunu nadiren yapmışlardı.

Kadınların başlangıçta prensin vücuduna ilgi duydukları doğru olsa da, onun konuşamadığını fark ettikleri anda bu tutkuları genellikle soğurdu. Çoğu zaman onu dilsiz olduğu kadar sarhoş da sanıyorlardı. Özellikle de onlarla nadiren telepatiyle konuştuğu için, bu doğaüstü güçlerine ihanet anlamına gelirdi.

Ama Edilyn tereddüt etmedi ya da nezaketini esirgemedi. Bu onun için nefes almak kadar doğuştan gelen bir şeydi. Kendine engel olamıyordu.

Gözlerini kapatarak, kızın pullarını ovarken elinin sıcaklığının tadını çıkardı.

"Eğer teselli olacaksa, ejderhalar babamı yedi."

Yüzünü buruşturdu. Bu benim için nasıl bir teselli olabilir ki?

"Öyle değil. Sadece nefretini anladığımı bilmeni istedim. Bunu her düşündüğümde seninle birlikte olmanın benim için zor olduğunu."

Yine de buradasın. Gözlerini açtığında onu tam olarak anlayamadığı tuhaf bir ifadeyle kendisine bakarken buldu.

"Beni neden korudun?"

Bana önce nezaket
gösterdin. "Ve hepsi bu
kadar mıydı?"

Ne yazık ki, hayatım boyunca benim kadar azına sahip
olduğunuzda, evet. Korkarım ki ben sevgisi kolayca satın
alınabilen ucuz bir fahişeyim.

Onun beklenmedik yorumuna yüksek sesle güldü.
"Brenin'in bunu bilmemesi iyi bir şey o zaman. Seni benden
satın alabilirdi."

Gerçekten de öyle. Kadın elini çenesinin altını ovmak için
hareket ettirdiğinde Illarion nefesini sertçe içine çekti. Bu
hareket vücudunu ürpertti ve damarlarını ateşledi. Bir
parçası buna karşılık olarak mırlamak istedi.

"Hazineyle ilgili soruma hâlâ cevap vermediniz."

Memnun bir şekilde iç çekti ve kuyruğunu salladı. O benim
değil.

"Ne demek istiyorsun?"

Diğerleri saklamam için bana getiriyor. Tanrılar ve
kahramanlar. Sizin dünyanızda onu kötüye kullanacak
olanlardan korunmasını isteyenler. Ne yazık ki, birçoğu
onu geri alamadan ölüyor ve böylece zaman içinde
birikiyor.

"Ondan hiç kurtulamadın mı?"

Çok tehlikeli. Ejderhalardan ve insanlardan nefret etsem
de bu dünyayı sizinle paylaşıyorum. Görmek istediğim son
şey, diğerlerinden birinin bunu kullanarak ayaklanıp
yönetimi ele geçirmesi. Bir gallu ya da Charonte'ye ya da
kardeşiniz gibi diğer milyarlarca olasılıktan birine saygı

gösterme düşüncesi beni ürpertiyor.

Tekrar gülerek başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Böyle bir şeyin aklını başından almasına izin verir ve acı çekmesi daha da imkânsız hale gelir." Illarion'un üzüntüsüne rağmen elini bırakıp odasına baktı. "Ve bu senin için yeterli mi?"

Nasıl yani?

"Bu hayat mı? Burada hazinenizin arasında yaşamaktan ve ejderhaların yaptığı şeyi yapmaktan memnun musunuz?"

Biz varız.

"Ve?"

Omuz silkti. Ve ne? Benim türüm için başka bir şey yok. Ne zaman ayrılısak, avlanıyoruz. O kadar büyüğüz ki saklanamıyoruz. Tanrılar da dahil olmak üzere doğan her tür, güçlerimiz için bizi köleleştirmek ya da parçalarımızı iksirlerinde kullanmak veya kupa olarak monte etmek için bizi öldürmek istiyor. Toplanmaya cesaret edemiyoruz. Bu yüzden inlerimizde var oluyor ve ölümün bizi yalnızlığımızdan kurtaracağı günü bekliyoruz.

Edilyn onun sözleri boğazına bir yumru getirdiğinde sertçe yutkundu. Bir ejderhanın gerçekte neler hissedebileceğini daha önce hiç düşünmemiş olması ne garipti. Elbette bunu hiç önemsememişti. Onların duyarlı yaratıklar olduğunu hiç düşünmemişti. "Ama bir ejderha olmak zorunda değilsin."

O anda ona attığı bakış onu dehşete düşürdü. Nefes alışları düzensiz, öfkeli soluklara dönüştü. Sarı gözlerinin yılan gibi gözbebekleri öfkesinin uyarısıyla daraldı. Bunun bana yapılmasını istediğimi mi sanıyorsun? Zayıf, acınası, çaresiz bir adam olmayı?

Bu sözler ona bir darbe gibi çarptı. "O kadar zayıf değiliz ve kesinlikle acınacak halde değiliz. En azından yaşıyoruz. Ve savaşıyoruz. Korkaklar gibi karanlık mağaralarda saklanıp kendimize acımıyoruz." Ve böylece ayağa kalkıp onu kendine acıması için yalnız bıraktı.

Illarion onun hızla uzaklaşmasını izlerken şok içinde geri çekildi. Max, Xyn ya da Falcyn dışında hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı.

Korku mu? Evet, korku. İnsanlar onu çocukken işkence için tuttuklarında bile ondan korkmuşlardı.

Daha önce hiç kimse, özellikle de bir insan onu azarlamamıştı. Ejderha postunu giydiğinde bile. Küçük mandrake kardeşi Blaise bile ondan geri adım attı.

Kendim için üzölmüyorum.

Bir ejderha olmaktan oldukça mutluydu. Yalnızlığından ve mağarasından memnundu. Başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Bilmediğı şeyleri bildiğini sanan sinir bozucu bir kadınla arasını düzeltmek için aniden ortaya çıkan biri hariç....

3

"Sanırım iyi gitmedi?"

Edilyn kardeşine, "Kapa çeneni," diye çıkıştı. "Git yaşlı bir adamı korkut."

Virag ona ters ters baktı. "Kötü bir ruh hali içindesin."

"Neden olmayayım ki? Hayatım boyunca tek bir rüya gördüm ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu gerçeğe dönüştüremiyorum. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hayır, bilmiyorsun. Parmaklarınızı şıklatıyorsunuz, sihrinizi kullanıyorsunuz ve istediğiniz her şey oluyor." Edilyn hayal kırıklığı gözyaşlarını tutmak için gözlerini sıkıca yumdu.

O kadar çok çalışmıştı ki....

Peki ne için? Ölene kadar bu mağarada saklanmak için mi? Ejderha bu varoluşu arzulayabilirdi ama o arzulamadı.

Nefes nefese, özenle döşenmiş yatak odalarına göz gezdirdi. Aslında oldukça lükstü. Yine de bu onu daha iyi hissettirmiyordu.

Yaldızlı bir kafes yine de bir kafesti!

"Burası da neresi?"

Virag güldü. "Sanırım küçük ejderhamız görüldüğünden daha fazla erkek kılığına giriyor." Daha önce benzerini hiç görmediği bir kumaştan yapılmış yatak örtüsünün bir köşesini kaldırdı. Illarion'un uyuduğu odanın duvarları gibi, ışıktay parıldıyordu. "Bu gelecek zamanlardan kalma bir ipek. Çarşafklar? Mısır pamuğu."

"Pardon?"

Başını salladı. "Evet, aşkım. Gel de hisset. Yatak hafızalı köpük."

"Hangi dili konuşuyorsun?"

Virag güldü. "Tek bir zaman dilimine bağılı bir ölümlü olarak ne çok şey kaçıırıyorsun." Ona dudak büktü.

Ona burnunu kırıştırarak, yatağı incelemek için onun huysuz halinin etrafından dolandı. Adam haklıydı. Bir buluta dokunmak gibiydi. "Hafızalı köpük nedir? Bir şeyleri nasıl hatırlıyor? Kendi beyni var mı?"

Virag daha da sert güldü. "Sana söylesem bile bana inanmazsın. Gelecekteki insanların modern bilime teşekkür edeceği bir şey olduğunu söylemek yeterli. Banyoda bir de tuvalet var."

"Kimin içinde bir ne?"

"Aynen öyle. Bunu sana gösterdiğimde öleceksin."

Kadın ona kaşlarını çatı. "Böyle şeyleri nereden biliyorsun?"

"Senin aksine, tatlı kardeşim, ben bu zaman ve mekâna kilitlenmiş değilim. Doğrusal olarak yaşamak zorunda değilim. Tıpkı bu bedeni ya da bedeni korumak zorunda olmadığım gibi. Burada olmayı seçiyorum çünkü seninle kalmak istiyorum ve seni buradan götürmem yasak."

"Kim tarafından yasaklandı?" "Halkımın yasası."

Bundan ona daha önce hiç bahsetmemiş olması garipti. Büyük güçleri ve şekil değiştirme yeteneği olduğunu bilmesine rağmen, zamanda yolculuk yapabildiğinden hiç bahsetmemişti.

Aniden yüksek bir gümbürtü duyuldu. Etraflarındaki duvarlar sarsıldı.

Tavanın bir kısmı içeri düşerken Edilyn panik içinde soluk soluğa kendini yatak direğine tuttu.

Saldırıya mı uğramışlardı? Cevaptan dehşete düşerek odalardan çıktı ve dar koridordan geçerek Illarion'u bulduğu ana mağaraya koştu.

"O ses de neydi?"

Illarion devasa başını kullanarak solundaki geçidi işaret etti. Senin için dışarıdaki dünyaya açılan bir kapı yaptım. Artık burada kapana kısılmış değilsin. Artık istediğin gibi girip çıkabilirsin.

Onun nezaketi karşısında çenesi gevşedi. Özellikle de az önceki sözlerinden sonra. "Bu senin için tehlikeli değil mi?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, iç inine geri döndü.

Edilyn, Virag'la şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. Illarion neden kendini bu kadar gereksiz yere ifşa etmişti?

Merakla onun peşinden gitti. "Illarion?"

Kamışına yaslanıp dinlenmek için geri çekilirken bıkkın bir nefes verdi. Evet?

Onun dev kafasının önünde durmak için hareket etti. "Mağarana neden bir kapı açtın? Ya biri inini bulursa?"

Bırak gelsinler. Protein işime yarayabilir. Gözlerini kapattı.

Onun kuru yanıtına homurdandı. Sonra da burnuna vurdu.

Illarion irkilerek gözlerini açtı ve tam bir şaşkınlık içinde ona baktı. Az önce bana vurdun mu?

"Şakacı bir şekilde. Evet." Ona karşı burnunu kırıştırdı. "O lakayt yorumun için bunu hak ettin. Hiç eğlenceli değildi."

Başını geriye çekerek çok sevimli bir yüz ifadesiyle ona baktı. Sen doğmuş en cesur kadın mısın yoksa en aptal mı karar veremiyorum.

"Babam her zaman bu ikisi arasında çok ince bir çizgi olduğunu söylerdi. Ve ben bu çizgide sürekli yürüyorum."

Tuhaf bir ses çıkardı. "Bu bir kahkaha mıydı?"

Sanırım öyle olabilir.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Illarion bunu düşünmek için duraklamak zorunda kaldı. Kahkaha benim için oldukça yabancı bir kavram.

Ve bu onun için kalbini kırdı. Kahkaha kimseye yabancı olmamalı. Huysuz bir ejderhaya bile.

O anda, muhtemelen bir gün pişman olacağı bir karar verdi. "Kalk, Lord Dragon."

Pardon?

"Beni duydun. Kalk ve benim için eyerimi yap."

Neden?

"Çünkü ata binmek istiyorum."

Burun deliklerinden dumanlar çıkarken gözbebekleri tehditkâr yarıklara dönüştü. Ben senin emrine girecek yük hayvanın değilim, diye homurdandı alçak ve ölümcül bir ses tonuyla ve onun sinirine dokunduğunu belli etti.

Ama hiçbir şey kastetmediği halde gözünü korkutmayı reddetti. "Öyle olduğunu söylemedim. Seninle bir arkadaşımın ya da kardeşimle konuşur gibi konuşuyorum. Surat asıyorsun ve ben de seni temiz hava alman için kapıdan dışarı sürüklüyorum. Şimdi o hantal kışını yerden kaldır, eyerini tak ve bu iç karartıcı yerden bir süreliğine uzaklaşalım. Sana iyi geleceğini düşünüyorum."

Ve bana binmek mi istiyorsun? Ona kaşlarını çatı.

Çenesini göğsüne yasladı ve ona şeytani bir yüz ifadesi takındı. "Yüzündeki o bakış sil. Uçmaktan korkuyorum. Ejderhalardan korkuyorum. Bu iki korkuyu da gömme vaktim geldi. Hadi yapalım şu işi."

Her zaman korkularınızla yüzleşir misiniz?

"Tabii ki. Değil mi?"

Bilmiyorum. Gerçekten hiç olmadı.

"Şey, sanırım bir kale büyüklüğünde olduğunuzda, bu karşılayabileceğiniz bir lüks." Dizginlerle birlikte eyerin de ortaya çıkışını izledi. "Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi, sonra kanadını indirdi, böylece yerine tırmanabildi.

Derin bir nefes alarak yavaşça adamın iri bedenine tırmanmaya başladı.

Illarion onun yumuşak teninin pullarının üzerinde kayan sıcaklığıyla gözlerini kapadı. Daha önce bunun ne kadar yumuşak bir okşama olduğunu fark etmemişti. Çoğunlukla saldırı altında oldukları ve başka şeylere daha fazla odaklandığı için.

Şimdi...

Vücudunun onunkine karşı tüy kadar hafif ağırlığı onu nefessiz bıraktı ve her kadınsı kıvrımın farkındaydı. Özellikle de sırtından yukarı doğru kayan ve eyere oturmak için mücadele eden iri göğüslerinin.

Sonunda kadın adamın omurgasına bindiğinde, adamın tek yapabildiği yuvarlanıp onu çırılçıplak soymamaktı.

"İyi misin?"

Nefes alıp verirken kontrolünü kaybetmemek için savaştı. Evet. Neden sordunuz?

"Gerçekten gergin ve kaskatı görünüyorsun."

Hiçbir fikri yoktu. Özellikle de elleri dizginleri toplamak için ona doğru ilerlediğinde. Kahretsin, bir kadının içine girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu tam bir işkenceydi. En son bir insan onun sırtına bindiğinde, bu baskı altında olmuştu. Onu buna zorlamışlardı ve o da efendisinden kaçmak için can atıyordu.

Şimdi, dokunuşu onu daha önce hiç olmadığı kadar rahatlatmıştı. Tam olarak anlayamadığı sakin bir huzur vardı.

Açıkla. Ve aynı zamanda, vücudundaki her sinir ateşlenmiş ve tetikteydi. Akut olarak ona uyumlanmıştı.

Onun aldığı her nefesi kendi nefesi gibi hissediyordu. Her kalp atışını. Hayatında ilk kez meydan okumuyor ya da öfkelenmiyordu. Aslında onu memnun etmek istiyordu. Onu güldürmek ve gülümsemesini görmek istiyordu.

Seçiminiz nedir leydim?

"Hiçbir fikrim yok. Nereye gitmek istersiniz?"

Yakındaki vadide bir şelale var.

"Gerçekten mi? Hiç şelale görmemiştim. Güzel mi?"

Bırakayım da kendiniz karar verin. Sıkı tutun.

Illarion mağarada dikkatlice ilerleyip açtığı delikten dışarı çıkarken Edilyn'in ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama evinin tam olarak nerede olduğunu gördüğü anda nefesi kesildi ve dehşet onu ele geçirirken boynuna yapıştı. Mağarası bir dağın tepesindeydi ve ona giden dar bir geçit vardı. Bulunduğu noktadan aşağıya, bulutlara bakıyordu. "Neredeyiz biz?"

Hybrasil.

"Hybrasil mi? Böyle bir yeri hiç duymadım."

Anavatanınızın açıklarında bir ada. Sadece ben izin verdiğimde görülebilen bir ada. Ya da kalkanlarımı yerinde tutamayacak kadar yaralandığımda.

"Diğerlerinin senden bu kadar korkmasına şaşmamalı. Sen türünün en güçlüsüsün."

Onun altından alay ettiğini hissetti.

Hayır leydim. Benim güçlerim ağabeylerimin yanında sönük kalır. İkisi de beni çok az çabayla tokatlayabilir.

"Ailen var mı?"

Kardeşlerim olmasına şaşırdın mı?

"Birazcık."

Olmayın. Benim bir sürü var. Ve kız kardeşlerim de.

"Gerçekten mi? Kaç kişi?"

Sayamayacağım kadar çok. Ölenlerin sayısı daha da fazla. Ama yüzyıllar boyunca yüzlerce kişiden sadece birkaçına yakın oldum.

"İsimleri?"

Maxis, Falcyn, Sarraşyn, Hadyn ve Blaise.

"Onları hiç gördün mü?"

Nadiren. Biz insanlar gibi bir araya gelmeyiz. Bu durum yerlileri korkutur ve aptalca şeyler yapmalarına neden olur. Kanatlarını esnetti ve ona bakmak için başını çevirdi. Şimdi uçmaya hazır mısınız?

Yüzünü buruşturarak bulutlara baktı ve bu düşünceyle midesinin bulandığını hissetti. "Burası daha önce gittiğimizden çok daha yüksek."

Gerçekten de öyle.

Dövüş için yaptığı gibi, güçlerini kullanarak eyer kayışlarının yükselip vücudunu sarmasını ve onu yerinde sabitlemesini sağladı. Onun bu kadar özen göstermesi, içinden bir sıcaklık dalgasının yükselmesine neden oldu. Ayrıca bu tehlikeli girişim hakkında biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Düşmene izin vermeyeceğim, Edilyn. Bunu binlerce yıldır yaptığımı unutma. Benim için uçmak nefes almak kadar doğal. Bana güveniyor musun?

Edilyn, yerin çok altındaki bulutları görünce tereddüt etti. Yükseklikten her zaman korkmuştu, hiçbir şeyden bu kadar yüksekte olacağını hayal bile edemezdi. "Sana güveniyorum. Ama eğer çılglık atarsam, bunu kişisel algılama."

Sessiz bir kahkaha atarak kanatlarını genişçe açtı ve gökyüzüne doğru düştü.

Nefesi boğazında düğümlenip onu mutlak bir dehşete boğarken midesi bir taş gibi çöktü. Rüzgâr, görünmeyen bir doğal güçten çok pençelere benzeyen derisini ve saçlarını kamçılıyordu. Aslında oldukça acı vericiydi. Kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu. Yine de tüm bunlara rağmen heyecan vericiydi.

Olağanüstü güzel.

Gökyüzü burada, çalıştığı tarlalardakinden çok daha maviydi. Güneş daha parlaktı. Altında her şey tanımlanamayan yeşiller ve kahverengilerden oluşuyordu. Neyin ne olduğunu anlayamıyordu. Herhangi bir insan ya da hayvan da göremiyordu. Dünya hiç de alışık olduğu gibi görünmüyordu.

Sen iyi misin?

"Öyleyim. Ama nerede olduğunu nasıl biliyorsun? Her şey ayırt edilemez."

Dünyanın manyetik alanlarını görmemi sağlayan manyetoreseptörüm ve kulaklarımda manyetoreseptörlerim var

ve kontur ve altimetre takibi için burun.

Bu ona hafıza köpüğü ve kardeşinin kullandığı diğer saçma terimler kadar mantıklı geliyordu. "Hangi dilde konuşuyorsun?"

Onun altında güldü. Drakomai görüşüm bir insanınkinden farklıdır. Yeryüzünden yükselen ve ana yönleri bilmemi ve belirlememi sağlayan gölgeler görebiliyorum. Hayalet ruhlar gibi bana doğru yolu göstererek rehberlik ediyorlar. Aynı şekilde, kulaklarımda ve burnumda, yeri göremediğim zamanlarda bile ne kadar yükseğe uçtuğumu ve altımda ne olduğunu bana söyleyen farklı sinirlerim ve duyularım var. Yani en karanlık gecede, fırtına veya sis sırasında bile tam olarak nerede olduğumu ve etrafımda ne olduğunu biliyorum. Dolayısıyla bizi yanlışlıkla bir dağın yamacına uçurmamalıyım... en azından umarım uçurmam.

Hiç düşünmediği bir şey üzerine ciyak ciyak bağırdı. "Bu gerçekten bir olasılık mı?"

Sadece bir kez oldu. Yaraların çoğu iyileşti... birkaç yüzyıl sonra.

Korku onu ele geçirdiğinde nefes alış veriş düzeni düzensizleşti.

Illarion daha da sert güldü. Sakin ol, Edilyn. Sana şaka yapıyorum. Ben hiç bir dağın yamacına çarpmadım. Ve birkaç ağaca çarpmış olsam da, bu sadece savaşta yaralandığım ve oradan indirildiğim içindi.

Bu onu daha iyi hissettirdi. En azından dövüşten düşmüştü, yaralanmamıştı. "Çok savaş gördün mü?"

İsteyerek değil ve bu konuda konuşmak da istemiyorum. Bu tür tartışmalar ruh halimi bozuyor.

Ve böylece onları bulutların arasından nefes nefese bırakacak bir hızla yere doğru indirmeye başladı.

Ama bu sefer korkudan değil, sevinçten.

Sözünü tuttu, şelale muhteşemdi. Güneş ışığında görkemli bir tl gibi düşerek sakın bir vahaya dökülüyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Etrafındaki hava mis gibi kokuyordu. Bu ona ağabeyinin, sadece kendi halkının ulaşabildiği fey anavatanı hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlattı.

Deriyi kızın vücudundan çözdü ve kızın attan inebilmesi için diz çöktü.

Arsızca, onun kanadından bir kaydırak gibi kayarak ayaklarının üzerine indi.

Illarion onun bu hareketleri karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken, kız ona gururlu bir gülümseme verdi. Daha önce hiç kimse onun yanında bu kadar şakacı olmamıştı. En azından benden korkunu yenmişsin.

"Tam olarak değil." Bazen yıkanmak için gittiği glete doğru fırlayarak uzaklaştı.

Onun büyüsüne kapılan adam, onu takip etti ve en sevdiği yeri keşfedişini izledi. Burayı paylaşması için onu neden buraya getirdiğinden hâlâ emin değildi. Kardeşleri bile onun özel yerini bilmiyordu. Burası herkesten sakladığı kendi sığınağıydı.

Edilyn kristal mavisi suyun üzerinde çıkıntı yapan bir kayanın üzerine oturdu ve yıpranmış ayakkabılarını çıkardı. Ayak parmaklarını oynatarak suya daldı, sonra kollarının üzerine yaslanarak güneşlendi.

Yüzmek ister misin?

Başını eğerek ona hüzünlü bir dudak büküşü yaptı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Derin değil.

Bakışları şüpheyeye dönüştü. "Senin için mi, adam? Yoksa ejderha olan sana mı?"

Anlaşıldı. Ona yaklaştı. Sana yüzmeyi öğretebilirim. Zor bir şey değil.

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Bunları ıslatmalı mıyım, giyecek başka kıyafetim yok."

Bunu düşünürken dudaklarının bir köşesi çapkın bir sırıtışla kıvrıldı. Çıplak yüzebilirsin.

Kadın ona baktı. "Ah, şimdi senin gerçeğin."

Sözleri inkar etmek istediği bir doğrulukla çınliyordu. Keşke yapabilseydi. Ama onun suda çırılçıplak oynaşmasını izlemek umurunda olmazdı.

Bunun yerine, daha ne yaptığını bile anlamadan form değiştirdi, böylece onun kayasında ona katılabilecekti. Ona yakın olmak istiyordu ve bunu sadece bir insan bedeninde yapabilirdi. Aksi takdirde, istemeden de olsa ona zarar verebilirdi.

Eğer yüzmek istersen, sana daha fazla kıyafet getireceğim.

Edilyn onun kafasının içindeki sesinin bir oktav düşmesini özlememişti. Ne de mavi gözlerindeki ışığı.

onu izledi. "Erkek olduğunuzda neden gözlerinizin rengi de i iyor?"

Sıcaklığın yerini hüzün almıştı. Adam uzaklaşmaya ba ladı ında, kadın uzanıp onu durdurdu. "Seni incittiysem özür dilerim. Sadece merak etmiştim. İnsan halinden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

Nedenini anlayamadı. İnanılmaz derecede yakı ıklıydı. Hayatında gördüğü tüm erkeklerden çok daha yakı ıklıydı. Yüz hatları mükemmel bir şekilde  ekillendirilmi ti. Kahverengimsi kızıl saçları başka hiç kimseye benzemiyordu. Yakından bakınca bunun tek bir saç rengi olmadığını görebiliyordu. Aksine hepsinden oluşuyordu. Hatta rastgele sarı sa  telleri bile vardı.

Daha önce hiç bir erkeği  pmemi  olmasına ve içten içe düşman olmaları gerektiğini bilmesine rağmen, onun dudaklarını tatmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Daha önce bir ejderhayla birlikte olma düşüncesini hiç arzulamamı  olsa da, onunla birlikte olmayı umursamıyordu.

"Bana yüzmeyi   retin, ejderha lordum."

Kıyafetleri şimdiye kadar gördüğü en tuhaf kıyafete dönüşürken ona sevimli bir sırtı  attı. Nefes nefese, elleriyle kendini örtmeye çalıştı.

"Bana ne yaptın böyle?"

Sana bir dalgıç kıyafeti giydirelim. Seni suyun içinde sıcak ve kuru tutacaktır.

" ok sıkı!"

Doğru ve ne yazık ki sizi tepeden tırna a kaplıyor.

"Ama hiçbir gizem bırakmıyor!"

Aynı fikirde değilim. Soyup karşılaştıralım mı?

"Hayır!"

Başını sallayarak çok daha skandal bir şey giydi. Onun kendi deyimiyle siyah takım elbisesi boynundan bileğine ve ayak bileğine kadar örtüyorken, onunki skandal bir pantolondan daha fazlası değildi.

Onlara sörf şortu deniyor.

"Bana söylediklerinin sadece yarısını anlıyorum."

O sevimli sırıtışıyla kızın elini tuttu ve onu suya götürdü.

Dudağını ısırды ve tereddüt etti. "Soğuk mu?"

Elini bırakmadan önce başını salladı ve küçük dalgaların altına dalarak onun gıpta ettiği bir rahatlıkla yüzmeye başladı. Sözü'nün eriydi, oldukça başarılıydı. Bu ona, inanılmaz derecede sıcak olan pırıl pırıl derinliklere dalmak için daha fazla güven verdi. Burayı bu kadar sıcak tutmak için bir kaynak olmalı.

Derinlik beline ulaştığında, etrafına bakmak için durakladı. Illarion uzunca bir süredir suyun altındaydı. Olması gerekenden çok daha uzun süredir.

Boğulmuş muydu?

Bu düşünce onu dehşete düşürdü. "Illarion?"

Sudan çıkıp onun önünde durdu. Gözleri neşeyle parlıyordu. Suyun altında nefes alabiliyorum.

"Yapamam."

Gülümseyerek yanağındaki bir tutam saçı fırçaladı ve ardından nazikçe öptü. Biliyorum. Korkmana gerek yok. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi suya uzan, ben seni su üstünde tutacağım.

Ona tam olarak güvenemese de, isteksizce itaat etti.

Illarion kadının gerginliği karşısında gülmemek için kendini zor tuttu - sanki her an onu bırakmasını bekliyormuş gibi. Rahatlayın leydim. Suyun hareketini hissedin. Bırakın sizi taşısin.

Yavaş yavaş ona güvenmeye başladı. "Çok rahatlatıcı, değil mi?"

Normalde aynı fikirde olurdu. Ama şu anda...

Tek odaklanabildiği, vücudunun sudan taşan kısımlarıydı. Ona bikini giydirmeliydi. Eğer onu çığlık çığlığa bir protesto krizine sokmaktan korkmasaydı, bunu yapardı.

Ve kendini durduramadan yanağını onunkine dayadı, onu göğsüne doğru çekti ve tüm vücuduyla onu kucaklayabilmek için bacaklarını kaldırdı.

Edilyn, ikisi için suda yüzen Illarion'un kendisine doğru bastırıldığını hissedince nefesi kesildi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Çoğu gerçek drakomai amfibiktir. Suda, havada ya da karada olduğumuzdan daha güçlüyüzdür.

Irkı hakkında az bilinen bir gerçek vardı. Ve kaslarının dalgalandığını hissettiğinde, onun her iki bedende de ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu fark etti.

Ne kadar ölümcül.

Illarion ona nazikçe yüzmeyi öğretirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve onun yeteneklerinden yoksun olsa da, su üstünde kalmayı ve kendi başına ilerleme kaydetmeyi başardığında oldukça gururlandı. Hepsinden iyisi, Illarion söz verdiği gibi onun güvenliğini sağlayarak hemen yanında kalmıştı.

Güneş gökyüzünde alçalırken, sudan ayrıldılar. Kıyıda, onu sarmak için bir battaniye yarattı. Aç mısın?

"Birazcık. Sen?"

Ona utangaç ve özlem dolu bir bakış attı. Yemek için değil. Adam uzaklaşmaya başladığında, kadın onun elini tuttu ve kendine doğru çekti.

Sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

Edilyn yapmak üzere olduğu şeyin akıl sağlığına uygunluğunu tartışırken dudağını ısırıldı. Bu çok aptalcaydı. Bunu biliyordu. Ve bir kez yaptıktan sonra geri dönüşü olmayacaktı.

Bu, hayatını sonsuza dek değiştirecek önemli bir karardı ve bunu biliyordu. Tek istediği Brenin'in ordusunun bir üyesi olmaktı ve her girişiminde engellenmişti.

İstediği son şey bir ejderhaya bağlanmaktı. Şimdi ...

Hayal ettiği kadar korkunç görünmüyordu. Ve sağduyusunun kök salmasına izin vermeden önce parmak uçlarında yükseldi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı.

* * *

"Bunu nereden buldun?"

Virag, fey-Morgen'in büyük kraliçe orospusunu süsleyen canlı kırmızı elbise dışında hiçbir renge izin verilmeyen sıkıcı gri Adoni sarayına göz gezdirdi. Oynamak zorunda kaldığı bu ikiyüzlü rolden her zaman nefret etmişti. Ama bunu yapmazsa, hem kendisi hem de Edilyn annelerinin aptallığına kurban gidecekti. Morgen'le yaptığı ve hepsine çok pahalıya mal olan pazarlık için ona lanet olsun.

"Bunu size söyleyemem. Ama bu yeterli değilse, daha fazla hazine var. Odalar ve odalar dolup taşıyor."

Morgen le Fey, tüm kötülüklerin kraliçesi, efsanevi Kral Arthur'u alaşağı eden orospu kadın, abanoz tahtında oturmuş onu bir sonraki yemeği gibi izliyordu. Kanlı gibi görünen bir elbise giymiş, elindeki süslü şeftali taşıyı en güvendiği hizmetkârı Narishka duFey'e uzatmıştı. En az hizmet ettiği iblis kadar güzel olan Narishka sarışındı ve Morgen'in Çemberi'nin diğer tüm Adoni üyeleri gibi siyah giyinmişti. "Bulduğun bir ejderha iniydi, öyle mi?" Morgen sordu.

"Evet."

"Peki ya bu ada?"

"Hybrasil,
sanırım."

Bu, etrafındaki Adoni'nin soluk soluğa kalmasına neden oldu. Güzel bir fey ırkı olmalarına rağmen, ölümcül ve acımasızdılar. İhanet etmek ve yalan söylemek dışında hiçbirine güvenilemezdi.

Ve merhamet ya da şefkat göstermeden öldürür.

Bu aynı zamanda Morgen'in tüm dikkatini çekti ve onu ayağa kaldırdı. "Ares'in oğlunun gizli inini mi buldun? Orayı yağmaladın ve bunu anlatacak kadar yaşadın mı?"

Virag'ın midesi bu soruyu soruş şekliyle büzüştü. "Evet?"

Nefes kesici yüzüne yavaş ve sinsî bir gülümseme yayılırken şeytani bir kahkaha attı. "Oh, senden etkilendim, küçük zıdır. Bu büyük cesaret ister." Parmağını ona doğru uzatarak Virag'ın kendisine yaklaşmasını işaret etti. Bu son derece kötü bir fikir gibi görünüyordu ama yaklaşmamak daha da kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve itaat etti.

"Seninle özel olarak konuşmamız gerekiyor," diye fısıldadı. "Ondan istediğim başka bir şey daha var. Sen bunu yap, ben de sana istediğini vereyim."

Virag bunun kötü olacağını biliyordu, özellikle de Morgen ve Narishka onu koridordan karanlık, soğuk ve ürkütücü bir koridora yönlendirdiğinden beri.

Kendi iç organlarının yapmamasını umduğu bir şey.

Morgen onu odasına götürdü, sonra da kapıyı uğursuz bir gümbürtüyle kapattı. "Bu ejderhanın derisinde bir işaret olacak. Onu bana getirmeni istiyorum."

"Ejderha mı? İşareti mi yoksa postu mu?"

Morgen sanki aptalmış gibi yüzünü buruşturdu. "Öldür onu, seni aptal, ve işaretini vücudundan kazıyın. Derisini getir bana

İşaretle. Dahası, eğer o düşündüğüm kişi ve şeyse... Epona'nın Yular'ının koruyucusu olacak. Bul onu! Bana onu getirirsen, istediğin özgürlüğü veririm. Başarısız olursan kalbini şeytanlarıma yem ederim."

Virag onun sert sözleri karşısında irkildi. Illarion onlara bir iyilik yapmıştı. Peki bunun karşılığını nasıl ödeyecekti?

İhanetle.

Anladım.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ya ejderhanın kalbi ya da mızrağın ucundaki kelleleriydi.

Ya da en kötüsü...

Bu sefil kaltağa sonsuz kölelik.

4

Nefes nefese kalan Illarion geri çekilerek Edilyn'e baktı ve onun masum, tatlı öpücüğüne inanamadı. O kadar beceriksizdi ki ne kadar deneyimsiz olduğu ortaya çıkmıştı. İtiraf etmek istediğinden daha fazla etkilenererek ona gülümsedi. Kızın alnına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaşmaya başladı.

Bir kez daha onu durdurdu.

Ne yapıyorsun?

Dudağını ısırarak elini onun göğsüne koydu. "Bir ejderha tarafından seçilmenin ne demek olduğunu biliyorum. Ben hazırım."

Dişlerini sıktı. Kendini bana böyle sunmaya devam edersen Edilyn, bir gün hayır demeyeceğim.

"Illarion." Onu belinden yakaladı.

Kadının ellerini teninde hissettiğinde nefesini sertçe içine çekti. Kadının sağ elini karnından boynuna, tutsaklığının sefil yara izinin kaldığı yere doğru götürmesi ruh haline yardımcı olmadı.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

Hayır, istemedi. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez bir başkasının varlığını arzuluyordu.

Benimle oynama, Edilyn. Ejderhalar acımasız, affetmeyen yaratıklardır. Her konuda tutkuludurlar. Biz senin halkın gibi değiliz. Eğer seni alırsam, bu sonsuza dek sürer. Gitmene asla izin vermem. Bunu anlamalı ve insanlarla kaynaşamayacağım gerçeğini kabullenmelisin. Seni ve kardeşini dünyama getirmeyi kabul edebilirim ama hoşgörümü daha da genişletmeyi reddediyorum. Bu senin hayatın olacak. Yalnız ve gözlerden uzak. Sonsuza dek.

Edilyn onun samimi sözlerini düşünürken elini nemli saçlarında gezdirdi. Sabırlı davranması ve özverili bir şekilde bunu ona açıklaması kararını daha da kolaylaştırdı. "Hayatım boyunca halkımın arasındaydım ve neredeyse her gün yalnızdım. Hiç sahip olmadığım bir şeyden vazgeçeceğimi söylüyorsunuz. Eğer bana daha fazla böyle günler vaat edersen, yemin ederim köyüm ve insanlarımla ilgili hiçbir şeyi özlemeyeceğim."

Bu kez dudaklarını indirerek hayal edilebilecek en tutkulu öpücükle onun ağzını yakaladı.

Edilyn, adamın dili onunkine değdiğinde iç çekti ve kanı damarlarında yoğun bir şekilde aktı.

Korkutucu bir kolaylıkla, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kollarına aldı ve yosun ve çimenlerle yumuşak bir şekilde yastıklanmış gölgeli bir noktaya taşıdı. Kızı battaniyenin üzerine yatırmadan önce kürk bir battaniye ortaya çıkardı.

Gözlerini kapatarak, kaslarının ellerinin altında esneme ve hareket etme şeklinin tadını çıkardı. Teni çok yumuşaktı ama kasları kaya gibi sertti. Bu çok farklıydı

vücudundan. Özellikle de dudaklarına ve yanaklarına sürtünen ve onları karıncalandıran bıyıkları.

Vücudunu ortaya çıkarmak için garip kıyafetinin önünü açmadan önce şakacı bir şekilde çenesini ısırıldı. Bakışları onunkilere kilitlendi ve sanki yeniden düşüneceğine dair bir işaret bekliyormuş gibi dikkatle onu izledi. Acı verici bir yavaşlıkla elini içeri kaydırarak göğsünü nazikçe avuçladı.

Edilyn, adamın tüm varlığına garip bir sıcaklık yayan elinin sıcaklığı karşısında tısladı.

Illarion onun tadına bakmak için başını eğdiğinde yakışıklı yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Illarion göğüslerinin arasında ileri geri hareket ederken ellerini onun saçlarına gömdü ve kadın onun enfes işkencesinden kıvranana kadar her birini dikkatlice yaladı.

Hiçbir şeyin daha iyi hissettirebileceğini düşünmüyordu. Ta ki adam güçlerini kullanarak elbisesini çıkarana ve karnının üzerinde, en çok ağrıyan yerine doğru öpücükler kondurana kadar.

Edilyn yüksek sesle haykırdı, adam onu nazikçe dillemeye ve aşağıya doğru kızdırmaya başladı. "Illarion?"

Mmm?

"Bunu yapıyor olman mı gerekiyor?"

Diliyle eş zamanlı olarak onu okşamak için parmaklarını kullandı.

Hoşuna gidiyor mu?

O cevap verdi ile a Yüksek sesle, ruh burkucu inlemek zevk.

Durmamı ister misin?

"Hayır!"

Illarion, saçlarını kavrayan kızın ses tonundaki çaresizliğe güldü. Küçük lokması tahmin ettiği kadar tutkuluydu. Kendini tamamen ona teslim etmişti. İlk kez gerçekte kim ve ne olduğunu bilen bir kadınla birlikte oluyordu.

Bazı nedenlerden dolayı, bu onun için onu daha da değerli kılıyordu. Bunu daha hassas ve yoğun hale getirdi. Onun dediği gibi sadece kızıışmıyorlardı. Gerçek adamla yatıyordu. -Kırık mirasının ve lanetinin tüm bilgisiyle. Ve ona dokunan ilk kişi oydu. Başka hiç kimseye bu hakkı tanımamıştı.

Sadece onun kızıydı.

Ve birkaç dakika sonra boşaldığında, bunun da onun için yepyeni bir deneyim olduğunu fark etti.

Aslında, ondan uzaklaştı ve dehşet içinde ona baktı. "Bana ne yaptın sen?"

Bu bir orgazmdı leydim. Bu çiftleşmenin nihai amacıdır.

Edilyn nefesini tutmaya çalıştı ama bu çok zordu. Vücudunun içi hâlâ zonkluyordu. "Böyle mi hissetmem gerekiyor?"

Illarion ona sıırttı. Evet.

"Sen de hissettin mi?"

Henüz değil. Önce senin zevk almanı istedim, çünkü bana ilk seferinde bir kadın için genellikle acı verici olduğu söylendi. Seni korkutmamaya çalışıyordum. Ama bu plan suya düştü.

Kuru ses tonu onu eğlendirdi. "Özür dilerim. Ortamı mahvettim, değil mi?"

Bakışlarını onun çıplak vücudunda gezdirdi. Benim için değil.

Homurdanarak ona doğru geri çekildi. "Korkmayacağım."

Şüpheli bir yüz ifadesiyle, yavaşça makat bezini sıyırdı.

Edilyn adamın cüssesini görünce söylediğine pişman oldu ve daha önce acı hakkında söylediği sözler şimdi tamamen anlam kazanmıştı.

Illarion elini ona uzattı. Türümün nasıl bağ kurduğuna hazır mısın?

Aralarındaki mesafeyi yavaşça kapatana kadar onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Illarion onu önünde diz çöktürdü, sırtı önüne dönüktü. Dizlerinin üzerinde yükseldi ve onu göğsüne doğru çekti, böylece her ikisinin de vücut ağırlıklarını destekledi.

Boynuna sokulup ellerini teninde gezdirirken kulağına usulca nefes aldı. Kollarında eriyene kadar okşadı ve alay etti.

İşte böyle, kıymetlim. Sadece rahatla ve tadını çıkar.

Illarion, kadının kendisini karşılamaya hazır olduğundan emin olmak için parmaklarını içine soktu. Sırtını eğerek elini tekrar Illarion'un saçlarına gömmek için başının üzerinden uzandı.

Her zamankinden daha aç olan adam, kendini vücudunun derinliklerine kaydırmadan önce dizlerini kullanarak kadının kalçalarını daha da açtı. Kadın anında haykırdı.

Endişelendi, dondu kaldı. Sen iyi misin?

Edilyn, vücudunun derinliklerine gömülmüş olan adamın garip dolgunluğu karşısında dudağını ısırdı. "Ben iyiyim. Sadece biraz ürkütücüydü."

Ama adam diliyle kulağını okşarken ve eli onu okşamaya devam ederken, kadın tekrar rahatlamaya başladı. Birkaç dakika sonra, adam yavaşça ona doğru itmeye başladı.

Edilyn acının ne kadar çabuk geçtiğine ve yerini daha fazla zevke bıraktığına inanamıyordu. Şimdi neden bu kadar çok kişinin bunu istediğini anlıyordu. Şu anda ona inanılmaz derecede yakın hissediyordu. Ve onun gerildiğini ve kendini içine bıraktığını hissettiğinde gülümsedi.

"Sen benimsin Lord Dragon."

Nefes alıp verirken, ikisini de başka bir battaniyeyle örterken kendini onun derinliklerine gömdü. Her zaman senin olacağım, Edilyn. Kadının elini kaldırarak parmak uçlarını ısırabilmek için dudaklarına bastırdı. Sonra onu nazikçe öptü. Ve burada istediğin son şey bir ejderhaydı.

"Doğru, ama hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin."

Elinde bir şey göstermeden önce garip bir ses çıkardı. Onu açtığında, tuhaf bir altın düdük gördü.

"Nedir bu?"

Saçlarını bir kenara fırçalayarak boynuna taktı. Böylece bana ihtiyacın olduğunda ve yanında olmadıgımda beni arayabilirsin. Ya da bana bir şey olursa, seni korumaları için kardeşlerimi çağırarak. Buna Bane-Cry deniyor. Bir kez duyulduğunda, tüm dracokynler cevap vermekle yükümlüdür.

Ona doğru baktı. "Teşekkür ederim."

Başını eğdi, sonra onu öptü. Sana söyledim, bana emanet edilen her şeyi titizlikle korurum. Buna şimdi sen de dahilsin.

"Korkmalı mıyım?"

Hayır. Ejderha kanadım olarak, tek başına benden korkmana asla gerek yok.

"Neyiniz?"

Dragonswan.

Dudağını ısırarak ona gülümsedi. "Bunu sevdim. Yani bu seni benim neyim yapıyor?"

Dragonswain.

Adamın omzuna yaslanarak, sakallı çenesini parmakladı. "Ejderhalarımın efendisi."

Illarion gözlerini kapadı ve onun nazik okşaması ve teninin kokusuyla birlikte bu sözlerin tadını çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, onun kokusuyla yıkanmayı hiç istememişti. Ama ne yazık ki eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Kaşları hafifçe çatıldı.

Yanlış bir şey mi var?

"Hayır. Sadece ne tür çocuklarımız olacağını hayal etmeye çalışıyordum. Ejderha mı yoksa insan mı olacaklar? Sen biliyor musun?"

Şimdi onun kendisi ve türü hakkında gerçekten ne hissettiğini öğrenmenin tam zamanıydı. Tanrılar bizi kendi takdirlerine, kaprislerine ve zamanlarına göre bağlamaya karar vermedikçe, seni asla hamile bırakamayacağım. Tüm Were-Hunter'lar gibi ben de kısırım,

Edilyn. Yunan kaderi yeni türümüzü lanetledikten sonra onu benden aldı.

Hüzün gözlerini kararttı. "Hayır! Bu senin için adil değil!"

Kadının içten samimiyeti karşısında mutluluktan havalara uçtu. Onun adına gerçekten üzgün ve kızgındı. Rahatlayacağını düşünmüştüm.

Güzel gözlerinde yaşlar parlıyordu. "O zaman yanılmış olursun. Hiçbir şey beni senin için çocuk doğurmaktan daha fazla memnun edemezdi. Ama bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu söylemiştiniz?"

Var.

"O zaman o günü umutla bekleyeceğim."

Bu sözler üzerine içinde bir şeyler paramparça oldu. Peki ya ejderha olacaklarını söylersen?

"Onlara nasıl bakacağımı bana göstermelisiniz. Neye ihtiyaç duyacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Ama öğrenirim."

Parmaklarını onun yanağında gezdirdi. Böyle yaratıkları sevebilir misin?

"Onlar yaratık olmazdı Illarion. Onlar benim çocuklarım olurdu. Tıpkı kardeşimin insan olmadığı ve bu yüzden onu daha az sevmediğim gibi. Annemin ben doğduğumda büyük bir sürprizle karşılaştığı ve babamın ona bir insan bebeğe nasıl bakılacağını öğretmek zorunda kaldığı söylendi. Görünüşe göre, Kikimory'lere kıyasla çok zormuşuz. Yine de bu beni sevmesine engel olmadı. Ben de onun bir kabus olduğunu öğrendiğimde onu daha az sevmedim.

şeytan. Aksine, o hayatta olduğu sürece rüyalarım için endişelenmek zorunda kalmadığım için bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buldum."

Illarion onu kendi dünyasına gönderen mucizeyi kavrayamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, çiftleşmeyi hiç düşünmemişti. Kendisini şu anda hissettiği gibi hissettirebilecek birini bulmayı hiç düşünmemişti.

Sanki insanmış gibi, oysa insan olmadığını biliyordu. Ne insan ne de canavar onu korkutuyordu. Onun her iki yönünü de görüyor ve hiçbiri için onu suçlamıyordu.

Mükemmeldi.

En azından karnının açlıktan guruldadığını hissedene kadar. İç çekerek, ona yiyecek bulması gerektiğini biliyordu. Kendisi beslenmeden günler geçirebilirken, insanlar farklıydı. Ejderhalar gibi yemek depolamazlardı. Vücudunun sürekli bakıma ihtiyacı vardı.

Mağaramdaki eşyaları senin için yeniden düzenlemem gerekecek. "Ne demek istiyorsun?"

Orada yaşamak için neye ihtiyacın olacağını sesli düşünüyordum. Mutfagım yok. En basit yemekleri yapabileceğin bir tencerem bile yok. Sana yiyecek saklayıp hazırlayabileceğin bir yer yapmam gerekecek. Ve daha fazla kıyafete ihtiyacın olacak. İnsanlar beslenmek ve mutlu olmak için başka neye ihtiyaç duyarlar?

Ona kaşlarını çatmak için başını kaldırdı. "Yemeğini çiğ mi yiyorsun?"

Sırıttı ve başını salladı. Anında pişirebilirim. Ateş solumanın faydaları. Ve bir kez yediğimde, onun için günler sürer

Sindirmek için. Tek bir öğün beni neredeyse bir hafta idare edebiliyor - gerekirse ve büyüklüğüne bağlı olarak daha uzun süre.

"Bu güzel olmalı."

Onunla birlikte yuvarlandı ve ona hafif bir öpücük verdi. Ama sen bir ejderha değilsin, gülüm. Ve seni beslemem gerek. Gel, yıkanalım ve seni doyurayım.

Edilyn onun bu sevecenliği karşısında içinde tuhaf bir zayıflık dalgası hissetti. Ejderhasının bu kadar hassas olduğuna inanamıyordu.

Ne kadar naziksin.

Ya da şakacı, adam onu yıkanmaktan çok eğlenmek için suya soktuğunda fark etti.

Bu kez onun için kıyafet yarattığında, o güne kadar gördüğü en iyi parıldayan koyu yeşil samitti. Gerçekten de kraliyet ailesine layıktı.

Elini üzerinde gezdirirken "Çok güzel," diye nefes aldı.

Gözleri karardı. Onu takan kişi kadar güzel değil. Şahsen, seni çıplak tutmayı tercih ederim. Ama bu tür aşırılıklara karşı çıkacağını biliyorum... bu yüzden ikimizi de memnun etmek için bu yeterli olmalı.

Onun sözleri karşısında yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Benim hakkımda böyle düşünen tek kişi sensin, seni temin ederim." Çoğu erkek ona burun kıvrımış, Morla ve Nesta gibi kadınları tercih etmişti.

Sadece bir aptal seni güzel bulmaz.

Edilyn hızla giyinirken gülümsedi. İşini bitirdiği anda Illarion ejderhasının bedenine geri döndü ve uçtu

kardeşini almak için mağarasına geri döndüler.

Daha içeri girer girmez adamın vücudundaki ani gerginliği hissetti. "Bir sorun mu var?"

Illarion cevap vermedi. Aksine, endişe verici bir hızla ve hiçbir uyarıda bulunmadan ejderhadan insana dönüştü. Bunu o kadar hızlı yaptı ki neredeyse kızın düşmesine neden oluyordu. Ama onu yakalayıp ayağa kaldırdı ve mağarasına doğru koşmaya başladı.

"Lordum?"

Yine de cevap vermedi. Onun yerine sandıklarını ve odalarını aramaya başladı.

"Illarion?"

Sonunda, gözlerinde alev alev yanan bir öfkeyle ona döndü. Öldürücü bir bakışla onu kıstırdı. Bu senin numaran mıydı?

Onu sıkıştıran nefretten bir adım geri çekildi. "Ne hilesi? Sen neden bahsediyorsun?"

Kardeşin nerede, Edilyn?

"Onu bıraktığımız yerde olmalı." Yatak odalarına çıkan taş basamaklara yöneldi. "Virag!"

Kardeşi cevap vermeyince, içinden kötü bir his geçti. Illarion'un gözlerindeki suçlayıcı şüphe de buna yardımcı olmamıştı.

Bana ihanet ettin!

"Ne? Hayır! Neden böyle düşündün ki?"

Hiçbir şey düşünmüyorum. Bunu biliyorum. Beni buradan götürmekle, kardeşine odamı soyup soğana çevirmesi için zaman kazandırmaktan başka bir amacın yoktu!

Bu sözler onu tokatladı. "Bu tamamen gerçek dışı! Virag asla böyle bir şey yapmaz ve ben de kesinlikle yapmadım!"

Bana yalan söyleme! Sakladığım her bir eşyayı bilmediğimi mi sanıyorsun? Kardeşinin yokluğumda burnunu soktuğu her yerin kokusunu alamayacağımı mı? Tüm mağaram onun pis kokusuyla dolu. Illarion ona soğuk ve ölümcül bir bakış fırlattı; bu bakışın ardındaki acıyı görmemiş olsaydı, o da Illarion'u çileden çıkaracaktı. Oyunculuk yeteneklerini takdir ediyorum. Beni tamamen aptal yerine koydun.

"Illarion..." Ona dokunmak için uzandı.

Sertçe geri çekildi. Umarım aldığı her neyse, bunun için kız kardeşini bir fahişeye dönüştürmesine değmiştir.

Bu sözlerin acımasızlığı karşısında ona olan tüm sempatim kayboldu. "Bu ne cüret!"

Bu ne cüret! diye hırladı. Defolun! İkinizi de bir daha burada yakalamama asla izin vermeyin yoksa en çok korktuğunuz canavar ben olurum.

Konuşmasını daha yeni bitirmişti ki, kendini köyün ortasında, hâlâ samit giymiş, yayı ve sadağı ayaklarının dibinde dururken buldu. Oradaki herkes dönüp ona baktı.

Brenin Cynfryn ve Morla da dahil. Hepsinin eğlenen, yargılayan bakışları ejderhasının onu reddettiğini bildiklerini gösteriyordu. Aralarında Nesta ve Morla'nın da bulunduğu birkaçı kıs kıs gülüp kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümseyecek kadar ileri gitti.

Konuşamayacak kadar dehşete düşmüş ve aşağılanmış bir halde, toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla yayını ve sadağını geri aldı,

ve kulübesine geri dönerken bir yandan da gözyaşlarını tutamıyordu.

Hayır, bu gün hiç de planladığı gibi gitmemiştir.

Ne kadar kötü olabileceğini düşünmüş olsa da, bu çok daha kötüydü. Virag neredeydi? Gerçekten Illarion'un hazinesinden çalmış olabilir miydi? Neden böyle bir şey yapmış olabilirdi?

Kardeşinin böyle alçakça bir şey yapabileceğine inanmak istemiyordu ama yine de ...

O ana kadar Illarion için her şey bir rüya gibiydi. Öfkesi sahte olamayacak kadar gerçektir. Gazabı çok mutlaktı. Her ne sebeple olursa olsun, kardeşi ikisine de ihanet etmiş ve onu Illarion'un öfkesine terk etmişti. Ejderhasının onlar için koyduğu tek kuralı biliyordu - oradaki herhangi bir eşyayı kullanabilirlerdi ama hiçbir şey almadan ayrılmalardı gerekiyordu.

Neden, Virag? Neden mi? Bunu bana neden yaptın?

Kalbi kırılmıştı, yatağına oturdu ve ağladı.

* * *

Illarion ejderha taşının yokluğuna lanet okudu. Onsuz, kendini iyileştirme yeteneğinden yoksundu. Ve bir tane daha bulabilecek gibi de değildi. İnsanoğlu ve diğer fey yaratıklar arasında, onları çalmışlar, sadece bir avuç kalmışlardı. Onlar için kardeşlerini katletmişlerdi, ta ki dünya bir zamanlar bol miktarda bulunan şeylerden tamamen yoksun kalana kadar.

Bir drakomai'ye sahip olan en son drakomai'lerden biriydi ve bunun tek nedeni Max'in suçluluk duygusundan dolayı kendi drakomai'sini ona vermiş olmasıydı.

bir yusufçukken ona ne olduğunu.

Lanet olsun! Kimseye güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu, özellikle de bir insana ve sinsi bir kikimoraya. Onun için bu kadar kolay bir aptal olacak kadar iyiliğe muhtaç mıydı gerçekten?

Cevap çok açıktı. Her türlü aptaldı. Max bu yüzden onu ilk döven kişi olacaktı.

Ve bunu hak etti.

Midesi bulanıyordu, hâlâ kükreyebilmeyi diliyordu. İçindeki kana susamış öfkeyi boşaltmak için her şeyi yapardı.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak günün tek parlak noktasına odaklandı. En azından kikimora çalmamıştı ...

Kahretsin!

Bildiği kadarıyla Virag'ın onu aldığını fark ettiğinde içinden tam ve mutlak bir korku geçti. Hayal edilebilecek en kötü şeyi.

Lütfen burada olun. Lütfen burada ol. Lütfen burada ol.... Kalbi hızla çarparken ve nefes alış veriş panikle düzensizleşirken bu çılgınca ayet kafasının içinde dönüp duruyordu.

Eğer o piç onu almış olsaydı, her türlü cehennem serbest bırakılırdı.

Ve babası onun değersiz ve aptal kıcını Olimpos'un duvarlarına monte edecekti.

Illarion odasına ışınlandı ve koleksiyonundaki en kutsal eşyayı sakladığı korunaklı duvara koştu. O kadar nadir ve tehlikeliydi ki, kardeşlerine bile onu sakladığı bilgisi verilmemişti.

Kimsenin bundan haberi yoktu.

Elleri korkudan titreyerek, eski oyma meşe sandığı yavaşça açtı ve nefesini tuttu.

Kırmızı saten yatağın üzerinde duran devasa beyaz dişleri görene kadar bir daha bırakmadı. Ne olduklarını bilmeyen biri için önemsiz pürüzsüz diş parçaları ya da zararsız fildişi parçaları gibi görünebilirlerdi.

Ama zararsız değillerdi ve kesinlikle
Önemsiz.

Bu bir avuç dişle, herhangi bir yaratık dünyayı yok edebilir veya boyun eğdirebilir. Herhangi bir ulusu fethedebilir.

Evrenin dokusunu çözün.

Tanrılara şükür.... güvendeler.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturan Illarion rahatlamaktan sersemlemişti. Kimse Spartoi'yi rahatsız etmemişti. Yirmi kişinin hepsi buradaydı ve hesaba katılmıştı. Tarifsiz bir minnettarlıkla sandığı emniyete aldı ve kilitledi, sonra da tekrar odasına sakladı. Kimsenin bulmasına asla izin veremeyeceği tek şey buydu.

Başlangıçta üç set diş vardı. Bir set antik çağda Kadmos tarafından Teb şehrini kurmak için kullanılmıştı. İkincisi, Jason ve Argonotları Altın Post'u ararken Colchis tarlalarına ekmişlerdi.

Her iki seferde de, drakomaların ekili dişlerinden yükselen yenilmez ordu neredeyse dünyayı yok ediyordu. Jason'ın ikinci grup savaşçılarla yaşadığı deneyimden sonra, ki bunlar sadece birbirlerine düşman olduklarında yenilmişlerdi, Ares kalanları Illarion'a getirmiş ve

onları insanların dünyasından uzak tuttu. Savaş tanrısının oğlu olduğu ve konuşamadığı ve antisosyalliğı radikal bir seviyeye taşıdığı için Ares, Illarion'un onlar için en güvenli koruyucu olacağını düşünmüştü.

Şimdiye kadar babası haklıydı.

Yine de bu çok yakın bir karardı.

Kimsenin sana yaklaşmasına izin verme. Falcyn bunu ona kaç kez söylemişti? O da her zaman kardeşiyle aynı fikirdeydi. Max'in aksine Illarion başkalarının iyiliğine inanmıyordu. İnsanların ya da herhangi birinin korunmayı ya da kurtarılmayı hak ettiğı yanılığısına da kapılmamıştı.

Dürüstçe mi? Umurunda bile değildi. Bırakın hepsi yansın.

Bu dünyayla işi bitmişti. Bir daha asla diğer türlerin meseleleriyle ilgilenmeyecekti. Bugün ona hayati bir ders vermişti. Evini her terk ettiğinde ve onların arasına karışmaya cüret ettiğinde, bu onun için kötü sonuçlanmıştı.

Kendini dinlenmeye bıraktığında, mağarasında bir kadının kalıcı kokusunu fark etmemeye çalıştı. Ne de teninde ya da pullarında bir elin nazik okşayışını hatırlamaya.

O bir drakomai idi. Yalnız. Zamanın başlangıcından beri, onun türü yalnız yaşamak için yetiştirilmişti. Yalnız ölmek için.

Hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu. Hiçbir şey istemediler. Hem de hiç.

Ve korumaları altında olanları her zaman korurlardı...

Hepsinden önemlisi, dindar bir şekilde sadıktılar ve bir kez söz verdiler mi

yeminlerini bozmadan önce öleceklerdi.

5

"Benimle bir daha konuşacak mısın?"

Ağır su kovaşını taşıırken oflayıp puflayan Edilyn kardeşini görmezden geldi. Tıpkı son üç gündür yaptığı gibi. Virag'a hâlâ o kadar kızgındı ki onu kalbinden bıçaklayabilirdi.

Ya da kasık. Evet, kesinlikle kasık.

Ne de olsa yaşadığı ve nefes aldığı yer orasıydı. Ve görünüşe göre beynini de burada saklıyordu. Gerçekten değer verdiği tek şey buydu. Çünkü görünüşe göre ona karşı hiçbir sevgi beslemiyordu, yoksa yaptığı şeyi asla yapmazdı.

"Bir şey söyle!"

"Defol git!" diye hırladı kovaşını kuyudan tarlaya götürmek için mücadele ederken, varlığının her zerresiyle nefret ettiği o lanet buğdaya bakmak zorunda kalıyordu. Ama Virag sağ olsun, bu onun sefil hayatının geri kalanı olacaktı. Bu iğrenç tarlada yaşayacak ve ölecekti, o iğrenç sebze ve bitkilere bakacak ve sıkıntısından çıldırana kadar toprağı sürüp işleyecekti.

Artık hiçbir erkek ona sahip olamazdı. Hepsi Illarion tarafından reddedildiğini ve utanç içinde eve gönderildiğini biliyordu. Alay edilmek daha önce ne kadar korkunçsa, şimdi üç kat daha kötüydü.

Ancak döndüğünden beri her erkek onun bir fahişe olduğunu düşünüyordu.

Virag'a teşekkürler.

"Konuşuyor!" Virag bağırdı. "Kabul ediyorum, beklediğim bu değildi. Ama sonunda senden bir şey öğrenebildim."

Edilyn kovayı yere çarparak içindekilerin yarısını döktü. Bu, kardeşinden daha da nefret etmesine neden oldu çünkü bir tur daha toplamak için daha erken geri dönmesi gerekecekti. Çekilmez canavara ters ters baktı. "Cehenneme git ve çürü!"

Gözleri samimiyetle parlıyordu, yüzünü buruşturdu. "Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?"

Onun gereksiz sözleriyle alay etti. "Asla yeterli olmayacak. Eylemlerinizin yarattığı tahribatı sadece kelimeler asla onaramaz."

Çenesinde bir tik başladı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Gerçekten mi? Onun ölmesini istiyordu. Ama ailesinin geri kalanını kaybettiği için bu sözler boğazında düğümlendi, çünkü bunların gerçek sonunu biliyordu. Tıpkı Illarion'u kaybetmenin sonunu bildiği gibi.

Anlayamadığı şey, bunun neden bu kadar acı verdiğiydi. Illarion'u sadece birkaç saattir tanıyordu. Virag'ı ise çok daha uzun zamandır tanıyordu. Onunla birlikte olmuştu, onun sadık

çocukluğundan beri koruyucusuydu. Kardeşini kaybetmeyi gerçekten istemiyordu.

Ama yaptıklarından dolayı ona duyduğu öfke mantıksız bir canavardı. Ona saldırmak ve onu iliklerine kadar kesmek istiyordu. Ona yaşattığı acının çok küçük bir kısmını hissetmesini sağlamak istiyordu.

Düşüncesiz piç! Nasıl sadece kendini düşünebilirdi? Onun aksine, istediği her şeyi, istediği zaman elde etmek için bolca büyüğü vardı. İsteddiği her şeyi yapmak için. Uzun bir hayat yaşamıştı ve o ölüp gömüldükten yüzyıllar sonra da yaşamaya devam edecekti.

Ona karşı yaptığı bu hareketin hiçbir anlamı yoktu. Bu bencilliğin özüydü.

"Bunu bana neden yaptın? Bu hayattan ne kadar uzaklaşmak istediğimi biliyordun. Yine de beni buradan götürmeyi reddediyorsun çünkü aptalca nedenlerle yapamayacağını söylüyorsun ve kendi çıkış yolumu bulduğum tek seferde beni geri dönmeye zorladın. Neden beni buna mahkûm ettin? Aklından ne geçiyordu?"

"Dürüst olmak gerekirse fark edeceğini düşünmemiştim. Kahretsin, Eddie. Şu mağarayı gördün mü? Küçük bir taş nasıl gözden kaçırdı?"

"Ugh!" Ona çamurlu bir toprak parçası fırlattı. "Sen tam bir at kışısın!"

Tiksintiyle alnındaki teri sildi, daha fazlası göğüslerinin arasından aşağı yuvarlanıp dayanılmaz derecede kaşınıyordu ve onu boğma dürtüsüyle savaştı. Eğer

Bu ihtiyacına boyun eğerse, adam onu alt edecek ve daha da sinirlenmesine neden olacaktı. Ve onun kötü ruh haline gerçekten yardımcı olmayan şey, güçlerini çamuru temizlemek ve tekrar kusursuz bir şekilde giyinmek için kullanmasıydı. Bu sırada kendisi pislik ve ter içindeydi. Kolları dirseklerine kadar çamur içindeydi, elbisesi ve özellikle de etekleri yaptığı işlerden dolayı çamurla kaplanmıştı. O kadar kötü kokuyordu ki, kokusundan kendisi bile rahatsız olmuştu. Saçlarının her bir teli tarla kiri ve terle kaplanmış ve sıvanmıştı.

Yıpranmış deri ayakkabılarının altına yapışmış olan şeyi düşünmek istemiyordu. Bu keskin koku, kıt ve boğucu esintiyle her yükseldiğinde onu boğuyordu.

Lanet öküzler.

Ve ayaklarını nereye koyduğuna daha fazla dikkat etmediği için ona lanet olsun.

"Üzgün olduğumu görebiliyorum-"

Onun sözlerini öldürücü bir şaka mı yapıyorsun bakışı ile kesti.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Evet, tercihen sana fırlatabileceğim daha keskin bir şeyle silahlanmışken!" diye seslendi arkasından. Homurdanarak topraktan yeni yeni çıkmaya başlayan filizleri sulamaya geri döndü. Ama dürüst olmak gerekirse, öfkesi geçene kadar onları ezmek istiyordu.

Aslında bu doğru değildi. Kardeşinin kafasını ezmek istiyordu. Onlar sadece güzel, duyusal olmayan bir

Oyuncu değişikliği.

İç geçiren Edilyn gözyaşları geri dönerken gözlerini kırptırdı ve bunlardan öfkesinden bile daha çok nefret etti. Öfke onu ayakta tutuyordu. Bununla başa çıkabilirdi. Bu amansız acı, hayalini ve geleceğini kaybettiğini bilmenin getirdiği ıssızlık çok canını yakıyordu.

Onun için başka bir şey olmadığına dair umutsuzluk.
Tek şans vardı.

Şimdi gitmişti.

Böyle gereksiz bir sebep için. Bencilce bir sebep.

Kalbi kırılmış bir halde boş kovanını aldı ve kuyuya geri döndü, aynı anda bir atlının yaklaştığını gördü.

Bağırp çağıran diğer işçiler korkuyla köyün duvarlarına koştı. Edilyn zahmet etmedi. Tecrübelerinden onu dışarıda bırakacaklarını biliyordu. Her zaman yaparlardı. Artık onun kaçışını izleyerek eğlenmelerine gerek yoktu.

Bu yüzden atlı ona yaklaştırken o da kuyuya doğru rahatça yürüdü.

Atın üzerinde bir kadın olması onu şaşırttı. Normalde kadınlar yalnız seyahat etmezdi. Bu nedenle, erkekler de normalde yalnız seyahat etmezdi. Son birkaç yılda çok fazla savaş çıkmış, arkalarında rakiplerinin boğazını kesmek isteyen düşmanlar ve bulabildikleri herkesi avlayan yerlerinden edilmiş haydutlar bırakmışlardı.

Kadın uzun, zarif bir bacağını bineğinin üzerine attı ve Edilyn'in yanında yere kaydı. Siyah yüzük zırhı ve kukuletalı bir Sakson olduğunu belli eden giysiler içinde, olağanüstü güzellikte bir kadındı. Bir tanrıça değilse bile bir prenses ya da kraliçe olmalıydı. Zeytin rengi teni kusursuzdu ve zekâsıyla keskinleşen canlı yeşil gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Edilyn'e yaklaşırken kapüşonunu indirerek karmaşık bir şekilde ördüğü ve başının etrafına doladığı alev kırmızısı saçlarını ortaya çıkardı. "Su taze mi?"

"Öyle."

"Biraz alabilir miyim?"

Edilyn onu kaldırdı ve bir fincan ikram etti, sonra da tarla kovasını içmesi için atın yanına götürdü.

Kadın onun hareketleri karşısında kaşlarını çattı. "Çok naziksiniz."

Övgülere aldırış etmeyen Edilyn, at içerken siyah yelesini okşadı. "Çok güzel bir at. Adı ne?"

"Samson."

Büyük savaş atına hayranlıkla bakarken gülümsedi. "Bu kadar yakışıklı biri için uygun bir isim." Ona nazikçe sarıldı, sonra biraz daha su almak için geri döndü. "Bir içki daha ister misin?"

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim." Kadın savaşçı küçük deri çantasını almaya gittiğinde Edilyn onu durdurdu.

"Ödemeye gerek yok." Kovayı geri aldı, böylece doldurup işine geri dönebilecekti.

Kadın sancı çekerken başını eğerek onu izledi.

"Ağlıyorsun."

Bu bir ifadeydi, soru değil. Edilyn boğazını temizledi.

"Gözlerimden ter akıyor. Başka bir şey değil."

"Anlıyorum."

Edilyn bunu söylerken kaşlarını çattı. Sesinde tuhaf bir nota vardı. "Neyi gördün?"

"Illarion neden seni seçti? Sen bu işte masumdun, değil mi?"

"Pardon?"

Oldukça sivri olduğunu göstermek için saçlarını sol kulağının arkasına sıkıştırırken kadının yüzüne nazik bir gülümseme yayıldı. "Ben Xyn. Illarion'un ablasıyım."

Nefesini sertçe içine çekti. "Bana senin Arkadyalı olduğunu söylemedi."

Xyn izin ver dışarı a uğursuz Gül.

"Hayır Arcadian, Aşk. Çok, çok daha kötü bir şey. Ve türlerinden çok daha eski."

Birden korkan Edilyn ondan bir adım geri çekildi. "Benden ne istiyorsun?"

Gözlerini kırpmasına fırsat kalmadan kalın fırtına bulutları güneşin üzerine yuvarlanarak gökyüzünü zifiri karanlığa bürüdü. Xyn'in gözlerinin rengi soldu, yeşili parıldayan ve ışıldayan hayalet gibi bir beyaza dönüştü. Saç çizgisinden çenesine kadar yanaklarını ikiye bölen tuhaf işaretler belirirken teni soldu. Dikenli ve sivri olan bu izler Edilyn'e kanayan dikenleri ya da pençeleri hatırlatıyordu. Korkunç derecede güzel ve kesinlikle ürkütücüydü. Aralarındaki mesafeyi kapatırken sırtından bir dizi siyah kanat fırladı.

"Masum ya da değil, hiç fark etmez. Kardeşime yaptığın
şey için, küçük insan... öleceksin."

6

Savaşmadan yere yatıp ölmek istemeyen Edilyn, Xyn ona doğru uçarken eğildi. Silah olarak kullanabileceği en yakın şeye koştu; Xyn'in yaklaşması üzerine sığınmak için kaçmadan önce birinin kenara attığı eski bir çapa.

Evet, iblisin üzerine mantar kaplı ayakkabısını fırlatmaktan sadece biraz daha iyiydi ama hiç yoktan iyiydi. Ayakkabının ucunu dizinin üzerinde kırarak sapını bir dövüş sopası olarak kullandı ve sonuna kadar savaşmaya hazır bir şekilde yerinde durdu. Büyük ihtimalle sadece rakibinin kıyafetlerini kendi kanıyla kirletebilecekti. Ama azizler sayesinde, hiç değilse Xyn'in gardırobunu mahvedebilirdi!

Ancak Xyn ona doğru uçarken, bir şey Edilyn'i ayaklarından yakaladı ve onu sert, derimsi bir duvara yasladı. Saldırgan asayı elinden çekip aldı ve yere fırlattı.

Edilyn onu tutanın ejderha bedenindeki Illarion olduğunu fark edene kadar savaşmaya başladı. Sersemlemiş bir halde donakaldı.

dikkatlice birkaç metre uzağa indi ve şaşırtıcı bir nezaketle onu yere bıraktı.

Erkek kişiliğine bürünerek, Xyn'in dehşet içinde kaçmasına neden olacak bir öfke maskesiyle kız kardeşiyle yüzleşmek üzere döndü.

Ne yapıyorsun? Xyn'e hırladı. "Seni koruyorum."

Neyden? O zararsız bir insan.

Yüzsüz ve aptalca, kız kardeşi yüksek sesle güldü. "Saçmalık. Yaşadığı sürece o bir zayıflık... az önce kanıtladığım gibi. Şimdi adam ol, aptal. Ya onu öldürmeme izin ver ya da ikiniz aranızı düzeltin ve onu eve götürüp o cehennem zırlıtısını kes."

Bunu yapamam.

Xyn aralarındaki mesafeyi kapatırken küçümseyerek homurdandı. "O zaman büyük bir sorunun var, değil mi? Evet, evet, var. Çünkü onu burada, düşmanlarının seni istedikleri zaman savunmaya çekmek için kullanabilecekleri bir yerde bırakamazsın, değil mi? Hayır, moron, bırakamazsın." Kızgın sözlerini vurgulamak için parmağını adamın göğsüne soktu. "Bakmadığım bir anda ona rastladığım için çok şanslısın. Çünkü onun sen olduğunu sanmıştım. Yani, dün seni mağaranda kıvrılmış ve somurtmuş halde bıraktıktan sonra dışarıda olman bana garip geldi ama hey... mümkün. Aklın başına gelmiş ya da acıkmış olabilirsin. Sonra, bir de baktım ki, aldığım koku sen değilmişsin. Lanet olsun, eğer o küçük tatlı-

Özlemini çektiğin yanakların, kendi başına, senin ve eşsiz güçlerinin kokusunu alan biri. Voila!" Edilyn'i işaret etti. "Ve bunun her yerinde felaket yazıyor."

Senden nefret ediyorum. Ses tonu en az kız kardeşinin söylediği kadar asık suratlıydı.

Xyn uzandı ve bir annenin yeni yürümeye başlayan çocuğuna yaptığı gibi yanaklarını sıktı. "Benden istediğin kadar nefret et, serseri, ama beni seni tokatlamak zorunda bırakma. Bu saçmalık için çok yaşlandım. Sen de öyle."

Başını eğerek Illarion'un omzunun üzerinden Edilyn'in bakışlarıyla buluştu. "Seni korkutmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Sour Sally'yi deliğinden çıkarmanın ve ona ne kadar aptal olduğunu göstermenin tek yolu buydu. Yemin ederim. Bu konuda sözüme güven. Aklını başına al. Bir kız arkadaş bul. Erkekler çoğu zaman bu çabaya değmiyor."

Ve Illarion hâlâ ikisine de ters ters bakıyor, fikrini değiştirmeyi reddediyordu. Ona güvenemem.

"Yine de başka bir ejderhanın saldırısı altında olduğunu biliyordun ve onu korumak için koşarak geldin... çünkü ne? Hiç umurunda değil mi? Evet dostum, davranışların bu sözleri yalanlıyor." Xyn gözlerini devirdi ve sanki onunla uğraşmaktan başı çok ağrıyormuş gibi avuçlarını şakaklarına bastırdı. Doğrusu Edilyn de bu duyguyu biliyordu.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, ona o sinirli acı dolu bakışı en sık atan kendi kardeşiydi.

"Ve sen onsuz yaşayamazsın... en azından mutlu bir şekilde. Boku yedin, bebeğim. Şimdi ne yapacaksın?" Edilyn'i işaret etti. "Şimdi arkanı dön ve

Ondan özür dile. Gerekirse sürün. Ona bir pislik olduğunu söyle ve onu ait olduğu yere, evine götür."

Edilyn'in bu tuhaf alışveriş karşısında kafası çok karışmıştı. Ve Illarion söz konusu olduğunda kendi çelişkili duyguları yüzünden kafası daha da karışmıştı. Onun duygularını anlasa da, onunla geri dönmek istediğinden pek emin değildi.

Bütün bunlardan sonra olmaz.

O da adamın yaptıklarından dolayı hâlâ öfkeliydi.

Xyn bıkkın bir nefes verdi. "Bana doğruyu söyle, Illy. Max gibi mi olmak istiyorsun? O sefil biri. O bekâr," dedi şeytani bir ses tonuyla. "Huysuz piç. Gerçekten, o daha mı iyi durumda?"

Dragonswan'ı neredeyse onu öldürüyordu.

"Evet, öyle yaptı. Ancak ejderhavanın bu olayda masum olduğunu sen de biliyorsun. O hiçbir şey yapmadı. Onun dallama kardeşi yaptı. Hepimizin akrabaları için pislikler vardır.... ben de seninkiyim."

Homurdandı.

Xyn gülerek onu kolundan kelepçeledi. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Falcyn daha da kötü. Bir gün onları tanıştırmak zorunda kalacaksın

-O kâbusun dehşeti ürpertiyor. Onu gerçekten bütün olarak yiyebilir." Elini şakacı bir şekilde aralarında salladı. "Sen bu işe ondan çok daha fazla yükle giriyorsun. Onda sadece tanıştığın bir sik kafalı var. Seninse bizden oluşan bir sürün var. Senin nasıl bu kadar

annemizi ya da Blaise'i ona açıklayacağım. Baba dediğin şeyi boş ver. Sana iyi şanslar."

Dişlerini gıcırdatarak Edilyn'in bakışlarını omzunun üzerinden karşıladı. Adamın sert bakışlarındaki suçlama karşısında nefesi kesildi.

"Virag'ın bunu yapacağını bilmiyordum Illarion. Bilseydim onu bundan vazgeçirirdim."

İlk başta umursamıyor gibiydi. Ta ki bakışları onun yanağına gidene kadar. Sonra onun önünde durmak için hareket etti. Tüy kadar hafif bir okşamayla parmaklarını onun tenine dokundurdu. Gözleri öfkeli bir parıltıyla karardı.

Sana kim vurdu? Bu sakın ve ölümcül ses tonu, kız kardeşinin daha önceki saldırısından bile daha dehşet vericiydi.

O kadar ki, cevap vermekte tereddüt etti.

Edilyn? diye ısrarla sordu. Kim sana el kaldırmaya cüret etti?

Xyn onun yerine cevap verdi. "Kasabalılardan biri. Atılmış olsa bile bir parça ejderha kıcı tatmak istedi."

Köye doğru hışımla ilerlemeden bir an önce Edilyn'in daha önce hiç duymadığı türden bir ses çıkardı.

Onun peşinden gitmeye başladığında, Xyn kolunu yakaladı ve onu durdurdu. "Bırak onu gitsin. Bu bir onur meselesi."

"Ben çoktan hallettim."

Xyn sırttı. "Biliyorum. Ama Illarion ona daha iyi bakacak ve bir daha kimsenin sana saygısızlık etmemesini sağlayacak. Düşündüğünün aksine, bu onunla ve erkek egosuyla ilgili değil. Bu senin güvenliğinle ve asla tehdit edilmeyeceğini ya da zarar görmeyeceğini anlamalarını

sağlamakla ilgili.

Bunu senin için yapıyor, Edilyn. Sana hak ettiğin saygıyı göstermelerini sağlamak için."

Edilyn'e doğru döndü ve uzun bir nefes verdi. "Sana bir tavsiyem var. Bugünden itibaren onu zorlukla dizginlenen vahşi bir muhafız olarak düşün. Emrinizde kişisel ev ejderhanız var, Leydi Edilyn. Bir erkek değil. Bunu asla gözden kaçırmayın. O insan değil. Böyle düşünerek kendinizi asla kandırmayın. Bu gördüğünüz onun vücudu değil. Bu ona eski bir tanrı tarafından dayatılan bir beden ve o bu bedenle ilgili her şeye içerliyor. Sizin yanınızda insan bedeni giymesi bir mucize ve nadir olduğu için el üstünde tutulmalı. Sizi temin ederim ki bunu hafife almıyor."

Edilyn aniden köyden gelen çığlıklar ve bağırışlar duydu. Sonra Illarion onlara dönmek için gökyüzüne yükselmeden bir an önce havayı büyük, kanat çırpma sesleri doldurdu.

Xyn sinirli bir kahkaha attı ve başını salladı. "Nokta güzelce kondu.... Kardeşlerim asla kurnaz değildir. Ama ben de öyle." Edilyn'in koluna vurdu. "Bu arada, kardeşin Illarion'un ejderha taşını çaldı. Yaralandığında onu iyileştiren şey bu. Onu geri almamız gerek. Onu alırsan kardeşinin kafasını kesmem. Bunu yapmazsan peşinden ağabeyimi gönderirim... Falcyn'in onu geri almak için neler yapacağını bilmek istemezsin. O gerçekten de acımasız, iğrenç bir piç."

Illarion onu kucağına alıp pençelerinin arasına almak için aşağı indiğinde yorum yapacak zamanı olmadı. Edilyn

gözlerini kapadı ve nefesini tuttu, böylece yerin altında ne kadar hızlı gerilediğini göremedi. Yine de midesi alçalıp yükselirken bunu hissetti. Illarion gökyüzünde gittikçe daha yükseğe tırmanırken ona doğru koşan rüzgârla birlikte.

Nefes almakta zorlanıyordu, onu düşürmeyeceğini biliyordu, ama bu onu baştan aşağı yakan ezici paniği durdurmadı. Bu uçma işine hiç alışamıyordu.

Evine döndüğünde, bu konuda daha mutlu değildi. Yine de sağlam bir zemine geri döndüğü için rahatlamıştı. Nefes nefese ve halsiz bir halde, adam uzaklaşırken duvara doğru tökezledi.

"Yapma!" diye tersledi, kastettiğinden daha sert bir tonda. Hâlâ ejderha formunda olan adam ona doğru döndü.

Kesin bir şey söylemek zor olsa da, onun emri üzerine kaşlarını kaldırdığına yemin edebilirdi. Pardon? Kesinlikle Bu ses tonundaki kuşkuculuğu yanlış anlamak mümkün değildi.

Nefesini düzene sokarak doğruldu. "Köyümde ne yaptın? Onu sen mi öldürdün?"

Buna cevap vermemi istediğinden emin değilim. Şunu söylemek yeterli, oraya bir daha gitmeye kalkışırsanız size son derece saygılı davranacaklardır....

Ya da çılgılık atarak tepelere doğru kaç.

Acı dolu bir inilti çıkardı. "Pekâlâ. Eve gidemem."

Evdesin.

Daha konuşur konuşmaz yayı ve sadağı, odasında sakladığı küçük giysi sandığıyla birlikte ayaklarının dibinde belirdi.

Çenesi düştü, sadece onun olduğunu bildiğini değil, aynı zamanda onun için getirdiğini de biliyordu.

Kardeşin burada hoş karşılanmıyor. Sen de gitmeyeceksin.

"Ben bir mahkum muyum?"

Korumalı misafir terimini tercih ederim. "Şaka yapıyor olmalısın!"

Aslında, değilim. Görünüşe göre sen ejderhanın inine götürülen cesur genç kızın kabus masalısın - orada hazinelerinin arasında saklanacak ve bir daha asla görülmeyeceksin.

İçinde bulunduğu durumu kuru bir şekilde anlatması hoşuna gitmedi. Aksine, bu onda onu tekmeleme isteği uyandırdı. "Senin için ben bu kadar mıyım?"

Evet. Bakmak ve korumakla yükümlü olduğum bir başka yük.

Bu sözler kalbine acı bir darbe indirdi. "Peki o zaman, en azından bir banyo yapabilir miyim?" Kirli kıyafetlerini işaret etti.

Dikenli ejderhasının çenesini merdivenlere doğru salladı.

Banyo yukarıda. İyi şanslar.

Ve böylece onu yalnız bıraktı.

* * *

Illarion mağarasında hâlâ yalnızmış gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Üst katta çıplak bir kadın tüyü yokmuş

gibi.

Duş. Ama suyun aktığını duyabiliyordu.

Daha da kötüsü, onun şehvetli vücudunun üzerinden kaydığını ve göğüslerinden aşağı damladığını hayal edebiliyordu. Uyluklarının birleştiğı yerdeki koyu renkli tüylerin arasında biriktiğini...

Onu kucaklayan esnek kalçalar. Tüm varlığına yardım etmişti.

Acı içinde yan tarafına yuvarlandı ve küfretti.

Şüphesiz, bunu ona işkence etmek için yapıyordu. Onu duyabildiğini biliyor o l m a l ı y d ı . Giysilerinin altında çıplak olduğunu ve bunun onu şehvetten çılgına çevirdiğini biliyordu. Evet, mantıksız davranıyordu ve rastgele aptallığı hiçbir mantıksal anlam ifade etmiyordu. Gerçek şu ki, beyinde düşünmeye yetecek kadar kan kalmayacak kadar azgındı.

ile. Ve hepsi onun suçuydu.

Lanet olsun! Onun kokusu geri gelmişti ve eskisinden daha kötüydü. Mağarasına sinmişti. Yaptığı açıklık olmadan, hiçbir şekilde havalandırma yoktu.

Kaçış yok.

O her yerdeydi!

Ve daha ne yaptığının farkına bile varmadan tekrar erkek bedenine dönüşmüş ve duşun dışında, akan suyun altında başını eğmiş duruyordu. Hatırladığından çok daha güzeldi. Nefis kıvrımları çok daha gür ve davetkârdı.

Memnun bir iç çekişle başını kaldırdı, gözlerini açtı ve çığlık attı.

Yüksek sesle.

Illarion geri sıçradı ama kadın öfkeyle ona bakarken geri çekilmedi.

Suyu kapatarak bir havlu aldı ve üzerini örttü. "Ne yapıyorsun?"

Kız sudan ıslak bir hışımla çıkınca geri çekildi. Bakıyor.

Gözleri alev alev yanarken havluyu göğüslerinin arasına sıkıştırdı. "En azından dürüstsün. Nedenini bilmek istiyor muyum?"

Daha önce vücudunun sert olduğunu düşündüyse bile, şu anla kıyaslanamazdı. Şimdi neredeyse onun tadını alabiliyordu.

Elinden gelen tek şey havluyu çekip çıkarmak ve doyana kadar onu arkasındaki duvara yapıştırmaktı. Sadece bunun için onu asla affetmeyeceğini bilmesi ayaklarının yere basmasını ve terbiyesini korumasını sağladı.

Nefes alıp verirken bakışlarını yavaşça onun üzerinde gezdirdi. Sanırım bunun cevabını biliyorsun.

"Beni bu şekilde aşağıladıktan sonra, unut bunu. Lucifer seninle bunu bir daha yapmadan önce buz sarkıtlarının üzerinde oturacak."

Yalvarsam bile mi?

Teklifi karşısında homurdandı. "Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Hayır. Hiçbir şey için yalvarmadı. Ama ejderha kanadına karşı hissettikleri konusunda kız kardeşi haklıydı. O biraz farklıydı. Öğrenmeye istekli olabilirim.

Edilyn, Illarion'un şakacı ses tonu karşısında homurdandı. Öfkesine rağmen Illarion onu etkiliyordu, özellikle de o

çocuksu

ifade. Kendini savunmanın neden önemli olduğunu hatırlamak zordu. "Ben affedici bir tip değilim. Kinimi çok uzun süre tutabilirim."

İyi ki ölümsüzüm o zaman.

Bilmediği bir şey karşısında kaşlarını çattı. "Öyle misin?"

Korkunç bir ölüm dışında. Evet.

"Bu hiç mantıklı değil."

Baştan çıkarıcı bir sırtıma yaptı. Beni öldürebilecek birkaç varlık ve şey var. Ama o bir avuç felaket dışında ölümsüzüm.

"Ejderhaların ölümlerini beklediğini söylerken bunu mu kastediyordunuz?"

Başını salladı.

Üzücü ama aynı zamanda ... "Bu kadar uzun süre yaşayabilmen inanılmaz."

Pek sayılmaz. Birkaç bin yıl sonra oldukça sıkıcı.

"Kardeşim gibi konuşuyorsun."

Bu yüzden mi taşımı çaldı? Onu öldürüp acısına son vereceğimi mi umuyordu?

"Hayır, bunun nedeni çoğunlukla onun bir aptal olması."

Sonunda bir konuda anlaştık.

Kendini durduramadan güldü. "Yani... beni gerçekten esir olarak mı tutacaksın?"

Henüz bilmiyorum. Risk tartılmalı. Burada çalınmasını göze alamayacağım çok şey var.

"Tüm bu mağarada ilgilendiğim tek bir şey olduğunu söylesem kendini daha iyi hisseder misin?"

Çalmak mı?"

Ne olduğuna bağlı.

Onun önünde durmak için hareket etti ve elini göğsünün ortasına koydu. Sonra kirpiklerinin altından ona baktı. "Kalbiniz, ejderha lordum. Burada ilgimi çeken başka bir şey yok. Gerçi şu anda, bana böyle saygısızca davrandığında, onu oyup yemeyi tercih ederim. Ama zamanla eminim ki öfkem yatışacak ve seni yine o düşündüğüm tatlı ejderha olarak bulacağım. Bu, kalbini tutmak ve güvende tutmak istediğim kişi."

Nefes alış veriş i düzensizleşti. Böyle şeyler söylediğinde sana inanmak istiyorum.

"Yapabilirsin. Söz veriyorum. Ne de olsa sen kocaman, dev bir ejderha canavarıs ın ve ben de silahsız bir kadını m. Sana zarar verecek ne yapabilirim ki?"

Acı acı güldü. Yaptıkların beni her bıçaktan daha derin kesti. Diğerleri vücudumda yara izleri bıraktı. Ama bana karşı kardeşine yardım ettiğini düşündüğümde... bu ruhumu yaraladı. Beni herhangi bir savaş yarısından ya da hakaretten daha derinden yaraladı. Ne de olsa, en ölümcül yaralar gördüğün yaralar değildir, Edilyn. Onlar içten kanayanlardır. Ve seninki neredeyse ölümcüldü.

Elini adamın tuniğ ine sokarken bu sözler gözlerini yaş arttı. "O zaman benim asla böyle ikiye z lü bir yaratık olamayacağ ımı bilmelisin. Ben gizlice çalışmam. Bu benim doğ amda yok. Öfkelendiğ imde, bundan hiç ş üpheniz olmasın.

Çünkü ben de senin gibi gazabımı herkesin görmesi için yağıdırıyorum. Ve bunu hiç kimseden saklayamam." Ona doğru eğildi ve hınzırca burnunu kırıştırdı. "Kardeşime bir sor. Hâlâ topallıyor."

Kadının sözleri sonunda acısını dindirirken Illarion sessiz bir kahkaha attı. Seni çok özledim.

Kollarını adamın beline doladı ve ona sarılırken başını göğsüne yasladı. "Ben de seni özledim."

Gözlerini kapatarak yanağını başının tepesine yasladı ve saçlarının değerli kokusunu içine çekti. Gülü şimdiye kadar tanıdığı en tatlı şeydi. Dürüst olmak gerekirse, onu asla bırakmak istemiyordu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Onunla birlikte olmak ve böyle hissetmek.

Eğer bunun bedeli ejderha taşı ise, o zaman bununla yaşayabilirdi. Kardeşiyle pazarlık yapabilirdi. Sadece kikimora piçinin almasını değil, istemesini dilemişti. Onu bu kadar hasta eden şey hırsızlıktı.

Hayatta hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti ki, ona sahip olmak için bir hırsıza dönüşmesine izin versin. Böyle bir ihanet onun anlayışının ötesindeydi.

Ne yazık ki onun türü için dünyanın geri kalanı böyle hissetmiyordu. Bu yüzden tanrılar yüzyıllar boyunca kutsal nesnelerini korumak, gözetmek ve güvenliklerini sağlamak için onun kardeşlerini muhafız olarak kullanmak zorunda kalmışlardı. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu.

Tek istediği ejderhalarının içinde kendini kaybetmek.... daha da ötesi kendini ona bağlamaktı.

Illarion havluyu vücudundan çekip onu bakışlarına maruz bıraktığında Edilyn'in nefesi kesildi. Gözlerinde onu gerçekten korkutacak kadar vahşi bir ışık vardı. Bu kesinlikle onun vahşi ejderha tarafıydı. Kelimenin tam anlamıyla onu takip etti ve sırtını duvara yasladı. Bu sefer ona verdiği öpücük öncekilere hiç benzemiyordu. Yoğun ve talepkâr ve onu nefes nefese bırakmıştı.

Bundan da öte, kanının vücuduna hücum etmesine neden oldu. Başını eğerek göğüslerini nazikçe okşadı, sonra o kadar hızlı içine girdi ki bu onu sersemletti.

Onunla öfkeyle sevişirken dudaklarını yakalamak için başını kaldırdı. Çiğ ve tüketkendi. Ve onun bakışlarıyla buluşmak için geri çekildiğinde, duygularının gerçek derinliğini gördü.

Orada gördüğü savunmasız acı karşısında kendini kaybetti. Adam onu iterken tıslayarak ona gülümsedi. "Yokluğumda gerçekten üzüldün mü?"

Dişlerini gıcırdatarak kendini onun içine soktu. Sensiz katlanmak zorunda kaldığım her saniye için kederlendim.

Bu sözler gözlerini yaşarttı. "Artık yas tutmayacaksın."

Illarion yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömüp teninin kokusunu içine çekerken kızın etrafındaki kavrayışını sıkılaştırdı. Sarhoş olana kadar kafasını doldurmasına izin verdi. Tırnakları sırtının etine batıyor ve onu ürpertiyordu. Kız onun besin kaynağıydı.

Kahretsin, kız kardeşine asla geri ödenemeyecek bir borcu vardı. Xyn onu kendi aptallığından kurtarmıştı. O haklıydı. İnsanı olmadan yaşayamazdı. Edilyn onun Aşil topuğuydu.

Kadın, tek başına, onu savunmasız bıraktı.

Ve Edilyn bir an sonra gelip adını söylediğinde, var olduğunu hiç bilmediği özel bir cennet seviyesine ulaştı. Gülümseyerek onu öptü ve kendi kurtuluşunu buldu.

Nefes nefese ve halsiz bir halde onu kucağına aldı ve durulanabilmeleri için duşa geri götürdü.

Edilyn, Illarion'un yüzündeki tuhaf ifadeyi fark edince durakladı. "Aklında ne var?"

Pardon?

"Endişeli mi görünüyorsun?"

Endişeli değilim... Bir şeyler düşünüyordum.

Kendisini nazikçe yıkarken ayrıntılara girmesini bekledi. Anlatacak gibi görünmediğinde, onu yönlendirdi. "Ve bu...?"

Aptal. İntihara meyilli. Her türlü aptal. İlgilenir miydin?

Güldü, ta ki adamın ciddi olduğunu anlayana kadar. "Ne öneriyorsun?"

Yasak bir şey. Yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey. Tanrılara meydan okuyacak ve onları sonuna kadar kızdıracak bir eylem. Ama yine de umurumda değil. Bu seni asla kaybetmememi sağlayacak. Sonsuza dek birbirimize bağlı kalmamızı. Seni sonsuza dek ejderhawan'ım yapacak.

"Bizi sadece tanrıların bağlayabileceğini söylediğini sanıyordum."

Bunu yapabilecek başka biri daha var. Eğer ikna edilebilirse ve bana bir iyilik borcu varsa. Ama sen tam mutabık olmadıkça bunu istemeyeceğim. Çünkü bu bir kez yapıldığında, geri almanın bir yolu yok. Sonsuza dek birbirimize bağlı olacağız. Benim yaşam gücüm seninkine. Tek bir yaşam ipliği.

"Senin çocuklarına sahip olabilir miyim?" Başını salladı.

"Kimse bizi bölemez mi?"

Ölüm bile. Ama düşmanlarım bu bağı kullanarak seni bulabilir ve bana karşı kullanabilir, çünkü sen benim en derin parçam olursun. Ruhumdan ayırt edilemezsin.

Onun yanağını okşamak için uzandı. "Bu kadar üzgün görünme ejderha süvarim. İronik olan şu ki, bunu hayal etmemiş olabilirim ama sen geleceğim için istediğim her şeysin. Sen beni kendi dünyana getireceksin, ben de sana kendi dünyamı göstereceğim. İnsanlar sandığınız kadar kötü değiller."

Emin misin?

"Kesinlikle."

O zaman Savitar'a tek başıma gidip soracağım.

Edilyn kaşlarını çatarken i ç i n i bir endişe kapladı. "Yalnız mı?

Neden? Seninle olmamalı mıyım?"

Kesinlikle olmaz. Kendisinden bunu isteyen son canavarı ateşe verdi. Benzer bir sinir krizi daha geçirirse, peşine düşeceği tek kişi olmayı tercih ederim. Beni ateşe vermek senden daha zor.

7

Hybrasil gibi Neratiti de, onu evi olarak gören kişi görülmesine izin vermedikçe bulunamayan bir adaydı. Dünyadan gizli ve kutsal tutulurdu çünkü burada hüküm süren kişinin insanlara, feylere ve tanrılara Illarion'dan bile daha az toleransı vardı.

Aslında Savitar, Illarion'u kıyaslandığında düpedüz dışa dönük gösteriyordu. Ancak Illarion çoğundan biraz farklıydı ve damarlarında akan kan, Savitar'ın güçlü kalkanları sayesinde bile ele geçirilmesi zor adayı bulabiliyordu.

Bu, adanın kıyısından çok da uzakta olmayan bir sörf tahtası üzerinde akıntıya kapılmış yatan kadim varlığı ciddi şekilde kızdıran bir şeydi.

Bir bacağı bükülmüş ve tahtanın üzerinde dururken diğeri suya sarkmış olan Savitar, Illarion'u gökyüzünde gördüğü anda yüksek sesle inledi.

"Uçuş yapıyor olsan iyi olur ejderha, gelip zenimi mahvetmeyi planlamıyorsundur."

Illarion uyarıyı dikkate almadı ve huysuz Chthonian'ın yanında nazikçe dinlenene kadar büyük dalgalar yaratmamak için suyu hafifçe sıyırdı. Yüzeyin üstünde süzülürken, tam ejderha formunda kaldı ve kanatlarını yanına sıkıştırdı. Savitar'ın üzerinde yükseliyordu ve bu başka birinin gözünü korkutabilirken, Atlantis'in eski koruyucusunu kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Beni kişisel dev lastik ördeğiniz olarak düşünün.

"Heh." Tüm kaslı vücudu renkli dövmelerle kaplı olan Savitar tam bir muammaydı. Kimse nerede ya da ne zaman doğduğunu bilmiyordu; Savitar bu konuda yorum yapmayı reddediyordu. Lirik aksanı o kadar eskiydi ki kimse onu tanımlayamıyordu. Ama Illarion'un bir Lemuryalılık sezdiğini düşündüğü zamanlar da olmuştu.

Illarion'un kesin olarak bildiği tek şey, Savitar'ın kendisinden önce yaşadığı ve otuz altı yüz yıl önce, Tanrı Dagon'un Illarion'un yaşam gücünü bir Arkadyalı prensinkiyle, Illarion'un kardeşi Max'inkini de prensin bir köleden doğan üvey kardeşiyle birleştirmesinin ardından Were- Hunter ırkı yaratıldığında, Savitar'ın tek başına, Dagon'un kibri yüzünden hepsinin ölüm cezasına çarptırılmasını engellemek için tanrılara müdahale ettiğiydi. Dagon'un kibri, kralın çocuklarını, doğumlarından yüzyıllar önce Yunan tanrısı Apollon'un, bir avuç Apollit'in kıskançlık yüzünden metresini ve oğlunu öldürmesinin ardından, annelerinin tüm ırkına haksız yere yönelttiği kindar bir lanetten kurtarma ihtiyacından doğmuştu.

Sadece bir Chthonian tanrıları geri adım attıracak güç ve yetkiye sahipti. Ve sadece Savitar'ın bildiği nedenlerden ötürü, tarihteki diğer tüm Chthonian'lardan daha fazla bu yeteneğini kullanmaktan hoşlanıyor gibiydi - özellikle de üç Yunan Kaderine karşı. Onlara karşı kimsenin anlamadığı bir zaafı olduğu gerçeğini inkâr etmek ya da görmezden gelmek mümkün değildi.

Illarion bugün bu kinden faydalanmayı umuyordu.

Bir keresinde bana bir iyilik isteyebileceğimi söylemiştin.

Savitar boğazının altından hırladı. "Hatırladığım kadarıyla bu senden çok kardeşine yönelikti, çünkü o gün teklif yapıldığında pek de işbirlikçi değildin. Hafızam beni yanıltmıyorsa, ki yanıltmıyor, Arcadialıların ve Katagaria'nın öldürülmesini istemiştin."

Şey... hepsi değil.

Savitar homurdanarak, o ürkütücü lavanta rengi gözleriyle ona sinirli bir yüz ifadesiyle baktı. "Doğru. Kendinin ve Max'in kurtulmasını istedin. Diğerlerinin... o kadar da değil."

Beni suçluyor musun?

"Pek sayılmaz. Ve şanslısın ki dünyanın büyük bir kısmına karşı seninle aynı hisleri paylaşıyorum. Şimdi seni bu tehlikeli sulara getiren nedir, benim küçük lastik ejderham?"

Bir kadın buldum.

Savitar bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ne? Kardeşlerinden hiçbiri seninle hiç seks konuşması yapmadı mı? Eh... ustalaşması zor bir kavram değil. Basitçe söylemek gerekirse, A sekmesi B yuvasına gider."

Illarion gözlerini devirdi ve başını salladı. Pisliği

oynamaktan hoşlanıyorsun, değil mi?

"Uzun, çekilmez hayatımda kalan birkaç zevkten biri. Max'ten duyduğuma göre siz de bundan oldukça sık yararlanıyormuşsunuz."

Bunu iyi niyetle inkar edemezdi. Neyse, konumuza dönelim... Onunla bağ kurmak istiyorum.

Savitar hareketsiz kaldı. Nefes bile almadı. Aslında, o kadar uzun süre tuttu ki Illarion piçin öldüğünden korkmaya başladı.

Sonunda yavaşça gözlerini kırptırdı. Sonra uzun bir iç geçirdi. "Benden ne yapmamı istediğini anlıyor musun?"

Illarion başını salladı.

"Bildiğini sanmıyorum, yusufçuk. Bildiğini sanıyorsun ama gerçekten hiçbir fikrin yok." Düşmanca bir bakışla onu iğnelemek için başını çevirdi. "Biz lanetlilerin kurtuluş ararken bulduğumuz delilik. Akıl sağlığının bir parçasını bulabilmek için o kadar çaresizizdir ki, bulabildiğimiz her parçayı alırız - sonuçlarının canı cehenneme. Bunun için eninde sonunda ödeyeceğiniz bedeli size söylesem bile, yine de bana bunun önemli olmadığını söylersiniz. Çünkü bugün sadece onun gözlerindeki meleği görebiliyorsun. Şu anda sahip olduğun yardım. Belki de sonunda ödeyeceğin bedel buna değer. Senin iyiliğin için bunun doğru olmasını umuyorum."

Illarion, omurgasına buz gibi bir hançer saplayan bu korkunç uyarı sözleri karşısında buz kesti. Ne görüyorsun?

"Sadece şu anda olanı ve olabilecekleri görebildiğimi biliyorsun. Seni bağlayana kadar mutlak, nihai yolu göremeyeceğim. O z a m a n geri almak için çok geç olacak. Ama verilen

Gördüklerimin sayısız olasılığı var... Şansımı deneyeceğimden emin değilim."

İşte bu yüzden Savitar burada, kimsenin geleceğini etkileyemeyeceği ve etrafındaki dünyayı ya da kimsenin hayatındaki rolünü göremeyeceği bir yerde inzivaya çekilmişti. Onu hareketsiz kılan laneti, her bir sonucu görmeye mahkum olmaktı. Son bir gerçek dışında her şeyi bilmek.

Bunu ancak durdurmak için çok geç olduğunda görebiliyordu.

Kaçınılmaz rota bir kez belirlenmiş ve geri döndürülemez hale gelmişti.

Evet, kaderinin bu olması için Savitar hayatının bir noktasında yanlış tanrıyı gerçekten kızdırmış olmalı.

Savitar doğrulup oturdu. "Peki... ne kadar intihara meyillisin?"

Beni güldürüyor.

"Kazanmak için intihar. Seni zavallı piç."

Illarion ona kuru bir bakış attı. Uğruna her şeyi yapabileceğin bir kadının olmadı mı hiç?

"Oh evet. Bunu kanıtlayacak yara izlerim var. Hem içeride hem dışarıda. Sana çok geç olmadan çıkmanı söyledim ama şimdiden bu aptallığın içinde boğulduğunu görebiliyorum. Lanet olsun, Dragon... lanet olsun." Savitar'ın yüz hatlarına derin, karanlık bir hüznün çöktü.

En azından Yunan kaderini kızdırabilirsin.

Yavaş, sinsi bir gülümseme Savitar'ın dudaklarını büktü, sonra da karnının derinliklerinde bir kahkaha attı. "Doğru. Sana ve kardeşine, benden bir iyilik istediğinizde bunu söylemeniz gerektiğini kaç kez söylemem gerekiyor, çünkü

bu gerçekten motive edici bulduğum birkaç şeyden biri?"
Savitar tahtasından kayarak suda yüzmeye başladı. "Bunu
senin için yapacağım. Ama unutma, küçük

ejderha, dikenden gül, gülden de diken çıkar."

Anlamı ne?

"Her iyi şeyle birlikte eşit oranda kötü şey de gelir. Elinizdeyken mutluluğunuzun tadını çıkarın. Bırakın o sizin merheminiz olsun ve sizi bölmek isteyenlere karşı dikkatli olun."

Bu sözler üzerine bir önsezi ürpertisi daha omurgasından aşağı indi. Evet, Chthonian'ın sakladığı bir şey vardı. Karanlık bir haberci onları takip ediyordu.

Ama Illarion korkunun onu yönetmesine izin vermeyi reddetti. Hiçbir konuda korkak olmamıştı. Demir bir çubuğun sıcakken eğildiğini bilse de, bu işte acele etmiyordu. Hayatı boyunca yalnızdı.

Binlerce yıl.

Daha önce hiçbir kadın ona böyle dokunmamıştı. Edilyn başka hiçbir kadına benzemiyordu. Ve bir daha asla böyle hissetmeyecekti. Savitar'ın dediği gibi, her şey sona ermişti.

Eğer ölmesi gerekiyorsa, bunun gülü için olmasını istiyordu.

Onun kalbiydi. Gerekirse kendi göğsünden çıkarıp ona verirdi.

* * *

"Edilyn?"

Edilyn, kafasının içinde Virag'ın sesini duyunca, içinden bir küfür savurarak dondu kaldı. Onu görmezden gelmeye başladı ama başına gelenleri ona anlatmadan ortadan kaybolamayacağını biliyordu. Onun gibi bir pislik değildi.

"Ne?"

"Neredesin?"

Tek başına oturduğu yatak odasının duvarlarına göz gezdirdi. "Illarion'da."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre durakladı. "Neden ziyaret edemiyorum?"

Onun saçma sorusuyla alay etti. "Sence neden? Buraya gelmeniz yasak." "Ciddi misin?"

"Evet! Şimdi, o dönüp seni duymadan git buradan." "Seni yalnız mı bıraktı?"

Azizler adına, bunu ona neden söylemişti? Bu kadar aptal olduğu için kendi kışını tekmeleyebilirdi.

"Virag! Git buradan! Her an geri gelebilir ve çok öfkelenir. Yeterince zarar verdin."

"Ben senin kardeşim!"

Suçluluk duygusu yükselirken yastığına sarıldı. Ama bunun kendisini ezmesine izin vermeyi reddetti. Pişmanlık duymasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. "Ondan çaldın!"

"Başka seçeneğim yoktu!"

Onun özür dileme bahanesiyle alay etti. "Hepimizin seçimleri var. Sen kötü bir seçim yaptın."

"Bu kadar mı yani? Bunca yıl seni koruduktan, sana değer verdikten sonra beni dışarı mı atıyorsun?"

"Hayır!" Bunu ona yüklemeye nasıl cüret eder? "Bunu sen kendin yaptın! Sakın beni suçlamaya kalkma! Hırsız sensin ve buna sen sebep oldun!"

"Yani onun hayatını benimkine tercih mi ediyorsun? Gerçekten mi?"

Edilyn dondu kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer ejderhanı teslim etmezsem, Edilyn, fey kraliçesi beni öldürecek."

"Hala yalan söylüyorsun!"

"Hayır, değilim. Ve küçük kız, kimin hayatına daha çok değer verdiğine karar vermelisin - yeni tanıştığın ejderha mı, yoksa geçen yılları seni güvende tutmak için her şeyden vazgeçerek geçiren kardeşin mi? Ya ben ya o. Seçim yapmak zorundasın çünkü sadece birimiz bundan sağ çıkabilir."

8

Edilyn, Illarion'un yanında duran dev adamı görünce hemen geri çekildi. Ejderhası insan formunda küçük bir yaratık olmasa da, şu anda mağaralarında onları ziyaret edenden birkaç santim daha kısaydı. Gerçekten de hiç bu kadar uzun birini görmemişti. Adamın göğsünün ortasına ancak ulaşabilmişti.

Yabancı eğlenerek sırtıttı. "Karanlık Avcısı Acheron'la tanışmalısın. Benimle göz hizasında duruyor ve bazıları onun daha da korkunç olduğunu düşünüyor."

"Kara-Avcı? Acheron?"

"İyi bir dostumuz. Illarion size Kara Avcıları daha sonra açıklayabilir."

Elini ona doğru uzatan Illarion aralarındaki mesafeyi kapattı. Korkma Edilyn. Bu Savitar.

Cildi güneşte çok zaman geçirmiş gibi koyu bronzlaşmıştı. Rüzgârla savrulan koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor ve günlerdir bakım yapmadığı bıyıklarının tozlandığı mükemmel biçimli yanaklarını çerçeveliyordu. Üzerine yapışan ve herkesi uzak durmaları konusunda uyaran hoşgörüsüz cinayet aurası dışında inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Illarion gibi o da yalnızlığına değer veren vahşı bir yaratıktı ve bu onun varlığının her parçasından akıyordu.

Daha da kötüsü, onun en içten düşüncelerini görebildiğini hissediyordu. Bir şekilde onun en derin sırlarını gözetlemek için zihninde geziniyordu.

Huzursuz bir şekilde Illarion'un elini tuttu ve onu yanına yatırmasına izin verdi. Onun koruması için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Bu acıtacak mı?"

"Küçük bir yanık ve sen dost olacaksın." Savitar bakışlarını Illarion'unkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Daha sonra, eğer siz ikiniz karar verirsiniz, Illarion bağlanma sürecinin geri kalanında size liderlik edecek."

"Bunun bir bağ olduğunu sanıyordum."

"Kısmen. İkinci adım iki yaşam gücünüzü birleştirecek, böylece sizin yaşam süreniz onunkiyle eşleşecek. Eğer biriniz ölürse..." Uğursuz bir şekilde durakladı ve Virag'ın ne söylediğini biliyormuş gibi ona bakmaya devam etti. "Diğeri anında ölecek. Ama korkma Edilyn. Illarion seni bu adımı atmaya zorlayamaz. Kadın kendi rızasıyla seçimini yapmalı ve bağı kabul etmeye istekli olmalı yoksa işe yaramaz."

Kalp atışları hızlanırken alnında boncuk boncuk ter birikti. Savitar biliyordu! Bilmek zorundaydı! Ona bakışının başka bir açıklaması olamazdı. Soğuk bir dehşet kapladı içini ve kalbi küt küt atmaya başladı. Dönüp kaçmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Ama kendine ihanet ederse, Illarion onu öldürebilirdi. Elleri buz gibi oldu.

Illarion kaşlarını çattı. Sen iyi misin? "İyiyim," dedi, doğal olandan daha hızlı. Savitar'ın aksine, Illarion anlamadı.

Ve Savitar hâlâ, onun ruhunun derinliklerini, kalbinin derinliklerini görebildiğini söyleyen o keskin bakışlarla ona bakıyordu. Derin bir nefes alarak kaşlarını kaldırdı. "Yani bunu yapıyor muyuz?"

Illarion ona son bir kez daha boyun eğdi. Dehşet içinde başını salladı.

Savitar ellerini uzattı. Illarion avucunu Savitar'inkine koydu. Bunun bir hata olmaması için dua ederek, o da aynısını yaptı.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama birkaç saniye sonra, adamın elinden yükselen sıcaklık kadınınkini içine çekti.

Savitar ellerini hareket ettirdi, böylece karşılıklı avuç içlerini birbirine dayayabilecek ve parmaklarını birleştirebileceklerdi. Illarion'un elinin sıcaklığı önce onunkine, sonra da koluna yayıldı.

Onu öpmek için öne doğru eğildi. Öpücüğünü derinleştirirken gözlerini kapadı ve onun nefesinin tatlılığını içine çekti ve ejderhasının ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkardı. Sonra hafif bir acı hissetti. Bir tıslamayla geri çekildi ve hafifletmek için elini salladı.

Bunu yapar yapmaz, avucunda onunkinin aynısı olan özenle işlenmiş ejderha parşömenini gördü.

Onlar dosttu.

Sonsuza kadar.

Ya da kardeşi onu öldürene kadar....

Ne yaptım ben?

şimdilik mi? Hiçbir şey yok. Onu korkutan yapabilecekleriydi. Onu en çok korkutan, ağabeyinin kendisini korumak için onu neye ikna edebileceği korkusuydu. Denediğinde son derece ikna edici olabiliyordu. Ve Illarion'un taşını çoktan almıştı.

Bunun son olmayacağından emindi.

Savitar geri adım attı. "İşte, hepsi bitti. Derin bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama neden zahmet edeyim ki? Tüm büyük tavsiyeler dikkate alınmadan bırakılır, sonra da büyük bir pişmanlıkla geriye bakılır. O yüzden özlü konuşmayalım, olur mu?" Ve böylece ortadan kayboldu.

Illarion ellerini onunkilerin üzerinde sıktı. Titriyorsun.

Onun bu gözlemi karşısında neredeyse sıçradı. "Bu büyük bir adım."

Pişman mısın?

"Hayır."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. Artık resmi olarak benim ejderhawan'ımsın. Strah Draga. Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

Elini onun yumuşak kumral saçlarına daldırdı ve onun tadına baktı. Ama yine de kız kardeşinin sözlerini aklından çıkaramıyordu. Geri çekilerek dudağını ısırdı. "Ejderha taşın olmadan iyileşemeyeceğin doğru mu?"

Ona kaşlarını çattı. Ne demek istiyorsun?

"Xyn bana bunun hayatta kalmanız için çok önemli olduğunu söyledi."

Illarion onu telaşlandıran bir yüz ifadesi takındı. Evet ve hayır. Çoğu şeyden iyileşirim... eninde sonunda. Ancak bazı durumlarda, bir tanesine sahip olmamak ölümcül olabilir.

Bu ses hiç de hoşuna gitmemişti. "O zaman onu geri almalıyız!"

Bu düşünce aklımdan geçti.

Kuru ses tonu onu gülümsetti. "Peki bize ne olacak?"

Gözlerine garip bir ışık geldi. Bir marchoges olmanın hayalin olduğunu biliyorum-

Boğazındaki ani yumruyu geçerek, "Bu düşüncelerden vazgeçmemi istiyorsun," diye fısıldayarak onun sözünü kesti. Ne de olsa herkes ona hep bunu söylemişti.

Ben öyle bir şey demedim. Ancak, seninle bir marchoges olarak bir draigoges kadar rahat olamam. Seni yine de savaş için eğiteceğim. Değişmesi gereken tek şey savaşa ne ile gideceğiniz. Kaşlarını şakacı bir şekilde ona doğru salladı.

Güldü, adamın onun isteklerine uygun davrandığına inanamıyordu. "Beni şımartacak mısın?"

Kararınızdan pişman olmanızı istemiyorum leydim. Ya da hayallerinizden vazgeçmenizi. Benimle birlikte olduğun için pişman olmanı da istemiyorum. Eğer en çok istediğin şey buysa, her savaşta yanında olacağım. Seni taşıyacak başka kimseye güvenmem.

İlk kez Xyn'in ona Illarion ve onun koruyuculuğu ve sadakati hakkında ne anlatmaya çalıştığını gerçekten anlamıştı.

Alışkın olduğu erkekler gibi değildi.

Illarion onun ejderhasıydı.

Gülümseyerek onun kollarına girdi ve ona sarıldı. Yüzünü onun boynuna gömdü, teninin kokusunu içine çekti ve kendisini rahatlatmasına izin verdi. Böyle kalabilmeyi nasıl da dilemişti - sadece ikisi.

Sonsuza kadar.

Ama hiçbir şey uzun sürmedi - bunu herkesten daha iyi biliyordu. Virag onu bir kâbusun içine çekmişti. Şeytanın onlara karşı entrikalar çevirdiği ve sonunda ona mutluluk getiren şeyi almak istediği bir kâbus. Ondaki aralarında bir karar vermesini istiyordu ve bu yapabileceği son şeydi.

Bu düşünceyle birlikte başka bir düşünce daha geldi....
"Hiç feylere karşı savaştın mı?"

Birkaç kez. Neden?

"Bana bunu yapmayı öğretebilir misin?"

Tekrar soruyorum, neden?

"Kardeşim için ya da kardeşime karşı savaşmak zorunda kalırsam, bir şansım olsun isterim."

Illarion sırttı. Elbette.

Belki de cevap buydu. Morgen ve diğerleriyle nasıl savaşacağını öğrenebilirse, belki o zaman kardeşini kurtarabilir ve mutluluğunu feda etmeyebilirdi.

Elbette, Illarion'un hayatını teklif etmekten başka bir çıkış yolu olmalıydı?

9

Altı ay sonra

Edilyn bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değiştiğini görünce hayrete düştü. Sözünün eri Illarion ona bir ejderhaya binip savaşmak için ihtiyaç duyduğu her beceriyi öğretmişti.

Hazır mısın?

Illarion'un ona verdiği, Hephaistos tarafından dövülmüş Yunan zırhını giymiş, diğerlerinin yanında yerini alacağı bu anın hayalini kuruyordu.

Şimdi...

Edilyn ejderha bineğine baktı ve şaşırtıcı bir farkındalık yaşadı.

Bunu yapamazdı.

Gülümseyerek elini dizginlere bağladı ve başı kendisiyle aynı hizaya gelene kadar çekti. Ejderhanın pullu yanağına bir öpücük kondurmadan önce gülümsemesi bir an genişledi. "Ejderham için risk almaya değmez."

Illarion, Edilyn'in miğferini çıkarmasını izlerken kaşlarını çattı.

Ne?

"Bunu yapmayı ne kadar istesem de... Aptal olduğum için zarar görmem gibi olası bir sonuçtan hoşlanmıyorum."

Zırhının parçalarını sıyrarak merdivenlere yöneldi.

Edilyn?

Yarı yolda durup dudağını ısırды ve onu çılgına çevirdiğini ve kanını ateşlediğini bildiği bir şekilde burnunu kırıştırdı. Arsız bir sırıtışla parmağını ona doğru uzattı. "Eğer başka bir konuda bana katılmak isterseniz, lordum dragon...."

Ejderha bedeninden o kadar hızlı sıyrılmıştı ki bu onu güldürdü. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp onu kollarına alması ve sonra da odasına ışınlaması daha da güldürdü. Dürüst olmak gerekirse, çiftleşmelerinden beri burada hiç uyumamıştı. Onunla birlikte saman paletinin üzerine kıvrılıp, elini çenesine değdirerek uyumuştı.

Illarion ilk başta kazara ona zarar vermekten korkmuştu.

Ta ki ejderhanın daracık alanda yuvarlanamayacağını ya da hareket edemeyeceğini söyleyene kadar. Ejderhası böyle şeyler için çok büyüktü.

Artık yatağını sadece buluşmalar için kullanıyorlardı.

Gülerek dişleriyle onun bıyıklı çenesini ısırды. "Çok mu heveslisin, ejderham?"

Öyle mi düşünüyorsun? Zırhının bağcıklarını çekiştirerek onu aç bakışlarının önüne serdi. Dürüst olmak gerekirse, güçlerini kullanarak zırhı ondan çıkarabilirdi. Onun güçlerini kullanmaktan sık sık kaçınmasını çok değerli buluyordu.

Sanki onu gücendirebileceğinden ya da daha kötüsü ona bir ejderha olduğunu hatırlatıp bunu kendisine karşı kullanmasına neden olabileceğinden korkuyormuş gibi.

Sanki bu noktada bu kadar önemsiz olabilirmiş gibi.

Öpücüğünü derinleştirdi. "Bu sefer benimle bağlan."

Illarion tereddüt etti, kızın bu isteği her seferinde yaptığı gibi. Onu sonsuza dek yanında tutmak istese de, bir gün bu acele kararından pişman olabileceği düşüncesi onu korkutuyordu. Edilyn-

Onun itirazını bir öpücükle daha durdurdu. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Ama ben bunu istiyorum Illarion. Tek bir hayat. Birlikte. İkimiz biriz." Aşağı uzanarak onu pantolonunun üzerinden nazikçe okşadı.

Nefesini sertçe içine çekerek, bunu onunla yapmamak için nedenlerini hatırlamakta zorlandı. Ama o bir korkak değildi.

İşaretli avucunu ona doğru kaldırdı, böylece o da kendi avucunu avucuna yerleştirebildi. Pekala, leydim Rose. Ben sizinim.

"Sonsuza kadar."

Ve her zaman. Onu yatağa çekti, böylece arkasına yaslanabilecekti. Her şey size bağlı leydim. Beni kabul etmek zorunda olan sizsiniz.

"Nasıl?"

Tıpkı çiftleşme ritüelimiz gibi. Beni vücuduna alacaksın ve thirio geldiğinde seni sonraki adımlara yönlendireceğim.

Edilyn kaşlarını çatarak geri çekildi. "Bana söylemediğin şey ne?"

Hiçbir şey.

Alay etti. "Bana o ses tonunu takınma. O ses tonunu biliyorum.

Bir şey saklıyorsun. Nedir o?"

Ona bakarken dudaklarını parmakladı. Bağ kurmak için, ben senden içmeliyim, sen de benden içmelisin.

"Ne içeyim?"

Bu sanguine bir ritüel, leydim. Hayatlarımızı birleştirmek için kanlarımızı birleştirmeliyiz. Yüzünü sevimli bir sırıtış aydınlattı. Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?

Kendini onun üzerine kaydırıp ve sırtını dikleştirmesini izledi. Aldığı zevkin görüntüsü onu daha da yakışıklı yapıyordu. Nefes alıp verirken kalın kirpiklerinin altından ona bakıyordu. Yavaşça ona binerken öne doğru eğilerek gülümsedi. "Olumlu."

Illarion onun içindeyken her zaman olduğu gibi güçlerinin arttığını hissetti. Hepsinden önemlisi, hayatlarını birbirine bağlamak için duyduğu ihtiyacı hissetti. Geçmişte bunu bastırmış ve bir kenara itmişti.

Bugün, bunu benimsedi.

Diğer grupların ve Varlık Avcısı türlerinin kendi törenleri ve bunun için söyledikleri sözler olsa da, bunu bu kadar önemsiz bir şeyle ucuzlatmak istemedi. Kelimeler önemli değildi.

Önemli olan tek şey onların bağlılıklarıydı.

Onun elini kendi elinin içinde tutarken dişlerinin uzadığını hissetti. Bundan önce, bunu ondan saklamaya hep özen göstermişti.

onu dehşete düşürdü. İlk kez, dişlerini görebilmesi için dudaklarını açtı.

Gözleri büyüdü. Ama geri çekilmedi.

Onun cesaretine inanamayan adam, yavaş ve kolay vuruşlarla ona binmeye devam ederken onu kucaklayacak şekilde kendini yukarı itti.

Siyah saçlarını boynundan geriye doğru taradı ve oradaki yumuşak teni nazikçe buruşturdu. Kalbi küt küt atarken etini ısırdı.

Edilyn onun nefesinin sıcaklığını teninde hissedince titredi. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam dişlerini etine geçirene kadar.

Bunu yaptığı anda, midesini bilinmeyen bir ateş sararken kendi dişlerinin uzadığını hissetti. Nefes nefese ve güçsüz bir halde, başını avucunun içine aldı, ta ki o başını kaldırıp bakışlarıyla buluşana kadar.

Sıra sizde leydim Rose. Ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi.

Burnunu kırıştırarak daveti kabul etti ve ne yaptığını düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Dürüstçe mi? Bunun onu hasta etmesini bekliyordu. Ama öyle olmadı. Sıcak ve tatmin edici bir şey vardı. Bunun doğru görünmesini sağlayan bir şey. Onunla bu inanılmaz yakınlığı arzulamasını sağlayan bir şey.

Ve onun serbest kaldığını hissettiğinde, bu onunkini de tetikledi. Adam tamamen doyana kadar kolları kadının etrafında sıkılaştı. ile

en şefkatli ifadelerle, öpebilmesi için işaretli avucunu dudaklarına götürdü.

Seni seviyorum gülüm.

Bu beklenmedik sözler onu şok etti. Bunlara inanamayarak şaşkınlıkla bakakaldı. Sonra içine dolan sıcaklıkla gülümsedi. "Ben de sizi seviyorum, ejderha lordum."

Gözlerindeki ışığın yerini derin bir hüznün aldı.

"Sen iyi misin?"

Başını salladı. İlk nefesimi aldığım andan itibaren tanrılar tarafından lanetlendim. Bu yüzden bunu bana karşı nasıl kullanacaklarını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Illarion-"

Onun sözlerini bir öpücükle kesti. Anlamıyorsun, Addy-Rose. Onun bu özel takma adı, kızın ona karşı daha da hassaslaşmasına neden oldu. Sana anlatmadığım o kadar çok şey var ki. Başımıza ne gelirse gelsin, sana olan sadakatimden asla şüphe etmeyeceğine dair bana söz ver.

"Asla yapmam."

Güzel.

Yine de onun şüpheleri, acımasız zalimlikleriyle kadıninkilerin ayaklanmasına ve onu dehşete düşürmesine neden oldu. Ya haklıysa?

Kader ona daha nazik davranmamıştı. Birkaç yıl içinde iki ebeveynini de kaybetmişti. Aşağılanma onun için her zaman sabit bir diyet olmuştu.

Neden bunun değişeceğini düşünsün ki? Kalbi korkuyla çarparken, elini adamın uzun kumral saçlarına gömdü ve sadece paranoyakça davranıyor olması için dua etti.

Ama onun gibi.... o da buna gerçekten inanmıyordu.

Nasıl yapabilirdi ki? İçinde karanlığın onlar için geldiğini söyleyen bir şey vardı. Ona huzur vermeyen ve onu tamamen tedirgin ve soğuk bırakan içsel bir his.

* * *

Edilyn yemeğini bitirirken Illarion ejderha işleriyle uğraşıyordu, bu da kendi yemeğini bulmak anlamına geliyordu. Bu, onun kendisini görmesine kesinlikle izin vermediği bir şeydi. Ve bu da onu ne zaman geride bıraksa bir şeyi merak etmesine neden oluyordu...

Ne kadar kötü olabilir ki?

Ama sonra, onun da kendisini görmesini istemediği bazı şeyler yaptı. Bu yüzden anlayışlı ve saygılı olmaya çalıştı.

Ve umarım dışarıda insanları yemiyordur. Gerçi ...

Menüsüne eklemeyi düşünmeyeceği birkaç şey vardı. Bazı günler bu liste diğerlerinden çok daha uzundu.

"Edilyn?"

Ve söz konusu listenin başında bir tane vardı. Kafasının içinde kardeşinin sesini duyduğunda yüksek sesle inledi. Haftalardır onu görmezden geliyordu.

Her fırçalamada giderek daha fazla mızızlanıyordu. Bu noktada, boynuna bir önlük bağlayıp gazını çıkarmaya hazırdı.

"Eddie! Bana cevap vermek gerek!"

Normalde bu onu etkilemezdi ama adamın sesinde tuhaf bir ton vardı. Aslında onu endişelendiren bir şey. "Sen iyi misin?"

Virag cevap vermeden önce tereddüt etti. "Yardıma ihtiyacım var, küçük kardeşim."

Gözlerini tavana dikti, onun kendisini göremeyeceğini biliyordu ama yine de bunu yapma ihtiyacı hissediyordu. "Bu sefer benden ne istiyorsun?"

"Ejderhanı teslim etmem için bana yardım etmelisin. Bunu daha fazla erteleyemem. Bu konuda başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçim vardır, Virag. Sen kendininkini yaptın. Ben yapmayacağım."

."

"Eddie... bu o kadar basit değil. Annemiz ölmedi."

Bu haber ona çarpıp nefesini kesince donup kaldı.

Dürüst müydü? Yoksa başka bir yalan mıydı?

"Ne?"

"Bu doğru. Yaptığı pazarlık mı? Morgen le Fey ile ve sadece on yıl ve bir gün içindi. Bu sürenin sonunda Landvætyria'ya dönecek ve kendini Morgen ve Çemberi'ne köle edecekti. Sonsuza dek. Baban bunu biliyordu. Onu Morgen'den kurtarmaya çalışırken öldü. Çaldığım şey mi? Onu annemizi o kaltaktan kurtarmak için aldım."

"Yalan söylüyorsun!"

"Hayır. Yemin ederim gerçek bu. Hayatım ve kararmış ruhum üzerine. Babanın asla ölmemesi gerekiyordu. Bu planın bir parçası değildi."

Pazarlık. O öldürüldüğünde, annemiz Myddangeard'a gelmem ve ona ulaşmak ya da güçlerini çalmak amacıyla bizim tarafımızdan kimsenin seni bulup zarar vermediğinden emin olmak için sana göz kulak olmam için bana yalvardı. Bu yüzden sana karşı her zaman bu kadar korumacı oldum; bunun doğru olduğunu kalbinin derinliklerinde biliyorsun. Bunu bir düşün. Şimdi sana ihtiyacım var. İhtiyacım olanı almama yardım etmelisin yoksa Morgen üçümüzü de öldürecek. Seni, beni ve annemizi." Sesi son kelimedede kesildi. "Lütfen Edilyn. Sana yalvarıyorum. Senden hiçbir zaman bir şey istemedim ama şimdi sana ihtiyacım var, küçük kardeşim. Lütfen!"

Istırap gözlerini yaşarttı. Adam haklıydı. Bunca yıl boyunca ondan bir kez bile bir şey istememişti.

Illarion'un döndüğünü duydu.

Virag da öyle. "Karar vermek zorundasın," diye fısıldadı kulağına. "Sana göz kulak olan ve seni seven ailen mi yoksa zar zor tanıdığın ejderha mı? Hepimiz hayatta kalamayacağız. Kim fedakârlık yapacak?"

10

Illarion inine döndüğü anda kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Sadece Edilyn'in korkusunun kokusunu almakla kalmadı, Edilyn âdeti olduğu üzere onu beklemiyordu.

Onu selamlamak için ne kadar sabırsızlandığını hiç fark etmemiş olması garipti. Daha da tuhaf olanı onun hayatındaki varlığına bu kadar çabuk alışmış olmasıydı. Bu sadece birbirlerine bağlı olmaları değildi....

Varlığının hayati bir parçası haline gelmişti. En iyi parçası, gerçekten.

Addie mi?

Sonunda uyudukları yerin yakınındaki gölgelerden çıktı. Boğazını temizleyerek ona titrek bir gülümseme sundu. "Özür dilerim. Dönüşünüzü duymadım."

Hmm... bunu nasıl kaçırabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Pek sessiz sayılmazdı.

Hâlâ gerçek formundaydı ve ona yaklaştı. Bir sorun mu var?

"Her şey yolunda."

İnsan bedenine geçerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu öpmek için hamle yaptı. Dudakları her zamanki tutkusundan yoksundu. Soğukkanlı ve dikkati dağılmıştı. Adam geri çekilip ona şüpheyile baktı. Sana neler oluyor böyle? Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum.

Edilyn ne yapacağını düşünürken gözlerini kapattı. Bu kararı veremezdi. Tanrı'yı oynamak ona göre değildi. Kimseyle, özellikle de ejderhasıyla.

Virag ne kadar yalvarırsa yalvarsın, ağabeyinin istediğini yapamazdı. Yapamazdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ne hakkında?

"Kardeşim, annemi ondan kurtarmak için fey kraliçesiyle takas etmek üzere senin taşını aldığını söyledi."

Kaşlarını çattı. Annenin öldüğünü söylemiştin.

"Bana söylenen buydu. Yedinci doğum günümünden üç gün sonra ormanda çilek toplamaya gitmiş ve bir daha geri dönmemiş. Bir hayvanın ona saldırdığını söylediler. Cesedini görmeme izin verilmedi. Babam bunun benim için çok rahatsız edici olacağını söyledi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ona hiç veda edemedim. Hayatım boyunca ona söylemem gereken ama söylemediğim her şey için pişmanlık duydum. Şimdi... onun hayatta olduğunu ve tutulduğunu duymak? Çok öfkeliyim! Ve incindim! Virag babamın onu kurtarmaya çalışırken öldüğünü söyledi. Şimdi..."

Illarion gözyaşını yüzünden öptü. Sus, gülüm. Ağlama.

Elini onun saçlarına gömdü ve yanağını göğsüne yasladı. "Daha en kötüsünü duymadın. Virag bana seni teslim etmezsem onu ve kendisini öldüreceklerini söyledi." Gözlerini kapatarak, içinden acı akarken dişlerini sıktı. "Kime inanacağımı ya da güveneceğimi bilmiyorum. Eğer söyledikleri doğruysa, o zaman hayatım boyunca bana yalan söyledi... hepsi yalan söyledi. Peki bunun da yalan olmadığına nasıl güvenilebilirim?"

Illarion bu bilgeliği için ona kredi verdi. Çoğu kişi bu kadar ihtiyatlı davranmazdı, özellikle de duygusal durumu göz önüne alındığında. Ve beni çok az tanıyorsun, bu kadar uzun süredir güvendiğin kişiler sana bu kadar yanlış davranmışken bana nasıl güvenilebilirsin?

"Kesinlikle!" İstemedен de olsa onu aşağıladığını fark edince kızardı. Sevimli bir yüz ifadesiyle yanaklarını sildi. "İkilemimi görüyor musun?"

Yine de gerçek konusunda bana güvendin.

"Yalan söylemek benim doğamda yok. Numara yapmaktan hoşlanmam. İnsanın ve hayvanın en kötüsüne yol açan çirkin bir şeydir."

Evet, öyle. Onu rahatlatmak için saçlarını geriye doğru taradı. Onun tutulduğunu mu söylüyorsun? Nerede olduğunu biliyor musun?

"Hayır. Tek bildiğim Morgen le Fey ile pazarlık yaptığı."

Illarion bu isme acı acı güldü. "Onu tanıyor musun?"

Evet, o bir kaltak. Ama daha da önemlisi, onunla oldukça samimi olan birini tanıyorum.

Edilyn, nihayet içinde yeniden umut yeşermeye

başladığında gözlerini araladı. "Kim?"

Kardeşim Blaise. Eğer annen Morgen ile bir pazarlık yaptıysa, kardeşim bunu bilecektir. Onun sarayında olup da bilmediği hiçbir şey yoktur.

"Sence yardım edebilir mi?"

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Gel kıymetlim ve en çılgın kardeşimle tanış.

Edilyn, Illarion'un elini tuttuğunda ne bekleyeceğinden emin değildi. Onun bir ejderha olarak kendisini gitmeleri gereken yere uçuracağını düşünmüştü.

O yapmadı. Elini tuttuğu anda onu mağarasından çıkarıp daha önce hiç görmediği kadar parlak, canlı bir çayıra götürdü. Buradaki her şey gerçeküstü ve parıltılıydı. Ya da garip bir uğultuyla ısıldıyordu. Odaklanmak ya da bakmak bile zordu.

"Burası neresi?"

Avalon.

Tanımadığı bu isim karşısında kaşlarını çattı. "Sanki bilmem gerekiyormuş gibi söylüyorsun."

Bir gün, bunu yapmayan bir insan kalmayacak. Ama şimdilik, kardeşimi çağırarak için burada olmam gerekiyor. Ona göz kırparak tuhaf bir ısıık sesi çıkardı.

Ama cevap veren kardeşi değildi. Çok uzak olmayan bahçede inanılmaz güzellikte sarışın bir kadın belirdi. İnsandan çok fey gibi görünecek kadar mükemmel bir tene sahip olan kadın dudaklarını büzdü. "Illarion? Seninle arkadaşlık etme zevkine erişmeyeli uzun zaman oldu. Kardeşini mi arıyorsun?"

Merhaba, Merlin. Benim. Buralarda mı?

"Kendisi değil. Benim için ayak işlerine gitti." Edilyn'e meraklı bir bakış fırlattı.

Dragonswan'ım. Edilyn, Aquila Penmerlin ile tanış. Kendisi buranın bekçisidir ve harika bir hanımefendidir.

Merlin mütevazı bir kızarıklıkla onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Beni gerçekten gururlandırıyor. Seninle tanışmak bir onur, Edilyn."

"Ve siz, leydim."

Illarion güçlü büyücüyü incelerken başını eğdi. Bir sorun mu var Merlin?

Edilyn'e bakmaya devam etti. "Bana uzun zaman önce tanıdığım birini hatırlatıyorsun. Eski bir arkadaşı. Baktığım için özür dilerim. Sevira benim için çok değerliydi."

Edilyn yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Sevira ferch Vyggo?"

Şimdi şaşkın görünme sırası Merlin'deydi. "Vyggo'nun kızıydı ama onu bu isimle tanıımıyordum."

Hangi isim o zaman?

"Sevira Feythhed. Kikimory'nin fersiydi, aslında onların kraliçesiydi."

Varlığının merkezine kadar sersemlemiş olan Edilyn'in nefesi kesildi. "O zaman doğru. Virag yalan söylemedi."

Morgen aşikâr olanı söylemeden önce tereddüt etti. "Sen onun kızı mısın?"

İnsan bir baba tarafından. Bu yüzden buradayız. Morgen öğrendi ve Edilyn'in peşinde... ve benim.

Merlin küfretti. Illarion'a kaşlarını çattı. "Morgen ne koruduğunu biliyor mu?"

Eylemlerine ve  ltimatomlarına bakarak öyle olduunu tahmin ediyorum.

"O zaman buradan gitmen gerekiyor. Şimdi!"

Edilyn gitmeyi ya da korkutulmayı reddetti. "Annem olmadan olmaz!"

Merlin onun çenesini kavradı ve yüzünü sert ama sempatik bir Şekilde buruşturdu. "Ben de Sevira'yı seviyordum ama bu aşktan ve arkadaşlıktan çok daha büyük bir Şey. Ve hatta bir annenin sevgisinden bile. Illarion'un sahip olduklarına Morgen'in el sürmesine izin veremezsin. Hem de hiçbirine."

Edilyn bir küfür savurdu. Duymak istediği Şey bu değildi. Evet,  ocuk a ve bencilce olabilirdi ama annesini tekrar görmek istiyordu.

Eğer herhangi bir Şans varsa...

"Illarion?"

Merlin haklı, Edilyn. Bunu yapamayız.

Merlin, Edilyn'i nazikçe Illarion'a doğru iterken, "Onu al ve git," diye ısrar etti. " kinizi de buradan sürgün ediyorum."

"Hayır!" Uzaklaşmaya  alıştı.

Ama artık çok geçti. Merlin, o daha sözünü bitirmeden onları dışarı göndermişti. Illarion'un mağarasını gördüğünde Edilyn'in gözlerinden yaşlar süzüldü, artık o mağaradan nefret etmeye başlamıştı. "Sonum hep böyle mi olacak?"

Edilyn-

Başını sallayarak onun sözlerini kesti. Şu anda bir neden duymak istemiyordu. Tek istediği, uzun zamandır kendini terk edilmiş ve öksüz hissetmiş olan o parçasına teslim olmaktı.

"Anlamıyorsun Illarion. Sen anneni asla benim annemi sevdiğim gibi sevmedin. Bunu idrak bile edemezsin. Ve o hayatımdan aniden koparıldı. Bir sabah uyandım ve her şey olması gerektiği gibiydi... sadece başka bir gün. Hiçbir şey düşünmedim. Milyonlarca kez yaptığım gibi bahçede oynuyordum. Sonra güneşin batmakta olduğunu ve annemin yemek yapmak için dönmediğini fark ettim. Onu bulmak için kulübeye gittim. Ama o da orada değildi. Onun yerine masada babam vardı... Başını ellerinin arasına almış ağlıyordu. Onun ağlayabildiğini bile bilmiyordum. Benim vahşi babam değil. O insan olamayacak kadar güçlü, dev bir canavardı. Yine de orada oturuyordu... paramparça. O anda ben de paramparça olmuştum. Tüm dünyam başıma yıkılmıştı ve bunu durdurmak ya da karşı koymak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek bir kalp atışında güçsüz hale getirildim."

Edilyn bir hıçkırıkla sözünü kesti. "Onun hayatta olduğunu ve onu tekrar görebileceğimi öğrenmek için mi? Bunu nasıl kabul edersin!"

Illarion onun merdivenlerden odasına doğru koşmasını izledi. Ne yapacağından emin olamayarak geride kaldı. Kız haklıydı. Bir annenin sevgisi onun için anlaşılmazdı. Annesini çok az tanıyordu.

Annelik bağına dair bildiği tek şey Maxis ve Falcyn....'den geliyordu.

İkisi de özellikle anaç değildi. Yine de onu tehdit edeni yerlerdi. Bunun için söylenecek çok şey vardı. Yine de...

Peşinden gitti ve onu yatakta uzanmış, hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Ses, içinde daha önce hiç hissetmediği garip, yabancı duygular uyandırdı. Bunlara ne ad vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Edilyn? Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?

"Ben... annemi... görmek... istiyorum!"

Onu kendine doğru çekti ve kucağında tutarken göğsüne doğru hafifçe salladı. Bunu yapamam. Özür dilerim.

Daha da çok ağladı.

Onun içten acısı karşısında irkildi. Söylediklerinde haklıydın. Hissettiğin bu kederi anlamıyorum. Seninle tanışana kadar hiç şefkatli bir dokunuşum olmamıştı.

Edilyn bu sözler karşısında hıçkırıklara boğuldu. Sersemlemiş ve hıçkırarak başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştu. "Ne?"

Bakışlarındaki samimiyeti inkar etmek mümkün değildi. Ama senin için bu kadar önemliyse, onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulacağım.

"Nasıl?"

Hiçbir fikrim yok. Ama ben Drakomas'ım... Bir kikimora kızıyla çiftleşen Ares'in oğluyum. Görünüşe göre, ikimizin de uzmanlık alanı imkansız. Bunu başaracağız!

Gülerek onun yanağını öptü ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

Bana teŖekk r etme. Eminim her Ŗey bitmeden önce ikimiz de bu yüzden lanetleneceğiz. Ama mağaranızdan çıkıp ormandaki sarmaŖıklara tırmanarak çalılıklar arasında yolunuzu bulana kadar yolculuğun sizi nereye g t recekini asla bilemezsiniz. Bizi kemiklerimize kadar par alasalar bile.

11

"Bunu yapmayacaksın."

Illarion, devasa bir kayanın etrafında tüm kırmızı ejderha ihtişamıyla kıvrılmış yatan kardeşi Falcyn'e ters ters baktı. Illarion'un aksine onun pullarında, sanki bronzlaşmışlar ya da kanıyorlarmış gibi her nefeste parıldamalarına neden olan bir kaplama vardı. Kalkanlarımı tutun. Tek istediğim bu.

"Hayır. Benden aptallığınızı desteklememi istiyorsunuz. Ve aptallar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Her çöpte bütün aptalları yedim... ya da ben öyle sanıyordum. Görünüşe göre, seni bir şekilde gözden kaçırmışım."

Illarion gözlerini devirdi. Edilyn'e söz verdim.

"Senin hatan. Ve umurumda bile değil, ki geride bıraktıklarımızın büyüklüğü düşünüldüğünde, bir ejderhanın ağzından çıktığında bunun gerçekten bir anlamı var."

Falcyn!

Uzun, bikkın bir nefes verdi. "Sarraxyn bana kuğunun seni neye bulaştırdığını çoktan anlattı. Max'in etrafında bu kadar çok vakit geçirince böyle oluyor işte. Siz piçlere aptallığın bulaşıcı olduğunu söyleyip duruyorum. Neden beni dinlemiyorsunuz?"

Bir aptaldan ne bekliyorsun ki?

"Benimle ters konuşma, Illy. İçinde bulunduğum ruh halinde olmaz. Senden ne kadar hoşlandığımı unutabilirim ve senin iyi ve doyurucu bir öğle yemeği olacağına karar verebilirim."

Sadece adamızı koruyun.

Falcyn homurdandı. "İyi ama asla içeri giremeyeceksin."

Nereden biliyorsun?

"Nasıl yapmazsın? Onu takas edebileceğin tek şey Halter'in Merlin'ini bulmak. Bu Morgen'i yatıştırabilir ve onu yakandan düşürebilir. En azından bir süreliğine."

Nasıl?

"Yular'ın ne olduğunu ya da neye benzediğini bilmiyor. Merlin'ini bulun. Onu teslim edin ve Edilyn'in annesini serbest bıraktığında Yular'ı teslim edeceğinizi söyleyin."

Illarion'un çenesi onun önerisi karşısında düştü. Falcyn ejderha aklını mı kaybetmişti? Bu hangi dünyada işe yarardı ki? O zaman bunu gerçekten kullanabilecek güce sahip olacaktı!

Falcyn acı dolu uzun bir inilti daha çıkardı. "Hayır! Beni takip et, tatlım. Ne olduğunu bilmediği için sahte bir Halter teslim ediyorsun. Kandırıldığını anladığında, insanınızla birlikte oradan çıkmış ve özgürlüğünüze kavuşmuş olacaksınız."

Oh ... Bu işe yarayabilir.

Planını beğendim.

Falcyn omuz silkti. "Biliyorum. Ben bir dahiyim."

Ama eğer yanılıyorsan...

"Bağırsaklarını çorba için toplayacağım. Bunun bir kumar olmadığını hiç söylemedim. Bunu yapman gerektiğini de söylemedim. Acheron sürekli neden bahsediyor? Sırf yapabildiğin için falan."

İkisi de haklıydı. Yine de...

Gelip Edilyn'imle tanışmalısın.

Falcyn küçümseyerek homurdandı. "Hayır, teşekkürler. Bunu yaparsam ondan gerçekten hoşlanabilirim. Bildiğim kadarıyla, tek başına insanlığa bakış açımı değiştirebilir." Ürperdi. "İsteyeceğim son şey en sevdiğim atıştırmalık yiyecekten hoşlanmaya başlamak. O zaman nerede olurum?"

Sen insan yemezsin, dedi Illarion sertçe.

"Doğru. Av eti gibi piçler. Dişe yapışır ve ağızda kötü bir tat bırakır." Son bir öfkeli nefes daha verdi. "Devam et, küçük kardeşim. Aptal olsan bile mağaranı senin için aldım. Senin için her zaman burada olacağımı biliyorsun... Max cehennemde yansın, umurumda değil."

Keşke ikiniz aranızı düzeltseniz.

"Bunu Hadyn'e söyle, o beni aramalıydı. Ona zarar vermelerine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim."

Max'in hatası değildi.

Falcyn dikenli başını kaldırıp Illarion'a dik dik baktı. "Bana yaptığın iyiliği tekrar düşündürmeye mi çalışıyorsun?"

Pençelerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Büyüklüğünün önünde eğiliyorum.

"Aynen öyle. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, sen de sin. Şimdi defol git buradan."

Illarion başını ağabeyine doğru eğdi.

Falcyn onu şaşırtmak için büyük bir pençesini burnuna geçirdi ve onu bir süre daha orada tuttu. "Sakın öldürölme, Illy. Eğer bir sorunla karşılaşırsan Bane-Cry."

Bu sözler ona sözle ifade edebileceğinden çok daha fazla dokundu. Çünkü Falcyn'in gerçekte ne söylediğini biliyordu. Kardeşinin onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü ve ne demek istediğini. Bu sözler, hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursamamakla övünen küstah canavar tarafından hafife alınarak söylenmemiştir. Önemsiz de değildi. Max'in aksine Falcyn sadece çok az soydaşının Felaket Çığığına cevap vermişti. Daha da azı için kanını akıttı. Max koruyabildiğı herkesi korurken, Falcyn neredeyse hiç kimse için uçmadı.

Yapacağım.

Falcyn onu itip kaktı, sonra da uzaklaştı. Huysuz piç vedalardan nefret ederdi. Kendi türü için çoğı zaman vedalar çok kalıcı olurdu.

Illarion kardeş sevgisi için ısıtırken bir süre daha onu izledi. Kaderler hiçbirine iyi davranmamıştır, ama Falcyn ...

Kalbi kardeşi ve onun geçmişi için acıyordu.

Ama ne yazık ki, Falcyn'in acısını hafifletmek ya da yükünü daha kolay taşımasını sağlamak için yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Ve şu anda güvence altına alması gereken kendi geleceğı vardı.

Kararlı bir şekilde uçtu ve inine geri döndü.

* * *

Edilyn, Illarion'un dönmesini beklerken eşyalarını toplamayı bitirdi. Illarion'un kendisine verdiği kılıca dokunduğunda dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

Gözlerini kapattığında onu hâlâ tüm utangaçlığıyla görebiliyordu. Şelalenin dibindeki küçük vahada çamaşırlarını yıkıyordu.

İnsan formundayken Illarion, onun insani davranışlarını anlamadığı her an yüzünü buruşturarak onu uzun süre izlemişti. Ne yapıyorsun sen?

"Çamaşır yıkıyorum. Sen hiç yıkanmaz mısın..." Illarion'un asla çamaşır yıkamadığını fark ettiğinde sesinin kesilmesine izin verdi. Virag gibi o da ne zaman bir şey istese onu düşünür ve puf! İşte oradaydı. "Boş ver. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Daha da utangaç bir şekilde, yanına oturabilmek için ona yaklaştı. Savaş eğitimini neredeyse bitirdin.

Adamın ciddi tonu kadının içine bir korku saldı. "Bana gitmemi mi söylüyorsun?"

Ne?! Neden?! Bu düşünce de nereden çıktı?

Çamaşırlarını bir kenara bırakarak topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve ona baktı. "Şey, garip davranıyorsun. Seni rahatsız eden bir şey olduğu çok açık. Bu en olası kaynak gibi görünüyor."

Homurdandı. Hayır, aşkım. Aksine, olaylara asla benim düşündüğüm gibi tepki vermiyorsun. O yüzden bu haberi verdiğimde nasıl karşılayacağını bilmiyorum.

Sanırım bu doğruydu. "Kardeşimi yedin, değil mi?"

Güldü. Hayır, ama bu düşünce çok cazip. Ve ben açıklayana kadar sakinleşmeyeceğinize göre.... sizi ızdırabınızdan kurtarmama izin verin.

Sana bir hediyem var.

"Hediye mi?"

Başını sallayarak onu alnından öpmüştü. Sonra geri çekildiğinde, yanlarında yerde bir zırh seti duruyordu. Bir kılıç ve kalkanla birlikte.

Çenesi gevşemişti. "Nedir bu?"

Korunmanız için. Sadece çıplak ellerinle savaşa gidemezsin.

Bu anıdan etkilenen Edilyn kılıcı eline alıp okşarken gözyaşlarını içine çekti. Yatağın yanında Illarion'un ejder pençesi duruyordu; kardeşi Falcyn'in, insan formundayken onu korumak için yaptığı bir silahtı bu. Illarion'un ejderhayken başına gelenler ve daha sonra Tanrı Dagon'un Illarion'u yakalayıp onu bir şekil değiştiren haline getirmesi yüzünden Falcyn ona karşı aşırı korumacıydı. Illarion'un bir daha asla çaresiz kalmayacağından emin olmak istiyordu.

Ve Illarion, geçmişinden dolayı, onun güvenliği konusunda en az ailesi kadar paranoyak ve ısrarcıydı. Bu yüzden Falcyn pençeyi Illarion için yaptı ve Illarion da pençeyi onun yerine taşıması için ısrar etti.

Ejderhasını sevmeyi öğrenmesinin pek çok nedeni vardı. Zaman yolculuğu yapabildiğini öğrendiğinde ona gösterdiği hoşgörüyeye kadar.

"Kanıtla!" diye meydan okudu, bunun tamamen uydurma olmasını bekliyordu.

Bir kalp atışı sonra, yüzlerce yıl geleceğe gitmişlerdi. Prydain olarak zar zor tanıdığı bir ülkede. Ama orada, inanılmaz aşk ve fedakârlık hikâyeleri anlatan ozanların büyüüne kapılmıştı. Ve Illarion'un bahsettiği Kral Arthur'u öğrenmişti.

Yüzünüze böylesine inanılmaz bir gülümseme getiren şey nedir, aşkım?

Düşüncelerini anılarından uzaklaştırarak başını kaldırdığında Illarion'un geri döndüğünü gördü. "Beni geleceğe götürdüğün zamanları düşünüyordum. Yine sevdiğim o şairin adı neydi?"

Cercamon.

İşte buydu. Onun sözlerini her zaman hatırlayabiliyorken adını hatırlamakta neden bu kadar zorlandığını bilmiyordu. "Beni çıldırttığı zaman memnun oluyorum... ağzım açık, bakakalmama neden olduğu zaman."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını ona doladı, sonra şiirin geri kalanını tamamladı. Ve bana güldüğünde ya da yüzüme karşı beni aptal yerine koyduğunda ya da sırtımda.... Çünkü bu kötülükten sonra iyilik çok çabuk gelecektir, eğer onun zevki buysa. Yanağını onun yanağına bastırdı.

Elini uzatıp adamın güçlü çenesine koydu ve iç çekti. "Bu kadar vahşi ve korkunç bir canavar olmak için fazla naziksin."

Sadece senden hoşlandığım için. Dünyanın geri kalanı... onlar sonsuza dek menümde.

Adam uzaklaşmaya başladığında, kadın onun elini tuttu ve onu durdurdu.

"Aklında ne var?"

Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

O da cevap olarak kıkırdadı. "Ruh halini okuyabildiğimi biliyorsun. Sessizliğinle binlerce kelime kullanan pek çok kişiden daha çok şey söylüyorsun."

Yüz hatları yumuşadı. Kardeşim bana üzerinde düşündüğüm bir fikir verdi.

"Peki bu ne olabilir?"

Cevap vermedi. Aksine, onun yanından ayrıldı ve merdivenlere yöneldi.

Meraklı ve şaşkın Edilyn onun peşinden gitti.

Tek kelime etmeden odasına doğru ilerledi ve daha önce hiç dikkat etmediği bir sandığa ulaştı. Sandığı açtı ve inanılmaz derecede süslü altın bir kolye çıkardı. Bir geyik şeklinde tasarlanmış olan bu kolye, alçakta asılı duracak şekilde tasarlanmıştı ve üzerinde, mağaraları boyunca parıldayan ve prizmalar yansıtan gözyaşı damlası şeklinde elmaslar vardı.

"Çok güzel," diye nefes aldı ve dokunmak için uzandı.

Illarion onu avucunun içine koydu. Çok zararsız görünüyordu. "Hayır, muhteşem!"

Alay etti. Bildiğinden daha fazla.

"Nasıl yani?"

Başını ona doğru eğdi, sonra bir parmağını taşların üzerinde gezdirdi. Kardeşinin aradığı şey bu, Addie. Tanrıça Epona'nın Halter'i.

Onu yeni gözlerle incelerken çenesi gevşedi. Narin ve kırılgan, bunu bir atı kontrol etmek için kullanmayı hayal bile edemiyordu. "Anlamıyorum."

Onu aldı ve bir taç gibi alnına astı.
Yulara takılan bir binicilik bandı.

O anda onun ne yaptığını anladı. "Bu konuda bana güveniyor musun?"

Başını
salladı.

"Neden?"

Elini kaş bandından kızın yanağına doğru kaldırarak sert kaşlarını yumuşattı. Başarısız olursam, annene sahip olmanı istiyorum.

"Illy-"

Şşş, Addie-Rose'um. Dudaklarına bir öpücük kondurdu. Hayatlarımız karmaşık bir goblenin üzerindeki sonlu bir yoldur. Bir iplik diğer binlercesinin arasından geçerek, yakından bakıldığında tüm anlamını yitiren özenli bir desen oluşturur. Ancak belli bir mesafeden geri çekildiğimizde tüm detayları ve ipliklerin bizi bir bütün haline getirmek için nasıl birlikte çalıştığını görebiliriz. Sonunda her şeyin nasıl çözüleceğini bilmiyorum. Tek bildiğim, hayatını benimkine bağladığın için ölmene izin vermeden önce kendimi ejderhanın uyuşukluğuna

bırakacağım.

Bilmediği bu terim karşısında kaşlarını çatı. "Ne?"

Bu bir çeşit uyku, o kadar derin ki uyanamıyorum. En azından ejderha taşım olmadan. Tüm niyet ve amaçlar için, ölü gibi olacağım. Birinin ya da bir şeyin beni dirilteceği günü bekleyen taştan bir ejderha.

Başını sallayarak, bunun hiç hoşuna gitmediğini söyledi.
"Bunu yapamazsın."

Yapabilirim ve yapacağım. Seni riske atmayacağım. Buna mecbur kalırsam, anneni serbest bırakmanı ve kendini kurtarmanı istiyorum.

"Ya sen?"

Elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Benim için endişelenme. Sadece bittiğini gör.

Kadın onunkini daha sıkı kavradı. "Taşını geri alacağım. Morgen'le kendim yüzleşmek zorunda kalırsam, bunu yapacağım."

Gülümseyerek işaret parmağının ucunu bıyıklı çene çizgisine sürttü. Sana bol şans dilerim. Şimdi, bu cihazın merlinini bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekiyor.

"Bunu nasıl yapacağız?"

Şansımız varsa, bizi koruyucusuna götürecektir.

"Şanssız mı?"

Bu bizi mezara götürecektir.

12

"Burada ne işimiz var?" Edilyn, Illarion'un diz çökerek unutulmuş bir manastırın yıkıntılarının yanında duran eski bir mezardaki yabancı otları temizlemesini izledi. Güneş omuzlarının üzerinden hızla kayboluyordu.

Bu yerde ürkütücü ve yalnız bir şeyler vardı. Sadece çok uzak olması değil, aynı zamanda denize bakan bir tepenin üzerinde yer alması. Tıpkı kendi adası gibi, bu kutsal yerin de neredeyse tekinsiz bir havası vardı.

Burası Kynon ap Clydno'nun karısı Morvyth ile birlikte gömülü olduğu yer. Torunlarının izini sürebilmek için kokularını almaya çalışıyorum.

"Anlamıyorum."

Ona bakarak, kırık bir Kelt haçı mezar taşının mezar yerini işaret ettiği yeri işaret etti. Affetmeyen zaman ve amansız hava koşulları yüzünden yıpranmış olan bu taşın geriye, üzerinde kimin yattığını gösteren sadece birkaç runik harf kalmıştı. Kynon, Arthur'un şövalyelerinden biriydi. Çenesini sallayarak yanındaki mezarı işaret etti. Morvyth, Arthur'un kızı

Arthur'un kayınbiraderi, Urien. Zavallı piç Morgen'le evlenip onunla üreme hatasına düşmüştü.

Adamın söyledikleri karşısında boğuldu. "Morgen? Le Fey'deki gibi mi?"

Başını salladı. Urien'in mutlu bir sona ulaşmadığını tahmin edebilirsiniz. İç çekerek elini çiftin ebedi uykuya daldığı kutsal toprağın üzerinde gezdirdi. Ne yazık ki, hiçbiri ölmemişti. Her neyse, Merlin'in emanet etmesinin ardından Yular'ı saklamam için bana ilk getiren Kynon olmuştu.

Edilyn ona söyledikleri karşısında dehşete düşmüştü. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Bekle! Merlin, Morgen'in dünyayı ele geçirmek için kullanabileceği kutsal nesnelerden birini Morgen'in damadına mı emanet etti? Ciddi misin?"

Bu yüzden onu bana verdi. Kynon karısını sevse de, Halter'i annesine teslim etmeyeceği konusunda ona güvenmiyordu.

"Merlin'in bunu neden onun eline verdiğini hâlâ anlamakta güçlük çekiyorum."

Sessiz bir kahkaha attı. Efsaneye göre Epona Yular'ı ilk kez Kynon'un babası Clydno Eiddin için, o ve ordusu ölen prens Elidir'in intikamını almak için krallığından Gwynedd'e doğru yola çıktığında yapmıştı. Bu tür kutsal eşyalar yaratıldığında, güçlerine yalnızca doğrudan kan bağına sahip bir üye erişebilir. Diğerleri bununla bazı başarılar elde edebilir, ancak büyük olasılıkla geri teper ve kendileri veya başkaları zarar görür - genellikle ölümcül. Böylece Camelot

düştü, Yular Kynon'a gitmeliydi. Başka kimse onu kullanamazdı.

Şakaklarını ovuşturarak kaşlarını daha da çattı. "Bu hâlâ çok anlamsız. O halde Arthur halkını yönetmek için bu eşyaları nasıl kullanabilir?"

Illarion ona bilmiş bir gülümseme verdi. Uther pendragon olmadan önce Uther ap Modron olarak biliniyordu.

Çok iyi bildiği bir ismi duyunca tüyleri diken diken oldu. Rahipler bu ismi onlardan silmek için ellerinden geleni yapsalar da her çocuk bu efsaneyi bilirdi. "Modron mu? Ana tanrıça mı?"

Evet, Uther'in babasının kim olduğunu kimse bilmiyor. Ancak Arthur'un güçleri ve tüm nesnelere erişip onları kullanabildiği gerçeği göz önüne alındığında ...

"Onları yaratan güçlerle doğrudan bağlantılı olmalıydı."

Aynen öyle. Her iki şekilde de Uther'in annesinin öyle olduğunu biliyoruz. Ve eğer ikisi de öyleyse... Bu kesinlikle Arthur'un neden bu kadar zorlu bir kral olduğunu ve neden ülkeyi birleştirebildiğini açıklar. Emrys Penmerlin'in çocuğa ve güçlerine neden bu kadar aşık olduğunu ve onu saklayıp korumak için neden bu kadar çaba sarf ettiğini de.

Illarion ayağa kalktı. Gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. Onu korkutmayı ve tedirgin etmeyi asla başaramayan bir ışık.

"Ne oldu?"

Ejderha bedenine dönüştü. Atla.
Biri geliyor.

Korkusu arttıkça kalbi çarpmaya başladı ve itaat etmek için acele etti. Adam onu eyerine bağlar bağlamaz, onu endişelendiren şeyin ne olduğunu gördü.

Bir ejderha ordusuydu. Ama köyüne saldıran Varlık Avcıları gibi değillerdi. Bunlar daha büyüktü. Daha iriydiler. Daha çok mutlak yıkıma kararlı cehennem canavarlarına benziyorlardı.

"Bunlar ne?"

Burada olmaması gereken bir şey.

"Ne demek istiyorsun?"

Mandraklar. Onlar Morgen'in güçlerinin bir parçası.

Bunu söyleme biçimine kaşlarını çattı. "Drakomai'den farklılar mı?"

Evet, hem de çok. Onlar Adoni tarafından baştan çıkarılan ejderhaların çocukları. İki türün melezleri olan bu ejderhalar, Morgen'in kucak köpeği olmak üzere elle yetiştirilmiş kötülüğün vücut bulmuş halidir.

"Nasıl buradalar?"

Bilemiyorum. Merlin'in Duvağı'nı geçememeliler. Asla. Bir şekilde bir yol buldular - Illarion'un sözleri sert ve katı bir şeye çarparak kesildi.

Görünmeyen bir şey.

Kızgın bir tanrının eli gibi, onu gökyüzünden savurdu ve toparlanabileceğinden daha hızlı bir şekilde yere düşürdü. Tek düşüncesi Edilyn'i korumaktı, onu sırtından indirip küçük bir ağaçlığın içine ışınladı.

Bir an sonra yere o kadar sert çarptı ki sanki dev vücudundaki her kemiği kırılmış gibi hissetti. Onun

Nefes almakta zorlanıyor, bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu. Daha da önemlisi, ayağa kalkmak için mücadele etti.

Ne oluyor be?

Ama bununla birlikte başka bir korku daha geldi....

Addie? Bana seslenme. Bizi arıyorlar. Saklan ve sessiz ol.

Yine de onun korkusunu ve endişesini hissedebiliyordu. Bu his ona ulaşıyor ve keşke yanına gidip iyi olduğundan emin olabilseydim dedirtiyordu. Yapabileceği en iyi şey, dikkatlerini dağıtmak ve onun bulunduğu yerden uzak tutmak için kokusunu karıştırmaya çalışmaktı.

Onun için dehşete düşmüş ve acısından titreyerek, onları uzaklaştırmak için ağaçların arasından topallayarak geçti.

"Peki... peki... bu Ares'in kayıp oğlu değil mi?"

Illarion tanıdık ses karşısında dondu kaldı. Daha da sinirlenerek, kesinlikle burada olmaması gereken Gale'e ters ters baktı. Küçük bir Yunan tanrıçası ve büyücüsü olan minyon sarışın, Hekate'nin hizmetçisiydi.

En iyi gününde bile bu onu kızdırmaya yeterdi. Ama Hekate'nin Dagon'un annesi olduğu gerçeği göz önüne alındığında...

Bugün Yunan yemeği havasındaydı. Gale ana yemek olacaktı.

Ne yapıyorsun burada?

Adamın kafasını kırmak istemesine neden olan bir gülümseme attı. "Ne istediğimi biliyorsun. Onu teslim et ve kimse ölmesin."

Halter'i teslim edecek değilim.

Gale yüksek sesle güldü. "O kadar da aptal değilsin Illarion. Morgen'in ya da Cynfryn'in gerçekte peşinde olduğu şey bu değil. Bu bizim niyetimiz için çocuk oyuncağı. Önemsiz bir şey. Bunu sadece seni ortaya çıkarmak için kullandık. Ona, Yular'ı almak için Virag'a baskı yaparsa, mezarlara gelip cymerlin için kokularını alacağını ve böylece kendini ordumuza ifşa edeceğini söyledim. Ve seni ele geçirdikten sonra... asıl peşinde olduğumuz şeyi elde etmek için çalışabilirdik."

Peki bu ne?

"Babanın dişleri. Başka ne olabilir ki? Bunları ne için pazarlık edebileceğim hakkında bir fikrin var mı? Morgen ve Cynfryn arasında paylaştırırm. Midas'tan daha zengin olacağım."

Bu sözler karşısında dondu kaldı. Kahretsin! Bunu bilmeliydi! Ama bunu ne ona ne de başkasına söyleyecekti. Bunun yerine, yavaşça göz kırptı ve umursamaz davrandı. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

"Elbette biliyorsun, Illy. Şimdi bana Spartoi'yi ver. Yoksa kadınının kalbiyle ziyafet çekerim."

Beni tehdit edemezsin.

Şeytani bir kahkaha attı. "Oh, ama yapabilirim. Bak, senin bilmediğin bir şey biliyorum. Brenin Cynfryn'in bana anlattığı bir sır. Edilyn'le olan yaşam bağıını koparabilirim."

İmkansız!

"Hayır, değil. Bana istediğimi ver. Yoksa Savitar'ın bağıını çözer ve her şeyini kaybetmeni izlerim!"

Kesinlikle hissetmediği bir sakinlikle, Edilyn'i koyduğu yerden uzaklaştı ve onları içeri çekmeye çalıştı.

ters yönde.

Tam işe yaradığını düşündüğü anda, mandraklar onu bulduğunda Edilyn haykırdı. Bu onun savaş çığlığıydı. Tanrı onu sevsin, sahip olduğu her şeyle onlarla savaşıyordu.

Yardım etmeye kararlı olan Illarion, onu parçalara ayırmak niyetiyle Gale'e doğru koştu. Ama ona ulaşır ulaşmaz her şey dönmeye başladı. O kadar kötü ve şiddetliydi ki, bir kasırga var mı diye etrafına bakındı.

Yine de bu hissin nedeni bu değildi.

Bu Gale'di. Hizmetçi onları bu âlemden başka bir âleme çekiyordu. Bunun için ona lanet olsun!

Illarion elinden geldiğince onunla savaştı. Ama Hekate kavşakların ve geçitlerin tanrıçasıydı. Onun hizmetkârı olarak Gale bu güçlere erişebilirdi.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Onu görene kadar dövüşmeyi bırakmayan Edilyn'e koşmaktan başka bir şey yapmadı. "Illarion?"

Tek kelime etmeden ona sarıldı. Kendilerine ne yapılmak üzere olduğunu ona söyleyecek yüreği yoktu.

Ta ki ikisi de girdabın içine çekilip, tam bir dakika boyunca hareket edemeyeceği ve hatta nefes alamayacağı bir güçle yere çarpana kadar. Ama bir kez yönünü bulup nerede olduklarını görebildiğinde...

Dürüst olmak gerekirse, daha iyi değildi.

Gerçek cehennem olmasa da, öyle de olabilirdi.

"Neredeyiz biz?" Edilyn sordu.

Illarion üzerlerindeki renksiz, kasvetli gökyüzünü görünce uzun, yavaş bir nefes verdi. Burası her şeyin unutulduğu bir diyardı. Zamanın durduğu ve burada lanetlenen her şeyin çarpıtıldığı ve avlandığı bir diyardı.

Tor'dayız.

"Anlamıyorum."

Bildiğin dünyayı unut, Edilyn. İnsan aleminin eski kuralları burada geçerli değil.

Sanki ilahi bir varlık dinliyor ve çetele tutuyormuş gibi, işaretli avucu yanmaya başladı. Illarion kaşlarını çatarak küfretti ve avucunu salladı, sonra yere baktı.

O anda dünyası gerçekten yıkıldı.

Edilyn şimdi onunki kadar lekesiz olan kendi eline kaşlarını çatarak baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Bu önem, taşlarına bir çekiç gibi indiğinde içinden mutlak bir dehşet geçti. Kaltak doğruyu söylemişti... ne de olsa yalan değildi.

Savitar'ın büyüü buradaki sihir tarafından bozuldu.

Onunla bakışlarını kilitlediğinde, duyguları onu boğarken sertçe yutkundu. Biz artık dost değiliz.

13

"Bu nasıl olabilir? Nasıl artık eş olamayız? Biz birbirimize bağlıyız!"

Illarion Edilyn'in sorusu karşısında omuz silkti. Hiçbir fikrim yok. Herhangi bir şeyin bunu geri alabileceğini bilmiyordum. Bırakın bir hayat bağı, bir çiftleşmenin bile geri alındığını hiç duymamıştım.

Eğer bu yeterince kötü değilse, derin ve şiddetli bir hırıltı duydu.

Edilyn'in gözleri büyüdü. "Bu ses de ne?"

Bilmek istemezsin. Bir sığınak bulmalıyız. "Daha da iyisi, bir çıkış bulalım!"

Onun saflığına güldü. Eğer bir tane olsaydı, leydim, bizi çoktan çıkarmıştım. Buradan öylece çıkıp gidemezsin. Burası Avalon gibi gelip gidebileceğim bir yer değil. Burası Tor. Burada kilitliyiz. Anahtar olmadan, mahvolduk.

"Anahtarı nasıl alacağız?"

Morgen'de bir tane var ama paylaşacağından şüpheliyim.

Birden etraflarındaki karanlığın içinden bir ordu belirmeye başladı.

Edilyn dehşet verici manzara karşısında nefesi kesildi. Kutsal azizler! Bu tek başlarına üstesinden gelebileceklerinden çok daha fazlaydı. "Illarion? Ne yapacağız?"

Formunu değiştirdi. Savaşacağız.

"Espri anlayışının kaybolmamasına çok sevindim. Ama..."

Kanadını eğdi, böylece kız sırtına tırmanabildi. Mizah yok, Addie. Biz dövüşürüz. Seni ben eğittim. Bana güven ve onları yenelim.

Titrek bir nefesle yerine oturdu. Illarion onun için silahlarını tezahür ettirdi. Ve onu güvence altına alır almaz düşmanlarına doğru uçtu.

Evet, taş kesilmişti ama onu hayrete düşüren şey, eğitiminin devreye girmesi ve korkusunu bastırmasıydı. Savaş başladığında, ezici bir kalabalık olmaktan çıktılar. Onlar sadece hedefti.

Savaş bittiğinde ikisi de kan içindeydi. Vücudu yaralarından ve saatlerce süren savaşın stresinden zonkluyordu. Yine de bu onu ilgilendirmiyordu.

"İlly?" Onu incelemek için sırtından kaydı. "İyi misin?"

Adam başını salladı ama hareketlerinden onun da acı çektiğini anladı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yaralarına rağmen şekil değiştirdi. Ancak o zaman adamın karnında açtığı yarayı gördü.

Nefes nefese ona dokunmak için uzandı ama adam onu durdurdu. Ben iyiyim. Sana bir sığınak bulmalıyız.

Sebepsiz bir öfke onu ele geçirip acısını bastırırken dişlerini sıktı. "Kardeşimi öldüreceğim!"

Illarion bu duyguyu biliyordu.

Ama daha tek bir kelime bile edemedi, arkasındaki havada bir değişim hissetti. Döndüğünde, orada sadece bir anlama gelebilecek bir parıltı gördü.

Gale.

Edilyn'in kılıcını kalçasından kaptığı gibi içinde öfke patladı. Kör bir öfkeyle güçlerini topladı ve tanrıçaya saldırdı.

Adam onu ezip geçmeden önce ancak onların önünde tezahür etmişti.

Tam gülmeye başlamıştı ki, bıçağa karşı bağışıklığı olmadığını fark etti. Bu sadece ölümlü bir silah değildi.

Tanrılar tarafından
dövülmüştü. "Ne yaptın
sen?"

Ben değil, kaltak! Bu kavgayı sen başlattın. Sen ve Morgen ve Hekate ve Dagon. Ben sadece bitiriyorum. Onu geri tekmeledi. Ve babamın ordusunu senin ya da Morgen'in elinde görmeden öleceğim.

Tanrıça sendeleyip yere düşerken Edilyn arkasında durmak için hareket etti.

İkisine de ters ters baktı. "Buradan asla kaçamayacaksınız. İkiniz de!"

Illarion onunla alay etti. Sen de öyle.

Bir süre sonra öldü.

Normalde, güçlerini emecek bir Chthonian olmadan bu endişe verici olabilirdi, ancak bu diyarda kilitli oldukları ve güçleri o kadar önemli olmadığı için Illarion bu konuda endişelenmedi.

Edilyn onun tuniğine sarıldı. "Burada bize ne olacak?"

Dayanacağız. Ve buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız. Size söz veriyorum.

Yarasına bakıp yüzünü buruşturdu. "Sadece ölmeyeceğine ve beni bu korkunç yerde yalnız bırakmayacağına yemin et."

Yemin ederim.

Bu Illarion'un tutmaya özen gösterdiği bir yemindi. Sonraki on yıl boyunca, kendisini ve Edilyn'i gölge fey'in her çarpık formundan, Morgen'in ordusunun her parçasından ve onlar için gelen her buçukluktan korudu.

Ancak onuncu yılın beşinci gününde, Morgen'in gargoylelerden oluşan Taş Lejyonu ve mandrakları şafak vakti sürpriz bir saldırıyla onları vurdu.

Bir an Edilyn onun sırtındaydı ve hemen ardından Morgen'in komutanı Maddor onu eyerinden koparıp yere düşürdü.

Dehşete kapılan Illarion onu yakalamak ya da güçlerini kullanarak düşüşünü hafifletmek için elinden geleni yapmıştı ama güçleri tarafından alt edilmişti.

Edilyn!

Ona ulaştığında, zar zor yaşıyordu ve hayal edebileceğinden çok daha fazla acı çekiyordu. Aralıksız öfke ve

Acı onu paramparça etmişti.

Gözleri parlayarak ona doğru uzandı.

Onun elini sıkmış ve güzel mavi gözlerindeki ışığın solmasını izlemişti. Korkunç bir anda, tek bir kelime bile söylenemeden donuklaştılar ve tek bir solukta, o gitmişti.

Bir an sonra, düşmanları onun cansız bedenini ele geçirmiş ve kollarından söküp almışlardı.

Sevgilisini ona parçalar halinde geri göndermişlerdi.

İşin ironik yanı, eğer Morgen Edilyn'e zarar vermeden önce onunla pazarlık yapmayı deneseydi, ona Spartoi'yi verecekti. Sadece Edilyn için bile tüm dünyayı satabilirdi.

Morgen ona seçme şansı vermemişti. Öyle acımasızdı ki sadece onu cezalandırmaya kararlıydı.

Şimdi...

Sadece onun ve mandraklarının yandığını görmek için yaşıyordu. Başka bir amacı yoktu.

Çünkü ejderha kalbi olmadan yaşamaya devam etti.

14

Illarion mağarasına yaklaşan sesleri duyunca donakaldı. Normalde çoktan ölmüş olmaları gerekirdi ama bu ikisinde oldukça sıra dışı bir şeyler vardı.

Onları yemesini engelleyen bir şey vardı.

Geçmiştekilere hiç benzemiyorlardı.

"Yani bu ormanda ejderhalar mı var?" diye sordu bir kadın. "Sadece bir tane." Adamın sesi Galler aksanıyla kalındı

Bu da sözlerini zar zor anlaşılır hale getiriyordu. "Şey... pek çok mandrak var ama benim bildiğim sadece bir tane gerçek ejderha var. Ve Gwyn ejderha pençesi dedi, mandrake pençesi değil. O yüzden burada yaşayan tek gerçek ejderhadan bir pençe istediğini varsayıyorum."

"Ne var ve fark arasında a ejderha ve bir mandrake?"

"Mandraklar fey doğumlu yaratıklardır. İnsan ya da draig şekline girebilen şekil değiştiren piçlerdir."

"Draig?"

"Ejderha, aşkım. Hepsi şu anda Morgen'in kölesi ve Camelot ve çevresinde yaşıyorlar. Ama bir tanesi... o

Türünün son örneği burada. Ve ininde uyuyor."

Illarion bu sözler karşısında kaşlarını çatı. Yani onun peşindeydiler ama bir ordu değillerdi ve kötü niyetli de değillerdi.

"Güzel. Ben onun dikkatini dağıtırım. Sen kafasına vur, biz de hemen çıkalım. Ejderha büyüklüğünde bir çift tırnak makası getirdin mi?"

Ne oluyor be?

Arkadaşı bile ona şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "İğneleme mi?"

Onun sorusuna güldü. "İlk ipucun neydi? Sözlerim mi yoksa sesimin tonu mu?"

Adam bir ortaçağ şövalyesi gibi giyinmişti; zincir zırhı, haçlı pelerini ve paltosu vardı. Kadın ise çok uzak bir gelecekten gelen kıyafetler giymişti.

Illarion doğru hatırlıyorsa, en azından yirminci ya da yirmi birinci yüzyıl. Gerçi dürüst olmak gerekirse oraya gitmeyeli epey olmuştu.

Bu kardeşinin zaman dilimiydi. Onun değil.

Şövalye etrafı incelerken kadına sırtı ve kadının ek şakacı iğnelemesine bir yorum yapmadan onları dikkatle ileriye doğru yönlendirdi.

Illarion'un inine yaklaştıklarında, kadın yerdeki insan kemiklerine dikkatle baktı. Illarion'un diğerlerine bir uyarı ve kendisi için de mutlu bir poster olarak yaptığı bir şeydi bu. Edilyn'e bir şey getiremese de

Ona zarar verenlere hayatının bedelini ödettiği için kendini daha iyi hissediyordu.

Ve bunlar Illarion'un şimdiye kadar gördüğü en tuhaf iki kişiydi.

Kendisine gittikçe yaklaşımlarını izledi. "Um, Cade?"

"Evet, kızım."

"Bu ejderha ne kadar büyük?"

Bunu düşünmek için durakladı. "Onu sadece uzaktan gördüm. Gökyüzünde uçarken, avını ararken. Ama kışından kuyruğuna kadar, yaklaşık yirmi beş ila otuz fit diyebilirim."

"Nip?"

"Ağız."

"Bu kocaman bir ejderha. Ateş püskürtüyor mu?" "Hiçbir şey bilmiyorum ama öyle olduğunu varsayıyorum."

Sessizce uzanıp elini arkadaşının koluna koyarken gözleri büyüdü. "Sence o ateşin menzili ne olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok, genç kız, neden?"

Onu yanında tuttu. "Çünkü ona bakıyorum ve misafirleri olduğu için mutlu görünmüyor."

Cade adını verdiği şövalye, sözleri karşısında donakaldı. Illarion'un alçaktan çömelmiş, onları menüsüne eklemesi gerekip gerekmediğini görmek için izlediğini görmek için döndüğünde yüzündeki kan çekildi.

"Güzel draggy, draggy," diye şarkı söyleyen bir tonda nefes aldı kadın. "İyi insanları yemek istemezsin. Yap

Sen?" Başını iki yana salladı. "Hayır, değilsiniz. Atıştırmalık boyutunda bile değiliz."

Bu kadın kesinlikle deliydi. Belki de insan gen havuzunu kurtarmak için onu yemeliydi.

Cade'in çenesi düştü. "Ne yapıyorsun, genç kız?"

"Şşşt," diye tersledi. "Ejderhalara fısıldıyorum."

Illarion ona kaşlarını çattı. Ejderha fısıldayıcısı da neyin nesiydi?

Adam onun sözleri karşısında daha da dehşete kapıldı.

"Bir ne?" "Ejderha fısıldayıcısı." Bakışlarını Cade'e kaydırđı. "Ben

Eğer onunla dövüşürsen, kanlı bir karmaşa olacağını varsayıyorum. Değil mi?"

"Muhtemelen."

"Bağırsaklarımızın ve iç organlarımızın uçuşmasına neden olabilir mi?" "Büyük olasılıkla."

Kesinlikle.

Nazikçe kolunu okşadı. "O zaman önce benim yöntemimi deneyelim. Olur mu?"

Teklifi karşısında homurdandı. Illarion da öyle. "Senin yöntemini sevdiğimden emin değilim Josette. Benimkinden bile daha tehlikeli görünüyor."

Ona göz kırptı. "Ben de kendi yöntemimi sevdiğimden emin değilim. Sadece beni yemeye başlarsa bizi buradan çıkaracağına söz ver."

"Elimden geleni yapacağım."

Illarion, Cadegan'ın bir büyücü olduğunu bildiği için onu biraz daha dikkatli izlemeye dikkat ederken başını eğdi.

"Harika, şimdi sus ve galaktik olarak aptalca bir şey yapmama izin ver."

Illarion bunu görmek istiyordu çünkü ikisinin kendi alanına girmesinden daha aptalca bir şey düşünemiyordu.

Cadegan eğlenmiş ve dehşete düşmüş bir ifadeyle onun cesurca ve yavaşça Illarion'a doğru ilerleyişini izledi.

Illarion gözlerini siyah saçlı kadına dikti. Büyüleyici bir yaratıktı. Ona Edilyn'i kadar güzel gelmese de, kesinlikle cesurdu. Bunun için onu takdir ederdi.

Ona yaklaşmak tamamen aptalca değilse bile, özellikle de ne kadar acı çektiği düşünülduğünde.

Dudağını ısırarak adamın burnuna ulaştığında durdu. "Merhaba Bay Ejderha. Bugün nasılsınız? Keyfiniz yerinde, değil mi? Evet, evet. Evet, öylesiniz. İnsanları yemek istemiyorsun, değil mi? Hayır. Hayır, insanların tadı iğrenç. İğrençler. İnsan yemek yok." Sözlerini vurgulamak için başını salladı. "Çok tatlı olacaksın, değil mi?" Bu kez başını salladı.

Evet, Morgen'in en iyi dumanlarından bazılarını soluyordu. Buraya gelmeden önce Dönüşü Olmayan Vadi'de kaybolmuş ve her türlü ilginç yeri bulmuş olmalı.

Bir adım öne çıktı.

Illarion geri çekildi, onu öldürmeye tam olarak hazır değildi. Ciddi bir tehditten çok zararsız bir moron gibi görünüyordu. Alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı.

"Sorun yok, Bay Ejderha. Size zarar vermeyeceğiz. Hayır. Ejderhaları severiz. Çocukken hep sizi çizirdim. Ben çizirdim. Ejderha oyuncaklarından oluşan bir koleksiyonum vardı. Çünkü sen çok tatlısın."

Kadın, sen delisin....

Ama onu izlemeye devam ederken bu düşüncesini kendine sakladı.

Ejderhanın kanatlarından birinin yerde, son dövüşünde kırılmış bir şekilde durduğunu fark edince hemen geri çekildi. "Bir yaranız mı var Bay Ejderha?"

Öyle mi düşünüyorsun? Ama yine de, o bu düşünceyi paylaşmadı.

Cadegan ona yaklaştı. "Kanadı kırılmış." Kılıcını kınından çıkarmaya başladı.

Illarion Tısladı içinde Uyarı.Bu Piç o yemek için tereddüt etmezdi. Zincir zırh ve hepsi.

"Hayır!" dedi ikisine de. "Cade, kılıcını aşağıda tut."

"Neden? Şimdi saldırmanın tam zamanı."

Başını iki yana salladı. "Sanırım beni anlıyor.... Sen anlıyorsun, değil mi?"

Illarion bakışlarını sinsi ve silahlı arkadaşının üzerinde tutmaya dikkat ederek başını salladı.

Uzanıp burnunun etrafındaki gri pullara dokunabilecek hale gelene kadar yaklaştı. Ona hiç de hoşlanmadığı bir köpek gibi davranarak, tenini koklaması için elini ona uzattı. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi

varlığını koklamak... ya da duygularını veya ruh halini belirlemek için. "Gördün mü, sana zarar vermek istemiyorum, küçük büyük ejderha."

Evet, kız deliydi. Ve onu ihtiyatlı bir şekilde süzerken kıpırdamadı, hala onun söz konusu olduğu nihai niyetlerinden emin değildi.

Elini yavaşça hareket ettirerek başını okşadı, kulağına yaklaştırdı. Bu sadece Edilyn'in yapabildiği bir şeydi. "Sorun yok." Kulağını göğsüne yasladı ve tenini okşadı. Sonra Cadegan'a baktı. "Gördün mü? O zararsız."

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Ama onun motivasyonunu anlayabiliyorum. Başımı göğüslerine yaslama şansı için ben de sessiz olurdum."

Kızardı.

Illarion ona hırladı.

"Şimdi, çocuklar," diye alay etti. "İyi oynayın."

Illarion onun ses tonunu pek beğenmemişti ama yine de nazik bir dokunuş hissetmek güzeldi. Bir yabancından bile olsa. Bir an için ona sarılan Edilyn'miş gibi davrandı.

Bu onu olması gerekenden çok daha fazla zayıflattı. Ve karısını dayanabileceğinden daha fazla özlediği için boğazına acı veren bir yumru getirdi. Zaman, her geçen gün ona daha fazla eziyet eden acımasız bir kaltaktı. Kalbi olmadan yaşamak kolaylaşmak yerine daha da zorlaşıyordu.

Jo onun kulağına bir öpücük kondurdu. "Sadece ejderhanın pençesine ihtiyacımız var, değil mi? Bunun için ona zarar vermemize gerek yok, değil mi?"

"Bunun için bizimle ne kadar şiddetle savaşıcağına bağlı."

Illarion bir sonraki yemeği olmak üzere olan piç kurusuna doğru tısladı ve hırladı.

Josette onun kulağını okşadı. "Onu iyileştirebilir misin?"

Cadegan tereddüt etti. "Yapabilirim ama iyileşmiş bir ejderhanın bizi yiyebileceğini düşünüyorum."

Eğer beni iyileştirirsen, sana zarar vermem.

"O sen miydin?" diye sordu Cadegan korku dolu bir fısıltıyla.

Illarion'a öldürücü bir şüpheyle bakmadan önce başını yavaşça salladı. "Sen misin?"

Illarion, ve evet.

Yine de Cadegan bu konuda ikna olmamıştı. "Sana güvenebilir miyiz?"

Illarion ona ters ters baktı. Gerçekten mi? Sinsi piç onu sorguluyor muydu? Elbette, bu mantıklı. Ve bu kadar yaklaşmışken, sonunda Cadegan'ın gerçekte ne olduğunu görebiliyordu. Eğer sana zarar vermek isteseydim, iblis, şu anda ikiniz de alevler içinde olurdunuz.

"Pekâlâ o zaman." Cadegan Illarion'un kırık kanadına doğru ilerledi. "Geri çekil genç kız. Bu onu incitebilir ve ben de onun sana zarar vermesini istemiyorum."

Cadegan bu konuda haklıydı. Ona asla kasıtlı olarak zarar vermese de, tepki olarak yanlışlıkla seğirebilir ve ona zarar verebilirdi.

Dediğini yapsan iyi olur. Mağaranın yanında dur.

Sadece Addie'nin yapabildiği bir şekilde onun burnuna vurdu. "Cadegan'ı da incitme. Sana çok kızarım."

"Ve ben de senden hoşlanmayacağım," diye homurdandı Cadegan. Cadegan yaralı kanadına doğru ilerlerken Illarion homurdandı ve Jo kapak aradı.

Kız uzaklaşmaya başladığında Cadegan onu durdurdu. Başının üzerinden bir madalyon çıkardı ve bir keşişin kutsal bir emaneti öptüğü gibi öpüp boynuna taktı. "Bunu asla çıkarma ve seni daima korusun."

"Teşekkür ederim, tatlım." Yanağına bir öpücük kondurdu ve ona şans diledi.

Illarion onların hareketleri yüzünden kaybettiği şeylerin özlemini çekerken kendi acısını bastırdı. Yüzyıllar boyunca ne kadar zor olsa da, birbirlerine duydukları bariz sevgi bunu daha da zorlaştırıyordu.

Lanet olsun. Karısını nasıl da özlemiş.

Keşke onu bir gün daha geri alabilseydi....

Josette ateş hattından çıktıktan sonra, kelimenin tam anlamıyla, Cadegan kanada dokundu.

Illarion bu hakareti yüzünden onu mangalda pişirmeyi düşünürken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Bunu kırmak için ne yaptın?" Cadegan ona sordu.

Düştüm. Şimdi onu tamir ediyor musun yoksa akşam yemeğinde Galler Rarebit'i mi yiyeceğim?

"Ooo, biraz cesursun, değil mi?" Cadegan güçlerini çağırdı. "Kendini hazırla. Bu yakacak."

Yap hadi.

Sonunda iblisin kanadını onarmaya başladığını hissetti. Ama bu çok acı vericiydi. Ve bu onun mizacına hiç yardımcı olmadı.

Cadegan sözlerini bitirdiğinde Illarion hareketini test etmek için kanadını çırdı. Bu, Cadegan'ı neden olduğu sert esintiye karşı kendini desteklemeye zorlayan bir şeydi.

"Dışarı çıkabilir miyim?" Josette seslendi. "Evet, canım. Şimdi daha iyi."

Onların yaşamasına katlanabileceğinden emin olan Illarion ayağı kalktı ve onları izlemek için kamburunun üzerine oturdu. Teşekkür ederim.

Cadegan başını ona doğru eğdi. "Endişelenmeyin."

Illarion gerçek bedeninde kalmaya başladı ama onları korkutmaya devam etmesine gerek yoktu. Özellikle de korkusu henüz azalmamış olan kadını. Bu yüzden kendini nefret ettiğı insan formuna dönüştürdü.

Gözlerini kocaman açarak, elini kılıcının kabzasına koymak dışında hiçbir tepki vermeyen Cadegan'ın arkasında durmak için sıçradı.

"Burada başka hiçbir şey renkli değilken o neden renkli?" diye fısıldadı Cadegan'a.

Gözlerini Illarion'dan ayırmadan omzunun üzerinden, "Pek emin değilim," diye cevap verdi.

Ne Morgen'in ne de Merlin'in büyüü üzerimde işe yarıyor. Illarion'un hâlâ anlamadığı nedenlerden ötürü, bu bölge onların tüm büyülerini ve Savitar'ın çiftleşmesini geçersiz kıldı.

Ve bu, karnındaki güçlü Phlegethon gibi yanmaya devam etti. Edilyn olmadan yaşamaya devam etmek üzere burada bırakılması hiç adil değildi.

Cadegan kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Illarion tamamen iyileştiğinden emin olmak için kolunu test ederken başını salladı.

"Kafam karıştı." Jo kendini Cadegan'ın arkasında tuttu. "Mandrakların gerçek ejderhalar değil de şekil değiştirenler olduğunu sanıyordum?"

Cadegan omuz silkti.

Illarion ona sabırlı bir gülümseme sundu. Gerçek ve doğal halimle, benden önceki tüm soydaşlarım gibi ben de yumurtadan doğan bir ejderhayım. Ancak, yüzyıllar önce bir Yunan kralı ve onun piç tanrı kayınbiraderinin büyüğü sayesinde, soyum kendilerini insana dönüştürebilme yeteneğine sahip.

"Bunu biliyor muydun?" Jo, Cadegan'a sordu.

Illarion devam etmeden önce başını salladı. Bir zamanlar pek çok ejderha ırkı ve türü vardı. İnsan diyarında dolaştık ve birbirimize karşı sayısız savaşlar verdik. Ama savaşlarımız ve her iki türünüzün nefreti arasında, tüm drakokinler yok olmaya ya da yok olmanın eşiğine itildi.

Geriye kalan birkaçımız ya mandraklar gibi köleleştirilmiş durumda ya da benim gibi saklanıyorlar.

Cadegan bakışlarını Illarion'a dikti. "Senin türün nedir?"

Ben bir Katagari Drakos'um. Bildiğim kadarıyla, türümün son örneğiyim. En azından bu diyardayım.

"Ve insan formundayken bile konuşamıyor musun?" Jo sordu.

Boynundaki korkunç yarayı işaret etti. Yavruyken köleleştirildiğimde, insanlar yeteneğimi yok etmeye çalıştı.

ateş yakmak için. Ama alevler boğazımdan gelmiyor, sadece içinden geçiyor.

Korkunç yara izi karşısında irkildi. "Çok üzgünüm Illarion."

Elini kalbinin üzerine koyarak ona nazikçe eğildi.

Şimdi bu ejderha pençesi de neyin nesi?

"Sharoc iksiri için gerekli."

Illarion, Cadegan'a kaşlarını çattı. Ne zamandan beri iksir yapıyorlar?

"Şimdi umut ediyorum."

"Bir dakika," diye araya girdi Jo. "Eğer buradaki büyü senin üzerinde işe yaramazsa, Illarion, bu diyarı terk edebilir misin?"

Gözleri hüznle kararmış bir halde başını salladı. Bir ejderha olarak portallar için çok iriyim ve ne zaman bir insan olarak geçmeye çalışsam, tekrar bir ejderhaya dönüşüyorum ve sıkışıp kalıyorum. Bu çok aşağılayıcı. Bir keresinde kafamı portaldan geri geçirmeye çalışırken kığım dışarıda iki gün geçirmiştım. Bunu Gale'i öldürmeden önce düşünmüş olmayı ne kadar isterdi.

Jo kafasındaki görüntüye gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"O zaman buraya nasıl geldin?" Cadegan sordu.

Buraya Morgen'in rüşvet verdiği Yunanlı bir büyücü tarafından getirildim. Başını mağarasının kenarına sanatsal bir gösteriyle tutturduğu kemik yığınının doğru salladı, en azından onlara her baktığında ruh halini hafifletmeye yardımcı oluyordu ve burada kapana kısılmışken en azından Gale'in canını almanın mutluluğunu yaşadığını hatırladı.

Söylemeye gerek yok, bu konuda pek mutlu değildim. Sonunda o da mutlu olmadı.

"Mandraklarla arkadaş olmamana şaşırdım."

Jo'nun masum yorumuna homurdandı. Dracokyn'ler çok bölgecidir leydim. Başkalarıyla iyi oynamayız. Bu yüzden bizden çok az kişi kaldı. Düşmanlarımla birlikte ölmektense yalnız ölmeyi tercih ederim.

"Bana tanıdığım başka birini hatırlatıyorsun." Cadegan'a dikkatle baktı, sonra düşüncesizce Illarion'a sarıldı. "Sana yaptıkları için tekrar çok üzgünüm."

Başka bir erkeğe sarılmasından memnun görünmeyen Cadegan'a rahatsız edici bir bakış attı. Onu suçladığından değil. Edilyn'ine dokunan herkesi şişlerdi.

Bu bakışı gören Jo, Cadegan'ın yanağını öpmek için hareketlendi. "Öyle bakma tatlım. Ejderha etinin tadının tavuk gibi olup olmadığını öğrenmemize gerek yok."

Illarion ona kaşlarını çattı. Ne?

Cadegan homurdandı. "Bunu çok yapar. Söylediklerinin sadece yarısını anlayabiliyorum. Bu onun cazibesinin bir parçası." Gökyüzüne baktı. "Ve çabuk bir pençeye ihtiyacımız var. Zamanımız tükenmek üzere."

Sharoc'a güveniyor musun?

"Pek sayılmaz."

Akıllı adam. Pençe dediklerinde tam olarak hangi kelimeleri kullandılar?

Cadegan düşünmek için durakladı. "Bir ejderha pençesi. Emrys Merlin'den bir taş. Aslanın kalbi. Beyaz Geyik'ten bir parça saç. Arthur'un kanı ve bir waremerlin'in kanı ve teri."

Illarion sessiz bir ıslık çaldı. Oldukça iyi bir listeniz var.

"Evet, inan bana, biliyorum."

Ve bu bir bilmece olduğu kadar bir liste de değil.

Cadegan kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Emrys Merlin'den gelen bir taş goylestone olur, kaya değil. Arthur'un kanı Tor'un diğer tarafında açan bir çiçektir ve bir ejderhanın pençesi tırnak değildir.

Cadegan boğazının altından hırladı. "O tehlikeli piç kurusu. Bunun bir numara olduğunu bilmeliydim."

Evet. Diğerlerinin de bilmece gibi olduğuna eminim. Ama onları tanımıyorum. Sadece bu üçünü biliyorum çünkü mandraklar goylestonlardan beslenir. Yemeğe gittiklerinde onlara tuzak kurmak kolaydır. Adoni iyileşmek için Arthur'un kanını kullanıyor ve ben de pençemin ne olduğunu çok iyi biliyorum.

"Ve bu?"

Bir ejderha için en kutsal nesnelerden biri. Senden testis istemekle neredeyse aynı şey.

Cadegan gerçekten de kızardı. "Benden önce konuşmanıza dikkat edin hanımefendi!"

Illarion utanmadan ona gülümsedi. Bağışlayın beni leydim. Cadegan'a doğru döndü. Bu iksire neden ihtiyacın var?

"Hanımım anahtar olmadan geçitten geçemez. Gwyn ap Nudd onun için bir tane yapabileceğini söylüyor."

Ne pahasına?

"Ödemeyi ben yapacağım. Daha sonra."

Illarion ödemenin ne kadar ağır olacağını anladığında yüzünü buruşturdu. Bir fey kralı olarak Gwyn gerçekten de sonunda herkese kazık atan tehlikeli bir piçti. Bugün benim için yaptıklarına karşılık pençemi sana ödünç vereceğim ama bu iş bittikten sonra beni de yanında götürüp geri vermelisin. Anlaşıldı mı?

"Sana söz veriyorum."

Bir iblisin sözü. Illarion başını salladı. Tam bir aptal gibi davranıyordu. Yine. Ve bunu biliyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Tüm bu yüzyıllar boyunca, bu cehennem diyarından çıkışa en yakın bulduğu şey buydu.

Jo tereddüt etmeden, "O bu işte iyidir," dedi. "Ona güvendiğine pişman olmayacaksın."

Tüm bunlardan pek emin olmayan Illarion, kolundaki deri kelepçeyi çözmeden önce tereddüt etti. Daha önce pençesini emanet ettiği tek bir kişi vardı.

Bu düşünce göğsüne bir başka acı yumru ve gözlerine yaş getirdi. Onun kaybını kalbine saplanmış bir bıçak gibi hissetmediği tek bir gün bile olmamıştı. Onunla bir saat daha geçirebilmek için her şeyini verebilirdi.

Ve eğer burada olsaydı, Edilyn ona Cadegan ve Josette'e yardım etmesini söyleyen ilk kişi olurdu. İçindeki romantik

talep ederdi. Şimdi bile onun sesini duyabiliyor ve ona kendileri için bir şeyler yapmasını emrederken güzel yüzünü görebiliyordu.

Böylece Falcyn'in hediyesini ortaya çıkardı; manşetin üzerinde oturan metal bir ejderha yavrusu gibi görünecek şekilde tasarlanmış bir silah. Illarion'un bir ejderha yavrusu olarak nasıl görüldüğünün aynısıydı.

-Kimseyi umursamadığını iddia eden kardeşinden sevgi dolu bir saygı duruşu.

Onu saygıyla Cadegan'a uzattı. "Bu nasıl bir pençe?" Jo sordu.

Illarion ejderhanın tutunduğu çubuğu yerine kilitlenene kadar çekti. Kilitlendiğinde, ejderhanın kafasından iki keskin sivri uç ve bir üçüncüsü fırladı.

"Vay anasını! Bu da ne?"

Illarion onun şaşkın sorusuna gülümsedi. Bir ejderha pençesi. Bunlar her Katagari Drakos'a reşit olduğunda, büyü tarafından bir insan formuna hapsedilmemiz durumunda bizi koruması için verilir.

"Zayıf durumunuz."

Başını Cadegan'a doğru eğdi. Falcyn tarafından başlatılan ve Maxis'in diğer Varlık Avcılarına öğrettiği bir gelenek. Dediğim gibi, halkım yok olmanın eşiğine gelene kadar avlandı.

Kutsallığına saygı duyan Cadegan onu aynı hürmetle tuttu. "Onu hayatım pahasına koruyacağım ve size alındığı gibi bozulmadan geri dönmesini sağlayacağım."

Cadegan onu korumak için bir beze sararken Jo kaşlarını çattı. "Garip bir sorum var. Sharoc'un buna neden ihtiyacı olsun ki? Bir iksir için hangi amaca hizmet edebilir?"

O haklı. Normalde bir başkasının onu almasına izin vermeden önce öldürürken, onu size vereceğimi bilmelerine imkan yoktu.

Cadegan pençeyi saklarken içini çekti. "İnanın bana, bunu zaten düşünmüştüm. Belli ki amaç ikimizden birini öldürtmektir. Belki ikimizi de."

Ve görevinde başarısız olman için.

"Evet, kesinlikle. Bu görev için başka bir neden yok." Cadegan onlara göz kırptı. "Şimdi gidip Gwyn'in gününü mahvetmeye ne dersiniz?"

15

Cadegan'ın Gwyn'in onu öldürmek istediğinden hiç şüphesi yoktu ama kralın yüzen kalesi Galar'ın kapısından geçerken yüzündeki şok ifadesi bunu kesin olarak doğruluyordu.

Fey kralı büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Buraya zar zor zamanında dönebildin."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söylemek isterdim. Ama değilim."

Alaycı sözleri duymazdan gelen kral gözlerini Cadegan'a dikti. "Peki pençe nerede?"

Cadegan onu çıkardı ve dikkatlice açtı. Gwyn onu almak için uzandığında geri çekildi ve başını salladı. "Bu sadece bir ödünç." Başını sallayarak insan formundaki Illarion'u işaret etti. "İşin bittiğinde ejderha onu geri istiyor ve ben de ona bunu yapacağımıza söz verdim."

Illarion'un kim ve ne olduğunu anlayan Gwyn'in beti benzi attı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Cadegan sırtarak Josette'e baktı. "Bir ejderha fısıldayıcısının yapabilecekleri inanılmaz." Pençeyi Josette'e geri verdi.

Illarion. "Sakıncası yoksa, maceramızdan dolayı hepimiz biraz yorgunuz ve bize söz verdiğiniz odaları görmek isteriz."

"Pekâlâ." Gwyn parmaklarını şıklattı.

Bir hizmetçi kendini taş duvardan sıyırdı. Tek kelime etmeden onlara odaları gösterdi. Ama Cadegan onunkini reddetti.

"Odanızın dışında yerde uyuyacağım, kızım. Kimsenin seni rahatsız etmediğinden emin olmak için."

Jo gülümsedi. "Benimle aynı odada uyuyabilirsin. Bu şekilde beni koruman daha kolay olur."

Yanakları Illarion'u ciddi şekilde eğlendirecek şekilde alacalı bir renk almıştı. İkisi çok uzun zamandır birlikte olmamış olmalıydı. "Bundan emin misin?"

Başını sallayarak onu kendisiyle birlikte odaya çekti.

Cadegan duraklayıp kaşlarını kaldırarak Illarion'a baktı.

Illarion bu ifadenin ne anlama geldiğini ya da ne tür sapıkça şeylerle ilgilendiklerini bilmiyordu ama bunun bir parçası olmak istemiyordu. Evet, sabah döneceğim. Zaten burada uyumak istediğimden de emin değilim.

"Duygularını anlıyorum kardeşim. Seçme şansım olsaydı, ben de seninle gelirdim. Ve Jo'yu da arkamda getirirdim."

İkinizle sabah görüşürüz.

Cadegan kolunu Illarion'a uzattı. "Teşekkür ederim." Illarion tereddüt etti, bunun samimi olup olmadığından emin değildi. Ya da bir numara.

Bu yerde, ikincisi çok daha olasıydı. Ama şu ana kadar ona onlardan şüphe etmesi için hiçbir sebep vermemişlerdi ve onlar da en az kendisi ve Edilyn kadar masumca buraya çekilmiş görünüyorlardı. Bu yüzden şimdilik, uzun zamandır yapmadığı şeyi yapacaktı.

Onlara güvenirdi.

Ve eğer onu sırtından bıçakladılarsa ...

Bu da ne demek oluyor? Zaten bu noktada uğruna yaşayacağı pek bir şey yoktu. En azından hayatının monotonluğuna bir ara vermişti. Eğer onu öldürmeyi başarırlarsa, yine Edilyn'le birlikte olacaktı.

Umut ediyordu. Kendini öldürmemesinin ya da diğerlerinin ona bu iyiliği yapmasına izin vermemesinin tek nedeni öldüremeyeceği korkusuydu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada neden yaşamaya devam ettiğini bilmiyordu.

Ama sonunda Cadegan'ın kolunu sıktı ve onlardan ayrılmak için döndü.

16

Tırnağını ısırarak, fey büyüyle Cadegan'ın erkek bedenine dönüşen Jo, Illarion'un Gale ve Morgen tarafından bu gölge cehennem diyarına lanetlendiği gecedan beri evim dediği dev mağarada ilerledi.

Ejderha formunda, birkaç metre ötede çömelmiş, kapüşonlu gözlerle onu izliyordu. Her şey yoluna girecek, Jo.

Sarışın başını inkâr edercesine salladı. O Cadegan bedenindeki Josette olduğunu bildiği halde onu izlemek Illarion'u gerçekten rahatsız ediyordu. Onun şeklini, yüz hatlarını, hareketlerini ve tavırlarını görmek. "Cadegan'ın nerede olduğunu ya da ne olduğunu.... kimin elinde olduğunu bilmiyoruz."

Cadegan'ın onun bedeninde olması ve normal gücünden yoksun olması şüphesiz stresini artırıyor. Illarion yabancı bir beden içinde hapsolmanın ve onun zayıflıklarını anlayamamanın dehşetini çok iyi biliyordu. Aynaya bakıp da kendini tanıyamamak gibi.

Kimse başına gelmesini istemeyeceği bir kâbustu bu. Biliyorum, çocuğum. Onu tekrar aramak ister misin?

"Lütfen." Ona gülümsedi. "Ve teşekkür ederim, Illarion. Her Ŗey için."

Hâlâ devasa ejderha formundayken, sırtına tırmanabilmesi için kendini yeterince alaltmadan önce ona baıyla hafif bir selam verdi. Ejderha etine dokunduğu anda, kalbini delip geçen acıyla irkildi.

"Sen iyi misin? Bu bedende senin için çok mu ağırım?"

Acı acı güldü. Hayır, genç kız. Ŗu anda Cadegan'ın bedeninde sıkııp kaldığını bilsem de, gerçekte bir erkek olmadığının acı bir Ŗekilde farkındayım. Ve ben sadece bir zamanlar senin Ŗu anda oturduğun eyerde savaşa giden değerli Edilyn'imi hatırlıyordum. Bana binmesine izin verdiğim son ve tek kadındı.

"Ne?" diye nefes aldı.

Kalbi acıyan ve ağırılaan Illarion, gzyalarına karşı savaşırken ona zgn bir Ŗekilde başını salladı. Ejderhalara kurban edilen bakirelerin efsaneleri buradan geliyor. Onlar aslında bizim kurbanlarımız değildi. Aksine, bize umut dolu eşler olarak sunuldular.

Yüzyıllar önce, benim türüm savaşta silah olarak kullanıldı. İnsanlar bizi kendileri için savaşmaya ikna etmek için oğullarını ve kızlarını bize sunarlardı, böylece insan ordularında ve onların davaları için savaşmaya ilgi duyduğumuzdan emin olurlardı. Trmn birçoğu sizin halkınızın en glleriyle iftleir ve savaşta tek bir birim olarak birlikte savaırdık.

"Edilyn senin karın mıydı?"

Basit bir ifadeyle, evet, ama o benim için bundan çok daha fazlasıydı. O benim en iyi arkadaşım ve soluduğum havanın ta kendisiydi.

"Ne oldu?"

Onu korumakta başarısız oldum. Savaş sırasında sırtımdan koparıldı ve ben durduramadan katledildi.

İhanet ettiği acıyla kalbi burkuldu. "Özür dilerim Illarion."

Teşekkür ederim, genç kız... Normalde sizi çürümeye terk edecekken, ikinize de yardım etmek istememin tek nedeni bu. Eşim olmadan yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir acı. Cesaretin ve direncin bana Edilyn'imi hatırlatıyor. Ve seni Cadegan'ınla tekrar görmek istiyorum.

Öne doğru eğildi ve Addie-Rose'una fazlasıyla benzeyen bir şekilde ona sarıldı. "Öldüğünde orada mıydın?"

Başını salladı. Bu hem bir lanet hem de bir lütuftu. Ne bu hayatta ne de öbür dünyada onu asla terk etmeyeceğime dair ona söz vermiştim. Her zaman birlikte olacaktık ve başka hiç kimse kalbimi onun gibi ele geçiremeyecekti.

Benim türüm bağlandığında, sevdiklerimizle birlikte ölmemiz gerekir. Ama onun halkının burada bizimkini bozan büyüü bulan bir büyücüsü vardı, böylece tüm savaş ekibini kaybetmediler. Karşıya geçtiğimizde, bağımız koptu. Sonunda bedenim yaşamaya devam etti ama kalbim ve ruhum Edilyn'le birlikte sonsuzluğa gitti. Ondan sonra halkından nefret ettim.

Ona ettiğim yeminin tutabildiğim tek kısmı, ölüm onu aldığı anda orada olup elini tutmamdı. Ondan başka kimseyi sevmedim.

Ve asla yapmayacağım.

Başını onun boynuna yaslayarak pullarını okşadı. "İnanılmaz derecede üzgünüm."

Teşekkür ederim.

Jo dizginleri eline aldı, onun için işleri daha iyi hale getirmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi. Ne yazık ki onunki gibi bir kederin geri dönüşü kolay değildi. Bunu hisseden kişiyi yok edebilirdi. Kuzeni Tiya Devereaux öldüğünde ailesine neler yaptığını ilk elden görmüştü. Şimdi bile bu kayıp yüzünden kalbi kırıktı. Tiya'yı en az bir düzine kez düşünmeden geçirdiği bir gün bile olmamıştı.

Neredeyse on yıl sonra, hala onun yasını tutuyorlardı. Her zaman da tutacaklardı.

Tıpkı Illarion'un karısının yasını tuttuğu gibi. Zavallı ejderha. Hayat adil değildi ve bunu o da herkes kadar iyi biliyordu. Ama Illarion'un ortada hiçbir neden yokken neden onun için bu kadar çok savaştığı şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Neden onu Morgen'in acımasız mandraklarından ve gargoyllarından kurtarmaya kararlıydı.

Illarion'a güvende olduğuna dair işaret verdiğinde, mağarayı terk etti ve uçtu.

Jo, Cadegan'ından herhangi bir iz var mı ve nereye götürülmüş olabilir diye pis gri manzarayı tararken dudağını endişelendirmeye devam etti. Uzanıp Illarion'un pullarını okşadı. Ona Cadegan'ı çok hatırlatıyordu. Bu bir

Ne yazık ki ikisi birbirini daha önce bulamamıştı. Bu acımasız diyarda birbirlerini kollayan harika arkadaşlar olabilirlerdi.

Ya da cinayet işlemiş.

Belki de birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de kuzenleri Amanda ve Tabitha gibi birbirlerinin sinirlerini bozabilirdi. İkiz kardeşler birbirlerine hiç benzemediklerine yemin ediyorlardı ama yine de birbirlerine o kadar benziyorlardı ki aynı yumurtadan çıktıkları çok belliydi.

Uçarlarken düşündüklerine gülen Jo, Illarion'un Cadegan'ın kaleden çıkarılmasından birkaç dakika sonra geri döndüğüne hâlâ inanamıyordu. Psişik güçleri onu bir şeylerin ters gittiği konusunda uyarmıştı ve onları kontrol etmek için yanıp tutuşuyordu.

Ejderhanın dönüşü olmasaydı, ona ne olacağını kimse bilemezdi. Ejderhaya ödeyemeyeceği bir borcu vardı.

Illarion yavaşladı ve bir şahin gibi yükselip çok aşağıdaki zeminin üzerinde süzüldü. Bir terslik var.

Jo tüm gücüyle ona tutunarak kırları taradı. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

Bunu hisseden gözlerim değil. Hissediyorum. Havada bir değişiklik var. Morgen ordusunu tekrar harekete geçiriyor. Gargoyleler ve mandraklar uçuyor. Bu tarafa doğru geliyorlar.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Tehlikeli. Tek kelimeyle. Neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Ama bu hiçbirimiz için iyiye işaret değil.

Jo uzakta bir şey gördüğünde kaşlarını çattı. "Bu onun ordusunun bir parçası mı?"

Illarion dönüp baktı. Emin değilim. Bu yaratıklar bir zamanlar Kral Arthur'un hizmetkârlarıydı, ama onun ölümünden beri başkaları tarafından köleleştirildiler.

"Diğerleri, mesela...?"

Dostumuz fey kralı Gwyn.

"Onlara saldırıp bedenimi geri almama yardım edemeyeceklerini görelim mi?"

Savaşmaya hazır mısınız?

"Ben Cadegan'ım, değil mi? Onun güçlerine sahibim. Onları nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yok ama eğer siz de isterseniz denemeye hazırım."

Homurdandı. Sıkı tutun ve dua edin.

Illarion doğruca onlara yöneldi.

Uçarlarken Jo onun boynuna sıkıca asıldı ve alçakta kaldı. Adamın midesinde bir şeylerin guruldadığını hissetti. "Aç mısınız, tatlım?"

Gerekirse ateş püskürtmeye hazırlanıyorum.

"Yani midenizden mi geliyor?"

Hayır. Bende anatomi var, sende yok. Bu konuyu kapatalım.

Tamam o zaman. Bir ejderha biyolojisi dersi istediğinden emin değildi.

Dev kaslı gryphon kuşlarına yaklaştıklarında Jo sırtlarındaki iki biniciyi gördü. Bu iyi bir şey olamazdı.

Saldırıya hazırlanan Illarion onlara doğru dalışa geçti.

Ama yaklaştıkça, sürücülerden birinin son derece tanıdık olduğunu fark etti.

"Bekle! Bu Cadegan!"

Illarion çekti. Emin misin?

"Oldukça fazla. Sanırım vücudumu nerede olsa tanırım."

Illarion onun kafasının içinde gülerek düşüncelerini atlılara yansıttı.

Bunu yaptığı anda, bedenindeki kişi onlara doğru yöneldi.

"Josette?" Cadegan seslendi.

"Biziz, Cade!"

Illarion tüm bunlardan ya da bunların nasıl ortaya çıktığından emin olmadan aşağıdaki çayıra doğru yol aldı. Devasa gryphon kuşları çok uzak olmayan bir yere konarken, Jo sırtından aşağı atladı ve sonra onları karşılamak için koştu.

Illarion'un Edilyn'i özlemesine neden olan bir mutlulukla Jo, Cadegan'a koştu. Yüzünü onun boynuna gömdü ve tüm gücüyle ona sarıldı. "Sonsuza dek gittiğini sanmıştım."

Gerçekten de rahatlamak için titriyordu. "Morgen seni yakaladı sanıyordum. Camelot'a saldırmaya gidiyorduk."

Illarion homurdandı. Sanki bu işe yarayacakmış gibi....

Ama bu aptallığı istediğinden daha iyi anlıyordu. Jo onun iki kişilik devasa ordusuna bakarken güldü. "Nasıl saldırı, tatlım? Senin hiç şansın olmazdı bedeniniz ve güçleriniz olmadan."

Ona göz kırptı. "Kafamdaki plana tam olarak hakim değildim. Geldiğimde biraz ilham almayı umuyordum."

"Sen delisin!" Onu öptü.

Ta ki bakışları yanındaki adama düşene kadar. Yüzündeki tüm mizah kaçtı.

"Merhaba." Elini ona doğru uzattı. "Ben-"

O daha tek kelime edemedi, çenesine olabildiğince sert bir yumruk attı. Sonra da küfretti. "Aman Tanrım, sanırım elimi kırdım." Elini göğsüne bastırdı.

Cadegan kaşlarını kaldırarak onu incelemek için harekete geçti. "Kırık değil canım, ama hatırlat bana, sana birine nasıl vurulacağını öğretmem gerek."

Adam morarmış çenesini ovuştururken ona ters ters baktı. "Bu da neydi böyle?"

Illarion bunu en az kendisi kadar anlayan gryphonlarla şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Seni piç!" diye hırladı çürük çenesine bakan adama. "Cadegan'a yaptığın şey için. Bunu nasıl yaparsın!"

"Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır, Leucious. Ne olduğunu bilmeyen sensin! Cade'in anıları bende. Seni değersiz orospu çocuğu!"

Bakışları kadının kollarındaki yara izlerine kayarken konuşmadı. Kaşlarını çatarak sırtına doğru ilerledi.

Jo, Cadegan'ın vücuduna verdiği zararın tamamını görebilmek için tişörtü çıkardı. "Kendinle gurur duyuyorsun, seni pislik!"

Yüzü solgun, Cadegan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Sana ne yaptılar?"

Cadegan gömleği tekrar üzerine geçirdi. "Bunun hiçbir önemi yok." Jo Leucious'u tokatlamak için uzandı ama Cadegan onu durdurdu.

"Bırak gitsin, genç kız."

"Neden onunla birliktesin?"

"Kuzenlerinin bir arkadaşı. Seni eve götürmek için burada."

Cadegan'ın yanından geçerek işaret parmağıyla Leucious'un göğsünü dürttü. "Hayır. Bizi eve götürüyorsun. Cadegan olmadan buradan ayrılmayacağım."

"Lass..."

"Ciddiyim, Cade. Senin değersiz ailenin aksine, ben asla seni terk edemem. Özellikle de bu cehennemde yalnız değilken."

Illarion irkildi. Kahretsin, onun Addie'sine o kadar benziyordu ki. Cadegan onu kollarının arasına aldı ve yanağından öptü.

"Bunu daha sonra düşünürüz. Önce kendimizi değiştirmeliyiz."

Leucious yüzünü buruşturdu. "Bu rahatsız edici, değil mi? Sözlerinin onun bedeninden çıktığını duymak? Evet. Sanırım migrenim tuttu."

"Tümör olabilir," dedi kuşlardan biri. "Ya da anevrizma. Az önce bununla ilgili bir program izliyordum-"

"Çeneni kapatır mısın Talfryn!" diye tersledi diğer kuş ona. "Odayı okumayı hiç öğrenemeyecek misin?"

"Burada hiç yer yok." Talfryn etrafına bakındı. "Aptal mısın sen?"

Jo, Cadegan'a dönmeden önce kaşlarını çatarak onlara baktı. "Sormalı mıyım?"

"Nay, lass." Cadegan hızlıca herkesi tanıştırdı.

Görünüşe göre Talfryn ve Ioan iki Adar Llwh Gwin ya da gryphon'du, daha iyi bir terim olmadığı için Cadegan'ın

Gwyn'in Jo'yu kurtarmaya gelmesini. Tıpkı Leucious'un yanındaki iblis cehennem avcısı gibi, onlar da sümüklü küçük piçlerdi.

Bu da Illarion'un onları sevdiği anlamına geliyordu.

Leucious, Illarion'un bakışlarıyla karşılaştığında içini çekti. "Bana Thorn de." Elini ona doğru uzattı.

Illarion yorum yapmadan elini salladı.

Jo sert bir yüz ifadesiyle kolundaki bileziğe dokundu. "Sence bunun benim bir erkek, Cadegan'ın da bir kadın olarak uyandığım Vücut Hırsızlarının İstilasası ile bir ilgisi var mı?"

Cadegan başını salladı. "Evet, ben de diyorum ki kaleye geri dönelim ve Gwyn bunu düzeltene kadar ağzını burnunu kıralım."

Thorn homurdandı. "İşte hatırladığım ağabey. Her şey başarısız olduğunda, onları bir sopayla dövün."

Bana uyar. Illarion tamamen aynı fikirdeymiş gibi sırttı.

Cadegan başını Illarion'a doğru eğdi. "Seninle iyi arkadaş olacağımıza dair şüphelerim var."

Thorn kardeşine homurdandı. "Neden bileziği çıkarıp ne olacağını görmüyoruz? Ne dersin?"

Ioan onu durdurmak için ilerledi. "Bu akıllıca olmayabilir. Bunu ona kim ve neden taktı?"

"Gwyn, fey akşam duasına kadar Galar'a döndüğümüzden emin olmak için." Cadegan iç çekti. "Ioan'a katılıyorum. Bunun ona zarar vermesi mümkün. Gwyn'e sana güvendiğimden bile daha az güveniyorum."

Thorn ona ters ters baktı. "Sanki boğazımı kesmeyecekmişsin gibi."

"Evet, yapardım. Eğer doğru ve uygun bir şans verilirse."
Cadegan Jo'nun elini tuttu.

Tam Ioan'a doğru ilerlerken, üstlerindeki gökyüzü karardı.
Jo yukarı baktı ve nefesi kesildi. Morgen'in ejderhaları ve
gargoylları gökyüzünü doldurmuştu.

Ve doğruca onlara doğru gidiyorlardı.

Cadegan hiç düşünmeden Josette'in belinden kılıcını kaptı ve yaklaşan orduyla savaşmaya hazırlandı. Josette erkek bedeninde olmasına rağmen, ejderhalar ve gargoyleler onlara saldırmak için inerken onu arkasına çekti. Illarion ikisine de kalkan olmak için harekete geçti.

Bunu yaptığı anda, yerden garip bir kırmızı pus yükseldi ve küçük gruplarının üzerinde bir kubbe oluşturdu. Morgen'in askerlerinin çarpıp geri çekildiği bir kubbe. Bunun onlar için daha da büyük bir tehdit olabileceği gerçeği olmasaydı, bu komik olurdu.

Kaşlarını çatan Cadegan kardeşine baktı. "Kalkanı olan sen misin?"

Thorn başını salladı. "Kesinlikle ben değilim." Adar Llwh Gwin'e baktı. "Frick? Frack? Açıklayabilir misin?"

Ağızları açık, hep bir ağızdan başlarını salladılar.

Illarion geri çekildi. Fey gibi hissettiriyor ama Morgen'in büyüğü kadar karanlık değil.

Bu düşünciyi kafalarına sokar sokmaz ayaklarının altındaki toprak yarıldı ve onları yuttu.

Cadegan küfrederek Josette'in etrafını sardı ve derin, karanlık bir mağaraya yuvarlanırken düşmesini engelledi.

Illarion bir an için buranın dipsiz bir kuyu olmasından korktu.

Ta ki sert, siyah bir zemine çarpana kadar. Karanlık olmasına rağmen etraflarındaki duvarlar parlayan sarmaşıklarla ışıldıyordu.

Josette, Cadegan'ın üzerine, ondan birkaç metre uzağa indi.

Cadegan sert bir inilti çıkardı. "Kilo vermesi gereken benim, hanımefendi. Oof! Bir ton ağırlığındayım. Üstündeki ağırlığıma nasıl dayanıyorsun?"

Kulağına konuşmak için yer değiştirmeden önce yüzü kızardı. "Üzerimdeki ağırlığını seviyorum. Ama bu şekilde değil." Josette onun vücudundan kaydı. Diğerleri de onu takip ederken o kendini ayağa kaldırdı.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" diye sordu bir kadın karanlığın içinden.

Kılıcını geri alan Cadegan, Josette'in elini tutarak onu yanında tutarken Illarion da onun arkasında durmak için hareket etti.

"Neden topraklarıma izinsiz girdiniz?" Kadının sinirli ses tonunda tiz bir nota vardı.

"Saygısızlık etmek istemedik." İlk olarak Thorn konuştu.

"Eylemler benim için niyet belirten sözlerden çok daha önemlidir, çünkü bu eylemler çoğu zaman gerçek kalbinize ihanet eder. Örnek olarak..." Cadegan ve Josette'in önünde kırmızı bir sis belirdi. "Siz ikiniz tek bir kelime etmeden birbirinizi koruyorsunuz. Bu birbirinize değer vermediğiniz anlamına mı geliyor?"

Josette konuşmaya başladığında, Cadegan onu konuşmaması konusunda uyarmak için elini sıktı. En azından karşı karşıya oldukları şey hakkında daha fazla şey öğrenene kadar.

Sis Thorn'a gitti. "Kimi koruyorsun?" "Seni ilgilendirmez."

Sis katılaşıp güzel bir kadının bedenine dönüştü. Uzun siyah saçları, oval bir yüzü ve iri, koyu renk gözleri vardı.

Ah, kahretsin, bu Illarion'un çok iyi bildiği bir kaltaktı. Boku yemişlerdi.

"Kelimelerinizi seviyorsunuz, değil mi?" diye sordu onlara. "Bana iyi hizmet ettikleri biliniyor."

Cadegan ve Jo'nun yanına gelmeden önce Thorn'la alay etti. Bakışlarını Cadegan'ın yakışıklı vücudunda gezdirirken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Ta ki başını eğip kilitli ellerini inceleyene kadar. "Şimdi siz, leydinizin sizi bu kadar arzulaması ve koruması için önemli bir değere sahip olmalısınız."

İkisi de konuşmadan Jo, Cadegan'dan koparıldı. Cadegan, hâlâ onun bedeninde, ona doğru koştu.

Jo ona ulaşmaya çalışırken, yerden bükülmüş altın bir kafes çıktı ve onu çevreleyip küçük bir odada tuttu. Benzer kafesler Illarion, Ioan, Talfryn ve Thorn'u hapsetmek için ortaya çıktı.

Kadın Cadegan'la yüzleşmek için harekete geçti. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Kraliçe Cordelia."

Başını onaylarcasına eğdi. "Demek beni tanıyorsun?"

"Glastonbury'deki herkes Gwyn ve karısı Creiddylad'ın hikayesini bilir."

Parmağını adamın yüzüne doğru salladı. "Hayır, Cadılar Bayramı arifesine kadar olmaz. Şimdilik, geçen Mayıs Günü beni tekrar kazanan Gwythyr ap Greidawl'a aitim." Ağır ağır iç çekerek bakışlarını tekrar Cadegan'ın kafese kapatılmış bedenine çevirdi. "Ve bir ödöl olarak yerimi almaktan yorulдум. Bir zamanlar Gwythyr için ruhumu bile feda edebilirdim. Ama o günler çoktan geçti ve şimdi elimde tutacak başka birini arıyorum. Unvana layık, elimi her zaman diğerlerinden üstün tutacak bir adam."

Kraliçenin spekülatif bakışları Josette'in bedenine dönmeden önce Cadegan'ın bedenine yöneldi. "Erkeğiniz için dövüşelim ve en iyi hanımefendi onu alsın, ne dersiniz?"

Illarion onun sorusu karşısında kaşlarını çattı. Değiş tokuş edildiklerini bilmiyor muydu?

Bu bir çeşit numara mıydı?

"Nasıl savaşıacaksın?"

Cadegan sordu.

"Bir mızrak dövüşü. Sen benim şampiyonuma karşı. Eğer aşkın ve kalbin doğruysa, erkeğini geri kazanacaksın. Ama dikkatli ol... eğer duyguların hakkında yalan söylediyse, herkes yalan söylediğini anlayacak ve kesinlikle kaybedeceksin."

Cadegan kaşlarını kaldırdı. "Majesteleri, benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Ona sinsi bir gülümseme verdi. "Sen biliyor musun?" "Ben kalbimi biliyorum."

"O zaman bir mızrak dövüşü olacak."

"Hayır!" Josette kendisini tutan altın çubuklara karşı mücadele ederken inkar ederek bağırdı. "Onu almayacağım! Ya yaralanırsan?"

Cadegan onun elini kendi elinin içine aldı ve yanağına doğru çekti. "İyileşeceğim." Kraliçeye geri döndü. "Ama bunun için istediğim bir şey var."

Cordelia kaşlarını kaldırdı. "Ve bu?"

"Kazansın, kaybetsin ya da berabere kalsın, Josette gerçek evine sapasağlam dönecek. Bedeni ve ruhuyla."

Teklifi düşünmek için bir an bekledi. "Ancak kaybedersen Cadegan'ın sonsuza dek benim olacağını kabul edersen. Bedenen ve ruhen."

Bu ağır bir bedeldi ama görünüşe göre o buna razıydı. Ve Illarion bunu da anladı. "Tamamdır."

"Hayır!" Josette çığlık attı. "Hayır! Bunu kabul etmeyeceğim. Reddediyorum!"

Cordelia homurdandı. "Senin yapacağın bir pazarlık değil. Anlaşma tamamlandı." Geri çekildi ve ellerini çıırttı.

Bir kasırga mağaranın içinden geçerek hepsini savurdu. Kıyafetlerini vücutlarına yapıştırdı ve odayı şiddetli bir soğuğa zorladı. Birdenbire altın rengi bir aygır belirdi. Kırmızı gözleri ve parıldayan yelesiyle yere vuruyor ve Cadegan'a kinle bakıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar vücudunu altın bir zırh kaplamıştı; zırhın içinde bir basinet miğfer, kırmızı tüyler ve bir savaş mızrağı vardı.

Cordelia'nın istediği rakiple dövüşmek için eyerini çeken Cadegan'a at ters ters baktı.

Fey büyüsyyle taşınan mızrak yerden yükselerek, o mızrağı kavrayana kadar yanında asılı kaldı. Mızrağı kavradığı anda rakibi parlayan listenin karşı tarafında belirdi. Mavi tüylü gümüş bir zırha bürünmüş ve gümüş bir ata binmiş olan binici, miğferinin üzerinden kırmızı, şeytani gözlerle Cadegan'a bakıyordu.

Illarion bu manzara karşısında irkildi. Bu....
hepsi için kötüydü.

Cordelia devasa, dikenli bir taht ortaya çıkarırken aynı anda sahanın yakınında elinde bir bayrak tutan kanatlı bir peri belirdi.

Cadegan perinin sancağı bırakmasını bekledi. Bıraktığı anda atını ileri doğru sürdü. Mızrağını adil bir vuruş için hazır tuttu ve kendini darbeye hazırladı.

Tam vurması gerektiği anda rakibi ortadan kayboldu. Atı dörtnala geçti ve bunu yaparken Cadegan artık sahada değildi.

Josette'in bedeninde de değildi.

Illarion, Cordelia'nın oynadığı oyunu ve Cadegan için hazırladığı testi fark edince lanet okudu.

Eğer başarısız olursa, hepsini mahvedecek bir şey.

Savaşçı şimdi uzak geçmişteydi. Kralının askerleri arasında korkmuş bir çocuk.

Cadegan, kendisi için hiçbir anlamı olmayan bu sözleri söylediklerini duyunca donup kaldı. Sanki ayakkabılarını pisletmek üzere olan melez bir köpekmiş gibi ona doğru küçümseyici bakışlar fırlattılar.

Şövalyelerden biri ona bir sepet paslanmış zincir zırhı ve Thames'in dibinden kazınmış gibi görünen bir kılıç fırlattı....

Ve bir çocuğun öğrenme projesi olarak tekrar eritildi.

Kafası karışmış bir halde, kendisine anlamadığı kelimelerle alay eden adama baktı ama ses tonundan Cadegan gibilerin bunu hak ettiği anlaşıyordu.

Diğerleri, kendi zırhı olmadığı için kralın onun için bulmalarını söylediği yeni zırhına gülmüşlerdi.

Yine de ona güldüler.

Yalnız ve evini özleyen Cadegan sepeti karıştırmış, ancak diğer şövalyelerin tüm içindekileri idrarlarıyla ıslattıklarını fark etmişti. Ve onun tiksintiyle dudağını büküşünü izlerken daha da çok güldüler.

Daha da kötüsü, onu giyen, daha doğrusu yan tarafındaki deliğin büyüklüğüne bakılırsa, içinde ölen son şövalyenin kanını taşıyordu.

Diğerlerinin sözlerinin ve hareketlerinin onu ne kadar yaraladığını bilmelerini istemeyen Cadegan, zırhı elinden geldiğince yıkamış ve ayakkabılarının üstünden kestiği deri kayışlarla yamamıştı.

Savaşın ilk gününde zırhını giymiş, alaylarını ve küçümsemelerini görmezden gelmişti ve gerçek sözlerini değil, sadece ısıran ses tonlarını tespit edebildiği için minnettardı. Biri yeterince kötüydü, diğerine kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Atı olmadığı için, onu sadece hasarlı kılıcı ve kalkanı olmadan yaya olarak savaşmak zorunda bırakmışlardı.

Hiçbiri onun ordu grubunun bir parçası olmasına izin vermemişti. Teker teker onu itip kakmışlar ve tek başına savaşması için kendi güçlerinin yanına göndermişlerdi. Yanında kimse yoktu.

Arkasında kimse yok.

Hayatının en kötü anıydı. Tüm askerler onu eğitmeyi reddettiği için savaş hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kılıcını nasıl düzgün tutacağını bile bilmiyordu. Ama Mercialıların saldırdığı ve ayaklarının dibindeki alanda kanın oluk oluk aktığı anda, Cadegan sahip olduğu her şeyle kendini korumuştı. Tek kararlılığı o gün ölmemektir.

Ancak, rakipleri acımasızca kafasını koparmaya ve onu yere düşürmeye çalışmışlardı.

Onlara arzularını vermeyi reddetmişti. Aşağı inmeye hiç niyeti yoktu. Ne bu gün ne de başka bir gün.

Savaşırken Powys şövalyelerinden birinin bineğinden düştüğünü görmüştü. Mercialılar aç kurt sürüsü gibi üzerine çullanmıştı. Vahşice. Acımasızca. Miğferini düşürene kadar saldırmışlardı.

Cadegan'a kirli zırhı fırlatan ve bunu yaparken gülen aynı adamdı.

Cadegan bir an için adamın akıbetini görmenin sevincini ya amı tı.

Ta ki aklı, ellerini kullanarak ona sevgiyle ve sabırla terbiye ve merhameti öğreten Kardeş Eurig'e gidene kadar. Onur, insanı hayvandan ayıran şeydir. Bu dünyada onurlu yaşamanın en büyük yolu, gerçekten de olduğumuz gibi görünmektir. Bırakın başkaları kendilerinden a a ı gördüklerine gülsün ve onlarla alay etsin, ama unutmayın, iyi Cadegan, onur kalbimizin içinde yatar ve bize en çok haksızlık edenlere karşı merhamet ve şefkatle hareket etmemizi sağlayan da budur.  akal gururunuzu incitse bile, onurunuzu ona teslim ederek böyle bir hainli ı  d llandirmeyin. Ancak o zaman gerçekten her  eyini kaybetmiş olursun. Kimsenin ruhunuzu almasına asla izin vermeyin, çünkü onlar sizin sonsuzlu unuza ya da kalbinize de mez.

Y r y p gitmek ve   valyeyi  l me terk etmek yerine Cadegan acımasızca ya arken ileri atılmış ve cesurca onu d  manlarından korumaya  alı mı tı.

  valye o kar ıla madan sa  kurtulmuş ve Cadegan - kendisi de yaralıydı- onu tedavi edilmesi için hekimlere ta ımı  olsa da,   valyenin yaraları ertesini gün ölmesine neden olacak kadar a ırdı. Ama ölümünden bir saat önce Cadegan'ı yatağına  a ırmı tı.

Bakışları sıca tı, Cadegan'a elini uzatmı  ve ona kendi kılıcını, zırhını ve mi ferini vermi tı.

atının da Cadegan'ın olmasını istediğini söyledi.

Cadegan'ın bugüne kadar taşıdığı o şövalyenin kılıcıydı. Dünyadaki en zalim ve en kötü görünenlerin bile asla kurtuluştan üstün olmadığını kendisine hatırlatan bir şey. Doğru eylemlerle herkesin kalbinin değiştirilebileceğini. Ve Cadegan'a tüm insanların en üst düzeyde saygıyı hak ettiğini hatırlatmak için. Kendisine, başka bir canlının acısına acı katan kişi olmayı asla istemediğini hatırlatmak için.

Kardeş Eurig'in de sık sık söylediği gibi... Hiç kimse ne türden olursa olsun büyük acıların üstesinden gelemez. Sadece ruhu daha güçlü, daha iyi bir insan haline getirir.

Kardeş Eurig'e ya da onun öğretilerine asla leke sürmezdi. "Aşkınız için onurunuzu verir misiniz?"

Cadegan kraliçenin bedensiz sesi karşısında dondu kaldı. "Pardon?"

"En çok neye değer verirsiniz?" diye sordu ona. "Bana hanımefendi. Her zaman."

"O zaman kanıtla. Elbiselerini çıkar."

Cadegan başını salladı. "Ben onun bedenindeyim ve onun şerefini lekelemeyeceğim. Onurumu feda edip etmeyeceğimi sordunuz, ben de feda ederim. Ama şimdi benden istediğin şey onunkini feda etmem ve ben bunu yapmayacağım."

"Hayatını kurtarmak için bile mi?"

"Hayır. Hayatımın benim için bir değeri yok. Leydime asla saygısızlık etmeyeceğim."

Cordelia onu boğazından yakaladı ve duvara çarptı. "Kalbini sökeceğim!"

"Josette'e zarar vermeyeceğine dair bana söz vermiştin. Kazan, kaybet ya da berabere kal, hanımım evine canlı ve sağlam dönecek. Bana söz verdin." Vücudunda garip bir çatlak oluştu.

Kraliçe bakışlarını kinle ona dikti. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi ne olacak?"

"Bedeninizi geri aldınız Lord Cadegan. Leydiniz için bana onurunuzu verecek misiniz?"

Cadegan onun haklı olduğunu görmek için yere baktı. Yine kendisiydi. "Onun özgürlüğü için her şeyimi veririm."

Başını ona doğru eğdi. "Şampiyonuma üç kez saldıracaksın. Attan düşersen, kendini Morgen'e teslim edeceksin. Soru sormak yok. Kaçmak yok. Kaybedersen, kölem olarak bana ait olacaksın. Sonsuza kadar."

Cadegan onu öldürmelerini tercih ederdi. Ama kazanacağından hiç şüphesi yoktu. Bir mızrak dövüşünde hiç kaybetmemişti. "Bitti. Ama bu sefer maçı gerçekten tamamlayacak mıyız?"

Ellerini çırpı.

Cadegan yine atının üzerindeydi. Mızrakları karşı karşıya gelmeden hemen önce, rakibi ortadan kaybolmuştu. Bu sefer rakibinin mızrağı omzuna çarptı.

Atın üzerinde geriye düştü ve neredeyse eyerden kurtuluyordu.

Illarion bu darbenin acısını sanki darbeyi alan kendisiymiş gibi hissederken yüzünü buruşturdu.

Gah, bu acıtmış olmalıydı. Bu tek darbenin acısı yakıcı olmalıydı ve şampiyonunun mızrağı ikiye bölünmüşken, Cadegan'ınki tamamen sağlam kalmıştı.

Ağlama dürtüsü onu ele geçirdi. Yine de bu sözleri söylemekten daha iyisini biliyordu.

Cordelia'nın umurunda olmazdı. Bu adaletle ilgili değildi. Kazanmakla ilgiliydi.

Onun ve hizmet ettiği karanlık güçlerin aksine, Cadegan'ın uğruna hile yapacak kadar çok istediği bir zafer yoktu. Destrierini listeye doğru geri çevirirken omzunu yuvarladı ve acısını görmezden gelmeye çalıştı.

Peri bayrağıyla birlikte tekrar ortaya çıktı.

Önce deve, sonra da ona baktı. Kraliçeye hızlıca başını sallayarak sancağını indirdi.

Cadegan bineğini ileri doğru mahmuzladı. Bu sefer devin kalbine nişan aldı ve yine darbeye doğru eğildi. Rakibine tam isabetle vurdu. Dev geriye savruldu ama attan düşmeden önce kendini yakaladı.

Thorn ve Josette, Cadegan'ın açık zaferinin mutluluğuyla haykırdı. Illarion dayanışma için yumruklarını kaldırdı.

Cordelia'nın gözleri karardı, onlarla işinin bitmediğini ve kaybetmeyi hafife almayacağını söylüyordu.

Cadegan kırık mızrağının kalıntılarını yere fırlattı.

Jo, Cadegan'ın havadan bir büyölü mızrak daha alıp son geçişlerine hazırlanmasını izlerken dudağını ısırđı.

Gölümsemek ve ona göz kırpmak için miğferinin vizörünü kaldırdı.

Illarion içinden kötü bir his geçerken Cordelia'ya doğru baktı. Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı. Bu çok kolaydı.

Dev, Cadegan'ı öldürmek için son geçiş sırasında ayağa kalktığında bunun çok doğru olduğu kanıtlandı. Bunu yaparken, Cadegan'ın zırhı her yöne uçtu. Kozadan çıkan şeytani bir kelebek gibi içinden çıktı. Gözleri sarı sarı parlıyordu, artık uzun sarı saçları ve pençeleri vardı. Kocaman dişleri. Derisi sarı ve turuncunun uğursuz bir karışımına dönüştü. Sırtından büyük, siyah kanatlar fırladı.

Thorn onu görünce küfretti. "Ne oldu?" Jo nefes nefese sordu.

Ama Illarion, Thorn açıklamadan önce bile o canavarın tam olarak ne olduğunu biliyordu.

"Başımız büyük belada. Addanc'ı daha yeni uyandırdılar."
"Ne?"

Thorn parmaklıkların ardından onun bakışlarını karşıladı. "Cadegan'ı bu yüzden bu âleme hapsettim." Çenesini canavara doğru salladı. "Bu, onun dünyaya salınmasını engellemek içindi. Her ibliskyn kalbinde kendi gerçek formunu taşır. Neredeyse yenilmez olan ruhsuz, kana susamış bir canavar. Durdurulamaz bir canavar." Yüzünü buruşturarak tekrar derin bir küfür savurdu.

Üzüntü yakışıklı yüz hatlarını gölgeledi. "Addanc onu bütünüyle yuttu ve menüde sırada biz varız."

18

Cadegan'ın menüsünde bir sonraki onlar olabilirdi ama Illarion savaşmaya niyetliydi.

Thorn, Jo'nun yüzünü kızartan bir dizi küfür savurarak hücresinin parmaklıklarından geri çekildi. "Jo? Bana baksana. Gerçekten aptalca bir şey yapmak üzereyim. Bunu yaptığımda, benim için üç kelimeyi hatırlamanı istiyorum. *Omni rosae spina.*"

Ona kaşlarını çattı. "Her gülün bir diki mi var?"

"Güzel, Latince anlıyorsun. Evet, anlıyorum. Kontrolü kaybetmem durumunda bunları hafızana kaydet. Tamam mı?"

"Neyin kontrolünü kaybetmek?"

Evet... Illarion da bu cevabı bilmek istiyor.

Bir an sonra Thorn'un gözleri kırmızıya çalan canlı bir yeşile döndüğünde ve yüzü bir iblisin yüzüne dönüştüğünde bunu anlamıştı. Ardından vücudu da kanatlara ve altın zırha büründü.

Talfryn kafesinde çılgına döndü. "Bize yardım edin! Biri yardım etsin! Rambo!"

Buradan çıkmamız lazım!"

"Neden?" Jo sordu.

O cevap veremedi Thorn güçlerini yönlendirdi ve onları kafeslerinden fırlattı. Thorn ve Cadegan birbirlerini öldürmeye çalışırken Illarion onu korumak için yanına koştu.

Cordelia gülerek, kendini beğenmiş bir gülümsemeye Jo'nun grubuna döndü. "Ne Morgen'in ne de Merlin'in durduramadığı tek silaha sahip olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. O artık benim!"

Bir an mağaradaydılar ve sonra, hâlâ bir iblis olan Thorn da dahil olmak üzere hepsi başka bir boyutta, aynalı bir kapının diğer tarafındaki bir eve atıldılar.

Bu da neydi böyle?

Illarion sersemlemiş bir halde daha önce hiç görmediği bu yabancı yere ve hiç tanımadığı bir grup insana bakakaldı. Thorn ejderha formuna geçmeden onu geçitten geçirmeyi nasıl başarmıştı... hiçbir fikri yoktu. Bu da Thorn'un inanılmaz güçleri hakkında her şeyi anlatıyordu. Hâlâ iblis bedeninde olan Thorn hepsine döndü ve şiddetli bir uluma çıkardı. Onlara saldırmak için harekete geçti.

Kelimeleri söyle! Illarion onu uyardı.

"Omni rosae spina!"

Bunları söylediği anda Thorn başını geriye attı ve acı içinde haykırdı. Sanki kendisiyle Cadegan'la savaştığından daha sert bir şekilde savaşıyormuş gibi dondu kaldı.

Şeytani bedeni yavaşça eriyerek insan bedenine dönüştü. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Gözle görülür bir şekilde titredi ve nefes nefese kaldı.

Lanet olsun.

Thorn onlara tek kelime etmeden elinin tersiyle yüzünü sildi ve yan kapıdan çıktı.

Kimliği belirsiz kadınlardan biri onu takip etti.

Uzun kıvrırcık kahverengi saçları olan bir başkası Jo'ya şiddetle sarıldı. "Bu sen misin? Değil mi?"

"Evet. Neden?"

"Burada senin bedeninde olan o çılgın adamdan sonra, sadece emin olmak istedim."

"Cadegan," dedi Jo, kadının kendisinden bahsetme biçimine sinirlenerek.

Ama Illarion onları gerçekten duymadı. Bakışları odada tanıdığı tek kişiye kilitlenmişti.

Samimiyetle.

Gözlerine inanamayarak kardeşine baktı.

Maxis. Gözleri yaşlarla doldu.

"Illarion? Gerçekten sen misin, küçük kardeşim?"

Başını sallayarak Max'i sıkıca kucaklamak için acele etti. Kısa kesilmiş sarı saçlarıyla Illarion'un alışık olduğu vahşi canavara pek benzemiyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Bu, yüzyıllardır görmediği sevgili kardeşiydi.

Ona sarıldı, sonunda yeniden bir aileye sahip olduğu için çok minnettardı. O cehennem diyarından uzakta ve güvende olduğu için.

Sen olduğuna inanamıyorum! Max'in sesi kafasını doldurdu.

Ben de seni! Seni çok özledim. Elini Max'in saçlarında sıktı, sonra Jo'nun meraklı bakışlarıyla karşılaşmak için geri çekildi. Josette, bu kardeşim Maxis.

Başını ona doğru eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve sen. Kardeşime yardım ettiğin için teşekkür ederim." Illarion'a bakakaldı. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Diğerleriyle birlikte öldüğünü sanmıştım."

Jo diğer kadına döndü. "Cadegan için geri dönmem gerekiyor."

Aynaya doğru ilerlemeye başladığında, üç Diken yolunu kesmek için belirdi. "Onu şimdi serbest bırakamazsın. Onu kurtarmak için artık çok geç."

Jo onlara ters ters baktı. "Onu orada bırakmayacağım. Tek başına. Eğer tek başıma geri dönmem gerekirse, dönerim."

Jo'nun yolunu kesen üç görüntü ortadan kaybolurken Thorn peşinden giden kadınla birlikte odaya döndü. Orada toplanan insanlara şöyle bir göz gezdirdi. "Tanrı aşkına, biri Kraliçe Sert Kafa'nın aklını başına getirebilir mi?" Jo'ya ters ters baktı. "Terre Derrière le Voile'e girip sürgün edilmiş bir iblisi insanların dünyasına salamazsın."

Illarion tam bir şok yaşarken Jo, Thorn'un üzerine atıldı ve onu geri itti. "Onu asla oraya sürmemeliydin! Bunların hepsi senin suçun!"

"Başka seçeneğim yoktu," diye hırladı Thorn ona. "Her geçen gün bizden uzaklaşıyor, yavaş yavaş daha acımasız ve öfkeli oluyordu. Bunu gözlerinde görüyordum. Onu yere sağlam basması için elimden gelen her şeyi yaptım ve o gece bana gelip masum insanları öldürdüğünü söylediğinde, bunu gördüm."

Tam da daha önce gördüğünüz Addanc'a dönüşmek üzereydi."

"Yani onu buna terk mi ettiniz?"

Onun bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce yüzünü buruşturdu. "Onu olduğu yerde bırakmalıyız."

Onun çözümünü reddederek başını salladı. O kadar basit değildi ve bunu biliyordu. "Yapamayız. İçindeki Addanc'ı uyandırdık. O bir zamanlar serbest bırakmaktan korktuğun silahın ta kendisi. Ya düşmanlarınız onu şimdi bulursa? Bugün onu daha fazla öldürebilecek misin?"

Thorn başka tarafa baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tüm bunlar başlamadan önce, Cadegan mağarasında uykudaydı. Yalnız ve güvende. Sen ve ben onun iblis tarafını uyandırdık ve bin yıl önce yapman gereken şeyi yapmak bize kaldı."

"Onu öldürmek mi?"

"Hayır, Thorn. Kurtar onu."

19

"Jo'ya katılıyorum. Bence yapabileceğimiz en sorumsuzca şey Cadegan'ı Terre Derrière le Voile'de gözetimsiz ve korumasız bırakmak olur. Onun içindeki şeytanı uyandırdık. Ona göz kulak olmak ve onu korumak bizim görevimiz."

Bu sözler dudaklarından dökülürken odadaki her kafa Kara Avcı Acheron'a bakıyordu. Bazıları bundan memnundu.

Bazıları, o kadar da değil.

Illarion ikinci kategoriye giriyordu. İsteddiği son şey, evi olan cehennem diyarına dönmek ve Edilyn'in hayatına mal olmaktı. İnsanlığı kurtarmakla ilgilenmiyordu.

Şahsen, Cadegan'ın onları bitirmesine yardım etmek isterdi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Jo, sevgilisini kurtarma isteğine destek olduğu için kadim Kara-Avcı'yı öpmek istiyordu. Thorn'un yüzündeki ifadeye bakılırsa onu boğmak istiyordu. Cadegan'ı daha da kasvetli bir diyara sürgün etmek için lobi yapan Karma Devereaux çok öfkeliydi.

Thorn için Cehennem Avcısı olarak çalışan yakışıklı, siyah saçlı kurt adam Fang Kattalakis şaşkın bakışlarını

sarışın ayısı karısı Aimee ile inançsızlık içindeydi. Grupları şu anda, iki şekil değiştirenin Aimee'nin Were-Hunter ailesiyle birlikte sahibi olduğu Sanctuary adlı bar ve ızgaranın arka odasında buluşuyordu.

Bulundukları oda Karma ve kız kardeşleri Selena, Tabitha ve Amanda'nın yanı sıra Tabitha'nın bir zamanlar Romalı bir general olan kocası Valerius ve Amanda'nın kocası, Valerius'un büyükbabası tarafından öldürülen eski bir Yunan generali olan Kyrian ile biraz sıkıştı. Bir de bir zamanlar Valerius ve Kyrian'la birlikte Acheron'un emrinde Karanlık Avcıları olarak çalışmış eski bir Kelt olan Talon vardı.

Ne olur ne olmaz.

Kyrian ve Valerius ikiz eşleri ve beş çocuklarının hatırı için geçmişte bırakmayı öğrenmiş olsalar da, yine de zaman zaman zayıf bir ilişkileri oluyordu. Illarion'un öğrenmeye başladığı bir ilişki oldukça karmaşıktı.

Karma ve Thorn arasında fark ettiği bazı ilginç bakışlar, aralarında sadece arkadaşlıktan çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Onlar Cadegan'ın geleceğini tartışırken, Acheron'un iblis kızı Simi onun yanında oturmuş, barbekü tavuk dolu bir tabaktan yemek yiyor, Acheron'un ikiz kardeşi Styxx ise her bittiğinde yemeğine patates kızartması ve lahana salatası ekliyordu.

Styx ve Acheron gerçekten de tuhaf bir ikiliydi. Sa rengi ve stili dışında kesinlikle her yönden birbirlerinin aynısıydılar. Acheron'un siyah kıvrıcık saçları kulaklarının hemen altından kesilmişti ve yüzünün etrafına dökülüyordu. Styx sarışındı ve kısa buklelerini gözlerinden uzakta geriye doğru tarıyordu. Acheron'un kıyafetleri siyah üzerine siyahtı ve bir 45 Grave izleyicisi kadar gotikti... zerinde kafatasları ve çapraz kemikler bulunan siyah titanyum alyansı da buna dahildi.

Diğer tarafta, Styx tiki bir tarza sahipti ve koyu mavi bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Sarı altın alyansı Mısır hiyeroglifleri ile işlenmiş gibi görünüyordu.

Yine siyahlar içindeki Thorn, Jo'nun yanında otururken Illarion ve Max, Ioan ve Talfryn'in yanındaki duvara yaslanmıştı. Onlar Cadegan hakkında ne yapacaklarını tartışırken, Cehennem Avcısı Zeke birkaç dakika önce bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmıştı.

Illarion bu saçmalıkla uğraşmak için gerçekten çok yorgundu ama kardeşi Cadegon'u kurtarmak için savaşacaklarsa o da vardı.

Thorn derin bir i çekti. "Onu görmedin Ash. O Addanc. Tamamen dönüşmüş. Onu durduramayabileceğimiz bu dünyaya salmaya gerçekten razı mısın?"

Ash kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "İnsanları davranışlarından dolayı yargılamamayı öğrendim, özellikle de aileleri tarafından haksızlığa uğramışlarsa." Tekrar Jo'ya döndü. "Gerçekten ne düşünüyorsun? Hepimiz arasında onunla en çok zaman geçiren sensin. Ve unutma, eğer kötü bir tahminde bulunursan, muhtemelen bildiğimiz dünyanın

sonunu getireceksin."

Acheron'un sözleri üzerine homurdandı. "Baskı yok, değil mi dostum? Vay be Ash. Neden kendi kişisel gelişim programın olmadığını biliyorum... Hastalıklı ve Dehşet Verici Yaşam Tarzları. Bizi izlemeye devam edin, millet. Bu hafta on dakika içinde dünyanın sonunu nasıl getireceğimizi ve şu sinir bozucu köpek piresi sorunlarından nasıl kurtulacağımızı öğreneceğiz."

Talon ve Styxx kahkahalara boğuldu.

"Hey!" Simi dedi ki. "Akri'ye sataşmak yok! Bizi bu işe bulaştıran o değil... bir kez olsun."

Kırılan Acheron homurdandı. "Teşekkürler, Sim."

"Ne zaman istersen, Akri. Simi bunun için burada. O koca kafalardan birini almadığınızdan emin olun."

Araya girmelerine aldırmadan Illarion öne çıktı. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama yeterince iyi birine benziyordu. Bir iblis için. Ve yüzyıllar boyunca pek çoğunu tanıdım. Bence Jo'ya güvenebiliriz. Gördüğüm kadarıyla onun dayanağı o. Onun için yapmayacağı şey yok. Onun emriyle benim hayatımı bile bağışladı. O yaşadığı sürece, bence güvende.

Ash elini Simi'nin omzuna koydu. "İblislerin tek gerçeği budur. Hepsi kalplerinin kölesidir. Taş ya da buz değil de et olarak kaldığı sürece onları kontrol edebiliriz."

Karma inkâr edercesine başını salladı. "Ama bin yıldır kilit altında tutulan birinden bahsediyorsunuz. Modern dünyaya nasıl uyum sağlayacak? Onu öylece serbest bırakıp 'Hey dostum, Elektronik Çağ'a hoş geldin' diyemezsin. Parmağını prize sokmadığından emin ol' diyemezsiniz."

Styx elini ona doğru sallayarak ses tonunu biraz alçaltmasını söyledi. "Ses tonundaki tiksintiyi biraz azalt. On bir bin yıl boyunca hücre hapsinde tutulmuş biri olarak söyleyebilirim ki hayır, kolay olmayacak. Bu çağda siz insanlar kafayı yemişsiniz. Değişken bir labirentteki kör bir fare kadar mantıklısınız. Ama yol gösterici bir elle, biz psikopat değiliz. Sanırım Julian, Seth ve ben bunu kanıtladık. Henüz sokaklarda çıplak çığlıklar atarak koşmadık."

Selena sırtıttı. "Grace ile seanslarınız iyi gidiyor olmalı."

Styx başını salladı. "Çok yardımcı oldu ve Cadegan'a da aynı danışmanlığı verebiliriz. Artı..." Kardeşine doğru bir bakış attı. "Onu yaşaması için tapınaklarımızdan birine yerleştirebiliriz. Tepede hâlâ boş duran bir sürü tapınak var."

Ash, Styx'in önerisi karşısında kaşlarını kaldırdı. "Karına ve yürümeye başlayan çocuğuna bu kadar yakın olmasını mı istiyorsun?"

Styx'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bethany'nin bunun üstesinden gelebileceğine eminim. Onlar için korkum yok. En azından bundan." Jo'ya doğru bir bakış attı. "Eğer onu kurtarabilirsek, bence denemeliyiz. Bu konuda Acheron ve Jo'ya katılıyorum. Onu biz serbest bıraktık. Onu biz kontrol ediyoruz."

Talon başıyla onayladı. "Eğer gerçekten Mórrígan ve Dagda'nın torunuysa, bu onu karımın birinci dereceden kuzeni yapar. Aile ailedir. Biz bunu her zaman koruruz."

Karma iç çekti. "Normalde hepinize katılırdım. Ama onu dünyanın geri kalanı pahasına mı koruyacağız? Orada

güçlerini bağlamanın bir yolu
yok mu?" "Koli bandı mı?"

Hepsi Fang'e alaycı bir bakış fırlattı.

"Bana öyle bakmayın. Sanki hiçbiriniz bir cadının bağlama büyüsünde neden bunu kullanmadığını merak etmemişsiniz gibi. Hiçbir şey derisinin yarısını ve saçının tamamını kaybetmeden koli bandından kurtulamaz."

Thorn homurdandı. "Senin sapıkça seks hayatını gerçekten bilmek istemiyorum kurt. Karın benim yemeğimle uğraşüyor ve şimdi iğreniyorum."

Gülüştüler.

Acheron tekrar Talon'a döndü. "Peki Celt, kampında Cordelia'yı şahsen tanıyan biri var mı?"

"Kayınvalidem muhtemelen biliyordur. Kendisi Tuath Dé'nin bir üyesi. Teknik olarak ben ve karım da öyle. Ama Starla gençliğinde onların arasında yaşadı. Hala onların panteonunda yaşayan herkesi tanıyor."

"Tuath Dé..." Acheron bakışlarını Jo'nun üzerine dikerken nefesinin altında bunu tekrarladı.

"Bu bir şey çağrıştırıyor mu?" Kyrian sordu.

Acheron cep telefonunu çıkardı ve çevirdi. "Evet, öyle, ama bilinen nedenlerden dolayı değil." Aradığı kişinin telefonu açtığını bildirmek için elini kaldırdı. "Selam bebeğim, kızım nasıl?" Gülmeden önce dinlemek için durakladı. "İkisine de büyükbabandan kocaman bir öpücük ver ve onları yatırmak için daha sonra geleceğimi söyle." İnsanlık dışı, fırl fırl dönen gümüş gözleriyle Jo'ya öyle bir baktı ki

onu rahatsız ediyordu. "Evet, aslında seni bir dakikalığına kullanabilirim. Birkaç dakikalığına uğrayabilir misin?" Başını salladı. "Sanctuary'deyim. Arka odada. Buraya geldiğinde Dev'e sorabilirsin, sana içeriği gösterir. Teşekkürler, kıymetlim. Seni seviyorum." Telefonu kapattı.

"Kat?" Styxx sordu.

Acheron tekrar başını salladı. "O olacak..." Kapı açıldığında, Acheron'dan bile daha yaşlı görünen, delicesine uzun boylu, muhteşem sarışın bir kadın görüldü. "Şu anda kapıdan içeri giriyor."

İçerideki insan sayısı karşısında gözleri fal taşı gibi açılan Kat, bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Merhaba baba." Simi ve Styxx'e sarılmadan önce Acheron'u yanağından öpmek için hareket etti. Simi'nin patates kızartmalarından birini çalmaya gittiğinde iblis dehşet içinde nefesini tuttu.

"Kızartmaları hanım evladınla paylaşmayacak mısınız?" Kat iblise sordu.

Simi ona alaycı bir öfkeyle baktı. "Bebeğimi sevmem iyi bir şey hanım evladı. Ama... Akri Baba, Akra-Kat senin Simi'nin patates kızartmalarını alıyor! Durdur onu!"

Acheron gülerek başını salladı. "İkinizi ayrı köşelere koymak zorunda bırakmayın beni. İyi oynayın."

"Evet, efendim." Kat kenara çekildi.

Simi gülerek barbeküsüne dönmeden önce Kat'e bir kızartma daha uzattı.

Acheron çenesini Jo'ya doğru salladı. "Sana birini mi hatırlatıyor?"

Kat yüzünü buruşturarak parmaklarındaki ketçabı yaladı. Birdenbire yeşil gözleri aydınlandı ve nefesi kesildi. "Brit'i mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Kat başını salladı. "Ona çok benziyor. Ama onu yüzyıllardır görmedim. Bu yüzden fark etmem biraz zaman aldı."

Jo tartışmaları karşısında kaşlarını çattı. "Brit kim?"

"Britomartis," diye yanıtladı Acheron. "Tanrıça Artemis'in kuzeniydi. Olimpos'ta kızken birlikte oynarlardı."

Kat başını salladı. "Anneme kimsenin kaçamadığı o meşhur ağları veren oydu. Annem de ona teşekkür olarak bir zamanlar Apollo'ya ait olan büyülü bir ayna verdi. Ayna geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki olayları gösterebiliyordu. Ama en önemlisi, Britomartis'e etrafındakilerin gerçek kalbini gösteriyordu."

Acheron başını salladı. "Bir gün aynı aynaya bakarken, başka bir şövalyeye karşı mızrak dövüşü yaparken yüzünü gördüğünü Arthegall ap Tyr adında Galli bir prene ve yarı tanrıya aşık oldu."

Jo ağzı açık kaldı. "Biz tanışmadan önce aynada Cadegan'ı gördüm. Bu sayede aynanın içinden Glastonbury Tor'a düştüm."

Thorn yavaşça ayağa kalktı. "Ne büyük bir tesadüf, değil mi?"

Acheron başını salladı. "Ve ben onlara inanmıyorum."

Kat Jo'ya yaklaştı. "Brit'in bir oğlu ve kızı vardı ve hem o hem de Arthegall çocuklarıyla birlikte huzur içinde yaşayabilmek için tanrılıklarından vazgeçtiler."

Karma kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini kuzenine doğru salladı. "Jo her zaman aynalarda bir şeyler görürdü. Bizi bunu aklına sokmakla suçlardı ama o doğuştan bir cambazdır."

"Benim güçlerim yok."

"Kanınızı test etmemize izin verir misiniz?" Kat sordu. Jo tereddüt etti. "Nasıl test edelim, Draculina?"

"Küçük bir pislik mi?"

Talfryn homurdandı. "Başını belaya sokan da o küçük hıyar." Ioan onu itti. "Kapa çenenini."

"Bu doğru. Sadece söylüyorum."

Kat onları görmezden geldi. "Yapabilir miyiz?"

Jo elini kadına doğru uzattı. "Elbette."

Kat küçük bir bıçak çıkardı ve Jo'nun parmağının kenarına hafifçe batırdı. Kanı bıçağın ağzında biriktirdikten sonra bıçağı babasına götürüp uzattı.

Acheron parmağını kana batırdı ve tadına baktı. Jo mutlak bir tiksintiyle yüzünü buruşturdu. İğrenç!

Bir saniye sonra başını salladı. "Artemis ile aynı soydan geliyor."

"Emin misin?" Thorn sordu.

Thorn'a alaycı bir bakış attı. "Evet. Oldukça eminim. Daha önce tatmıştım. Jo Zeus'un soyundan geliyor."

Jo hepsine kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kat ona göz kırptı. "Biz çok uzaktan kuzeniz."

"Bir başka açıdan," diye devam etti Acheron, "burada çok daha büyük bir şey var. Atanız, bir Galler prensi ve yarı tanrı olan müstakbel kocasıyla tanışmak için bir ayna tarafından Terre Derrière le Voile'e çekildi."

"İkisinin reenkarne olduğunu mu düşünüyorsun?" Selena sordu.

Talon, Acheron'a bilmiş bir bakış attı. "Bu olur ve olduğunda yoluna çıkmak istemezsin. İki aşık inkar edilemez."

O ve Edilyn dışında. Illarion kendi acısını bastırmaya çalışırken bu düşünceyle boğuldu.

"O zaman onu nasıl çıkaracağız?" Jo sordu.

Talon ayağa kalktı. "Ben Tuath Dé'nin bir parçasıyım, bu yüzden bize liderlik edeceğim."

Styxx başıyla onayladı. "Başka bir panteonun diyarına izinsiz girdiğimiz için bence grubu küçük tutmalıyız. Jo gitmeli çünkü Cadegan'la başa çıkmak için ona ihtiyacımız olacak. Thorn'un Frick ve Frack'i, nasıl olsa bizi takip edecekler." Talfryn'in lakapları üzerine onaylamayan hırıltısına sııttı. "Thorn ve ben."

Simi yemeğinden başını kaldırdı. "Simi yok mu?"

Styxx onu alnından öptü. "Bu sefer olmaz. Seni riske atmak istemiyorum ve babanın da benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Küçük oğullarımızı ve Kat'in oğluyla kızını korumak için sana burada ihtiyacımız var."

Bu onu yatıştırdı. "Tamam. Ama Ari bebeğe boynuz takmama izin vermelisin."

"Elbette, ayrılabilir oldukları sürece."

Ona bir ahududu üfledi.

Aptalca dayanışmaları Illarion'u kızdırdı. Ama bundan daha fazlası, ona dokundu.

Bunun için ona lanet olsun. Ve kendini durduramadan, asla yapmayacağına yemin ettiği bir karar verdi.

Ben de geleceğim.

Edilyn için. Burada olsaydı, onlara yardım etmek için ilk gönüllü olanlardan biri olurdu. İçindeki romantik, iki aşık yeniden bir araya gelene kadar rahat etmezdi. Yani onun için, kendi doğasına aykırı davranacaktı.

Eğer ona sahip olamayacaksa, en azından bunu onun anısına yapabilirdi.

Max iç çekti. "O zaman ben de gideceğim."

Illarion böyle bir intihar görevine gönüllü olduğu için ona ters ters baktı.

Ama Max geri adım atmayı reddetti. "Çok uzun zamandır yalnızsın. Bunu bir eküri olmadan yapmana izin vermeyeceğim."

Styx başını salladı. "Bu gerçekten işe yarıyor. Her birimiz için bir binek bırakıyor."

Jo bir adım öne çıktı. "O zaman Cadegan'ın peşinden mi gidiyoruz?"

Thorn başını ona doğru eğdi. "Tanrılar hepimize merhamet etsin. İhtiyacımız olan son şey daha da güçlü bir yaratıkla karşılaşmak."

20

Cadegan, dünyası haline gelen cehennemden bir tür sığınak ararken kararmış dalgaların altına daldı. Nefret ve kana susamışlık hiç dinmeden içine işliyordu. Ona yaklaşacak kadar aptal olan her yaratığın bağırsaklarının tadına bakmak istiyordu. Daha önce hiç dost canlısı olmamıştı ama bu tamamen farklıydı.

Herhangi biri ya da herhangi bir şey için hissetme yeteneğini kaybetmişti.

Gözlerini açarak suyu ve hâlâ üzerine sinmiş olan kan kokusunu içine çekti. Dev onun ilk kurbanıydı.

Ne yazık ki Cordelia, devin işini bitirip onu da menüsüne eklemeye fırsat bulamadan çığlık atarak kaçmıştı. O zamandan beri daha fazla yiyecek bulmak için kırlarda uçup duruyordu. Kulaklarında yankılanan çığlıkların müzikal ritmini ne kadar da seviyordu.

Gerçekten, daha iyi bir ses yoktu.

Yarattığı paniğin sarhoşluğuyla suyun derinliklerine daldı. İhtiyacı olan şey buydu. Suyun okşaması. Kalp atışlarının sesi kulaklarında yankılanıyordu.

İçgüdüleri yaklaşan yaratıkların sesini algılayınca kaslarını dondurdu.

Merakla bacaklarını sıkıştırdı ve yüzeye çıktı. Suyun dışında sadece gözleriyle Morgen'in adamlarını görene kadar kıyıyı taradı. Fey Adoni zırhları gri ışığın altında parlıyordu. Arbaletleri ve mızraklarıyla onu tepeye çıkarmak için yemler gönderiyorlardı.

Onu ruhsuz olduğu kadar akılsız da mı sanıyorlardı? Hah! Onun türünün gerçeğini öğrenmek üzereydiler.

"Cadegan?" Morgen seslendi. "Seni serbest bırakmak için buradayız."

Elbisesi kasvetli manzaradaki tek renkti. Parlak kan kırmızısı, vücudunun şehvetli kıvrımlarına yapışlıyordu. Şehvetini harekete geçirirken içinde yeni bir açlık uyandıran bir şeydi bu.

"Bize gel, aşkım. Seninle hayal bile edemeyeceğin şekillerde ilgileneceğiz."

Cazibeye kapılarak bakışlarını Morgen'in sol tarafındaki MOD'a çevirdi.

Bracken. Bir zamanlar Morgen'in emriyle ona işkence eden amcası. O piçi kayıp kalbinden mızraklamak istiyordu. Ama onlara yerini söylemeyi reddetti.

Özellikle de ordusunun yarısı onu yakalamak için orada olduğunu bildiği ağları taşırken.

"Cadegan? Gel çocuğum. Sana bakmama izin ver."

Annesinin sesine benzeyen bir ses duyunca kıpırdamadan durdu. Bir an için yeniden çocuk oldu, kulenin penceresinin kenarında otururken

Çanlar çalınana kadar geri saydı. Uçsuz bucaksız topraklara bakıp annesinin orada bir yerlerde olup olmadığını merak etti.

Geride bıraktığı çocuğu hiç düşündüyse.

Öfkeyle ilerlemeye başladı, daha fazla kan istiyordu.

Ama o hareket ettikçe, su şeytani tenini bir sevgilinin eli gibi okşadı.

Onu okşadı.

Hatırlamak için çabaladı. Bu hissi hatırlaması önemliydi.

Bu bir şey değil. Yutun onları!

Geri çekildi. Elini yanağına koyduğunda belli belirsiz bir kahkaha sesi duydu.

Nazik bir alay.

Mısır tarlasındaki bir vombat gibi.

"Josette," diye nefes aldı, yakıcı nefretten, ölüm ve kan için duyduğu yakıcı açlıktan başka bir şey hissettiğini hatırlarken.

Seni asla terk etmeyeceğim.

Ama onu terk etmişti. Tıpkı diğer herkes gibi.

Öfkesi daha da arttı. Bu doğrudu. Ona ihanet etmişti. Eve dönmek için eline geçen ilk fırsatta onu terk etmişti.

Ve burada kaldı. Hiç kimse ve hiçbir şey olmadan.

Morgen seni istiyor.

Hayır, yapmadı. O kadar kolay kandırılabilir kadar aptal değildi. Onu kullanmak istiyordu.

Hiç kimse onu tutmak istemedi.

"Cade?"

İlk başta rüya gördüğünü sandı. Sonsuza dek kaybolmuş bir sesin sesini hayal ediyordu.

"Tatlım? Neredesin?"

Josette'ti. Nefret ettiği bir umut tüm benliğini doldururken kalbi küt küt atıyordu.

Bu Kraliçe Kaltak'tan bir kaçış.

Aniden, iki ejderha ve iki Adar Llwh Gwin, Morgen ve ordusuna saldırmak için aşağıya süzüldü. Harekete geçen Morgen'in kuvvetleri onlarla çarpışmak için uçtu.

Ama yalnız kaldığı anda sağ tarafındaki hafif bir hareket dikkatini çekti. Çalıların arasına çömelmiş, görmeyi umduğu son kişiydi.

Josette.

Elini ona doğru uzattı. "Seni eve götürmek için buradayım. Gelin lordum. Kimsenin size zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Cadegan içgüdüsel olarak ilerlemeye başladı. Ta ki kadının yalnız olmadığını görene kadar. Yanında iki adam vardı. Piç kardeşi ve onunla akraba olduğunu bildiği biri. Nasıl bildiğinden emin değildi ama Tuath Dé'nin herhangi bir üyesinin yanına yaklaştığını her zaman hissedebilmişti.

Josette onlara ters ters baktı. "Sakıncası var mı? Hiçbirinize güvenmiyor."

"Sana neden güveneyim?" diye hırladı şeytani sesiyle.

Josette onun bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Çünkü seni seviyorum. Seni almalarına izin vermeyeceğime söz verdim ve bunda ciddiydim. Benimle eve gel, Cade. Sana hak ettiğin sevgiyi vermeme izin ver."

Yalan söylüyor. Bu şimdiye kadar eline tutuşturulmuş en kötü atlatma şekli, delikanlı. Aptal olma.

Ama onun gözlerinde hiç hile görmedi. Sesinde titreme duymadı.

Kendini durduramadan ona doğru yola koyuldu. Onun neye benzediğini gördüğünde çığlık atmasını bekliyordu. Boynuzlu, kanatlı ve iğrenç. Kendisi bile göz ucuyla bakmış ve "Bu doğru olamaz" diye düşünmüştü.

Yine de öyleydi. Dış görünüşü artık kanının gerçekliğine ihanet ediyordu. Dünyaya tam olarak nasıl bir canavar olarak doğduğunu telgrafla bildiriyordu.

Tıpkı bir savaşçı gibi Josette de onun yaklaşımı karşısında irkilmedi. Onun kara gözlerinde hiçbir kınama görmedi. Sadece kollarından başka hiçbir yerde tanımadığı bir sıcaklık gördü.

Tekrar ona uzandı. "Senin için buradayım, bebeğim." Geri çekildi. "Bana bakma. Ben iğrencim."

"Sende itici bulduğum hiçbir şey yok." Ona ulaşmak için o kadar öne eğildi ki neredeyse suya çarpacaktı.

Cadegan onu yakalamak ve güvenli bir yere geri itmek için acele etti. Ve onun elini teninde hissettiği anda sakinleşti, o sessiz dinginlik onu iç dünyasının derinliklerinde rahatlattı.

Ruh.

Minik elini onun yanlış renkli, pençeli elinin etrafına sardı. "Her zaman benim kahramanımsın. Teşekkür ederim."

Cadegan onların birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı. Teni her zamanki gibi mükemmel bir porselen karışımıydı. Hayal edilemeyecek kadar yumuşaktı. "Benden korkmuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Senden asla korkmayacağım."

O daha ne demek istediğini anlamadan eğildi ve adamın yaralı dudaklarını öptü.

Jo, onu öperken elini kaldırıp yüzünü okşarken adamın onu parçalara ayırabileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Vücudu hazır olduğundan daha hızlı bir şekilde soğuktan sıcağa dönüştü. Bundan da öte, adam onu daha önce tatmadığı bir tutkuyla öptü.

Adam geri çekildiğinde, yine sürüngen gözlerine bakmayı bekledi.

Yine onun canlı mavisidyler. Bakışlarını onun mükemmel erkek vücudunda gezdirirken ona gülümsedi. Tıpkı daha önce olduğu gibi görünüyordu.

Yavaşça, gözleri onunkilere kilitlenmiş halde, kendini sudan çıkardı ve ona yaklaştı. Yorgun bir kedi gibi başını onun kucağına koydu ve elini yanağına bastırdı.

"Benim değerli Josette'im."

Elini onun saçlarının arasından geçirdi. "Benim güzel Cadegan'ım."

"Hâlâ buradan ayrılamıyorum leydim. Burada sonsuza dek lanetlendim."

"Hayır, tatlım. Seni almaya geldim. Illarion'u götürdüğümüz gibi seni de portaldan geçirebilirim."

Başını kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu. "Bana yemin ediyor musun?" "Her lanet gün." Ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı.

"Eve gel, Cadegan."

Onları endişeli bir ifadeyle izleyen kardeşine baktı. "Bizi durdurmak için mi buradasınız?"

Thorn başını salladı. "Yardım etmek için buradayım."

"Ya sen?" diye sordu kardeşinin yanındaki sarışın adama.

"Ben Styxx. Beni yanlarında getirdiler çünkü benim de Pislik Kardeş sorunlarım var. Benimki ve onun tanrıça kız arkadaşı beni on bir bin yıl boyunca bir deliğe kilitledi. Tekrar güvenmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi bilirim. Ve buradan kurtulmak için duyduğun açlığı da biliyorum. Bizimle gel ve seni bir daha asla yalnız kalmayacağın bir yere götürelim."

"Orada olacak mısın?" diye sordu Josette'e. "Söz veriyorum seni asla terk etmeyeceğim."

"Beni evine götür, Josette. Olmak istediğim tek yer orası."

Thorn, artık insan formunda olan kardeşinin başını onun omzuna koyuşunu izlerken bir adım geri çekildi. Bu şimdiye kadar gördüğü en lanet şeydi.

Bir dakika önce Cadegan tam teşekküllü, kan delisi bir iblis olmuştu.

Bir sonraki sefer, yine tamamen sakindi. Hatta dingin. Acheron haklıydı. Jo'ya sahip oldukları sürece, bir tasmaları vardı.

Cadegan için.

Ama geçidi açıp onların geçmesine izin verdiğinde, bunun o kadar kolay olmadığını biliyordu.

Kötü bir şey olacaktı.

21

Diğerleri geçerken Cadegan geçitte tereddüt etti. Styxx onunla ve Josette'le birlikte geride kaldı.

Diğer tarafta Thorn onlara doğru döndü. İfadesi yeterince samimi görünüyordu. Ama Cadegan ona güvenmeye alışık değildi.

Hiçbir şey için değil.

"Senin için buradayım, küçük kardeşim."

Bu sadece Cadegan'ı daha da endişelendirdi. Thorn onun gibi yaratıkları öldürür ya da sürgün ederdi. Onların insan dünyasında yaşamasına izin vermedi ve kesinlikle oraya ulaşmalarına yardım etmedi.

Emin olamayan Cadegan, Josette'in karanlık bakışlarıyla karşılaştı ve onun narin elini sıkıca kavradı.

"Ona güveniyorum, Cade. Sana ihanet etmeyecektir. Ve eğer ederse, anatomisinin kesinlikle özleyeceği bir parçasını servis edeceğime söz veriyorum."

Bunun üzerine gülümsedi.

"Senin için buradayım, Cade. Her zaman."

Bu sözler onun daha önce hiç karşılaşmadığı bir parçasına dokundu ve onu boğdu. O anda, içindeki şeytanı korkudan titreten bir çılgınlıkla onu arzuladı. Yanağını kavrayarak onu öptü ve dokunması için yalvaran içindeki diğer sızıyı dindirebilmek için yalnız olmayı diledi.

Cesaretini toplamak için bir nefes alıp elini onun eline koyarak adımını attı ve duvarın yüzüne kapanmasını bekledi. Onu ait olduğu yerde tutan sağlam bir duvara doğru yürümesini.

Cehennemde.

Ama olmadı.

Nefesini tutarak adımını attı ve korkunç derecede aydınlık bir odaya girdi. Gerçek gün ışığına alışık olmadığı için irkildi ve şaşkınlıkla gözlerini korumak için elini kaldırdı. Yine de bunun acısından zevk alıyordu.

Güneş ışığı. Gerçek ve doğru. Teninde sıcaklığını bile hissedebiliyordu.

Şaşkınlıkla elini uzattı ve ışınların etinin üzerinde dans etmesine izin verdi.

"Lanet olsun, Karma! Perdelerini kapat. Çabuk!"

Josette'e benzeyen bir kadın itaat etmek için koştu.

Jo, Cadegan'ın yakışıklı yüzündeki şaşkınlık ve hayret ifadesini izlerken dudağını ısırdı. Ayaklarını ilk kez keşfeden bir bebek gibiydi.

Siyah keşiş cübbesi, zincir zırhı ve mahmuzlarıyla buraya çok yabancı görünüyordu.

Karma ona alaycı bir bakış fırlattı, ama adam ona hiç aldırış etmedi. Küçük bir daire çizip parlak boyalı odaya ve süslü kitap raflarına bakarken yüzüne inanılmaz bir neşe yayıldı.

Jo'nun bakışlarıyla karşılaştı.

"Neredeyim ben?" "Karma'nın evinde."

Cadegan etrafına bakmaya devam ederken bu haberi yavaşça sindirdi. Kaşlarını çatarak durakladı ve tanıdık bir yabancıyı görünce başını eğdi. Uzak köşede Styxx'e tıpatıp benzeyen bir adam vardı ama saçları siyahtı ve gözleri Styxx'in koyu mavisi yerine gümüş rengindeydi.

Styxx, Cadegan'ın kulağına "Ciddi Pislik Kardeş sorunları var," diye tekrarlardı. Geniş bir sırıtış atarken sesi mizah doluydu. "Ne zaman kötü olduğunu düşünüsen, unutma, aynanın karşısına her geçtiğinde Thorn'un yüzünü görmüyorsun."

Cadegan gerçekten komik olmayan bir şeye homurdandı. "Bu konuda size hak veriyorum lordum. Açık ara farkla, sizinki en büyük rezillik."

Cadegan'ın omzuna vurdu. "Keşke bilseydin kardeşim. Keşke bilseydin." Kolunu şefkatle ovuşturan Styxx kardeşinin yanına gitti. Styxx'in tüm itirazlarına rağmen, o ve Acheron iyi anlaşıyor gibiydiler.

Aslında, Acheron onu kucakladı. "Döndüğüne sevindim. Endişelenmeye başlamıştım."

Omzunu sıvazlayan Styxx, çenesiyle onları işaret etti. "Acheron, sana Cadegan'ı takdim ediyorum."

Acheron saygıyla başını eğdi. "Tekrar hoş geldiniz lordum."

Yeterince samimi ve düzgün görünüyordu. Ama Cadegan, Acheron'un içinde hissettiği iblis kanından şüpheleniyordu. Styxx'in paylaşmadığı kan.

O neydi? Neden ikizlerden biri şeytani iken diğeri değildi?

"Sizin için kıyafetlerimiz var," dedi Acheron nezaketle. "Hazır olduğunuzda, Styxx ya da ben size yeni evinizi gösterebiliriz."

Cadegan kaşlarını kaldırdı. "Yeni evim mi?" "Katateros adında bir diyarda."

Öfkesi arttıkça midesi burkuldu. Demek o kadar da özgür değildi. Sadece bir hapishaneden diğerine gitmişti. Onlara güvenmenin bedeli buydu. Daha iyi bilmeliydi. "O zaman bu diyarda kalmayacak mıyım?"

Adamlar korkuyla geri çekildiler.

Jo kolunu onun koluna koydu ve iblisin ön plana çıktığını görünce onu sakinleştirdi. Elini yüzüne koydu ve onu sevgi dolu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Gözleri sarıdan maviye aynı hızla geri döndü. "Şşş, Cade. Demek istedikleri bu değildi. İstedğin gibi gelip gitme özgürlüğüne sahip olacaksın. Ve ben hep seninle olacağım. Eğer istediğin buysa."

"Yapacak mısın?"

Başını salladı. "Beni istediğin sürece seninle olacağım. Sadece benden kurtulmak istediğinde bana söyleyeceğine ve kafamı kesmeyeceğine ya da aynı derecede kötü bir şey yapmayacağına söz ver."

"Ben asla böyle bir şey yapmam, genç kız." Thorn'a bakmak için geri çekilmeden önce yanağını onunkine bastırdı. Ama en azından bu sefer tamamen insan olarak kalmıştı.

Elini tutarken Jo ona şakacı bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Gözlerin eski moda bir ruh hali yüzüğü gibi. Sinirlendiğin an, bam... iblis çirkin kafasını kaldırıp bana bakıyor. Biraz korkutucu."

"Sana asla zarar vermem Josette." "Yani ona asla zarar vermeyeceğini umuyorsun."

Hepsi konuşan Thorn'a döndü. Pişmanlık duymadan meramını açıkladı. "Kanımızdaki iblis her zaman kontrolümüz altında değildir. Bu nedenle Jo, ondan ne zaman kaçman gerektiğini öğrenmelisin. Yoksa sen zarar görürsün ve o da kendini kontrol edemediği için harap olur."

"Gerçekten mi?" diye sordu, aniden Cadegan'dan endişelenmişti.

Acheron başını salladı. "Bir keresinde bunun acısıyla neredeyse karımı öldürüyordum. Ve Tory'nin kaşlarını çatmaktansa kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim."

Cadegan bu sözler karşısında tereddüt etti. Başkalarının yanında çok nadiren bulunduğu ve asla sevdiği biri olmadığından, bunu düşünmemiştir bile. "Bu doğru mu?" diye sordu Thorn'a.

"Ne yazık ki evet, kardeşim. Ama sen bunu biliyorsun. Bu

yüzden seni sürgün ettim. İçindeki şeytanı serbest bıraktın
ve sebepsiz yere öldürdün."

Evet, vardı. Ama Josette'in aksine, onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Birden içinde bir korku yükseldi. Onun elini daha sıkı kavradı. "O halde senden ayrı kalmalıyım."

"Hayatta olmaz, ahbap. Bana Velcro de. Sen gidersen, ben de giderim. Sana söz verdim ve sözümünden de asla dönmem." Styxx'e bilmiş bir gülümseme gönderirken gözleri karardı. "Şimdi bize yeni evimizi gösterir misin? Cadegan'ı üç çocuğumla tanıştırmak isterim."

Bunun üzerine boğuldu ve öksürdü. Kadın ciddi miydi? "Pardon, genç bayan?"

Jo onun sesindeki paniği duyunca masumca gözlerini kırptırdı. "Bilmiyor muydun, tatlım? Sen bir babasın."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Soğuk dehşeti ancak sen seksi gösterebilirsin, Cade." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sakin ol, tatlım. Sadece üç köpeğim var. Onları seveceksin."

Sonunda rahatlayarak başını ona doğru salladı.

Styxx gülerek yanlarına döndü. "Eğer hazırsanız?" Cadegan başıyla onayladı.

Bir saniye önce Cadegan'ı kurtaran grupla birlikte Karma'nın evindeydiler. Sonra, gitmişlerdi.

Max elini Illarion'un sırtına vurdu. "Gitmeye hazır mısınız?"

Illarion bunun doğru olup olmadığından emin olmasa da başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, kendisini buraya Cadegan'dan daha fazla ait hissetmiyordu.

Ve Cade'in aksine, uyum sağlamasına yardımcı olacak hayatının aşkına sahip değildi. O zamanlar her şey ne kadar kötü görünse de, geriye dönüp baktığında, Gölge Tor'a lanetlenmenin o kadar da korkunç olmaması garipti.

En azından Edilyn onunla birlikteydi. Şimdi ...

Kendini başıboş ve amaçsız hissediyordu.

Halter ve Spartoi'ye hâlâ sahip olsa da, bunlar onun için anlamsızdı. Bu yüzden Max'in onu Sığınak'taki evine götürmesine izin verdi.

Bir ejderhanın ağırlığını taşıyacak şekilde modifiye edilmiş büyük bir çatı katı dairesi.

Max tam bir inançsızlıkla ona bakmaya devam etti. "Burada ve hayatta olduğuna inanamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, o da yapamazdı.

Max'in yüzyıllar boyunca koruduğu bazı kutsal eşyalarının bulunduğu dairesinde amaçsızca dolaştı. Bunu neden tekrar yapıyoruz, kardeşim?

Max ona kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Max'in kendisinden çok farklı olan bakışlarıyla karşılaştı. Bize zorla dayatılan insan formları değil. Azura tarafından annemize yerleştirilen ve lilituları sadece ejderha çocuklar doğurmaya mahkum eden ilk lanet... canavarların yalnız kalması. Yalnızlık ve sefalet içinde ölümsüz bir hayat yaşamaları için. Daimonların yaşamlarını uzatmak için neden insan ruhu yediklerine şaşıyor musunuz? Aslında motivasyonlarını anlıyorum. Hiçbirimizin yapmadığı eylemler yüzünden tanrılar tarafından lanetlenmemiz adil değil.

Max'in yüzünde, ister ejderha ister insan olsun, bu tür felsefelerle hiç uğraşmadığını söyleyen o ifade vardı.

Arel babasının laneti.

Görev. Onur. Korumak.

Illarion'un laneti daha çok öldürmektir. Maim. Hepsinin canı cehenneme.

İyi geçinmeleri ya da herhangi bir konuda aynı fikirde olmaları mucizeydi.

Boş ver. Sadece yorgunum.

"O zaman dinlen. Yandaki barda çalışmam gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli."

Illarion başını salladı. Ejderha formuna bürünerek yatmak için samanların üzerine uzandı.

Ama bunu yaparken geçmişi zihninde canlandı. Alay edenlerin dehşeti. Ona işkence ve eziyet edenler.

Ve ruhu bildiği tek merhem için haykırdı.

Tek bir kristal gözyaşı, onun için asla görevden başka bir şey olmayacağı bilgisiyle yanağından aşağı süzüldü. Sefaletten başka bir şey olmayacaktı.

Sadece var olmaktan başka bir şey değil. Sonsuza kadar.

Ve bir zamanlar bununla yetinirken, Edilyn ona daha fazlasını istemeyi öğretmişti. Daha fazlasına ihtiyaç duymayı. Şimdi aldığı her boktan nefeste doğuştan sahip olduğu haklardan nefret ediyor ve onlara içerliyordu.

Doğrusal yıllara bağılı olmayan bir hayat yaşamamanın en zor kısmı uzunluğu ölçmektir. Ama sonra, sıralı düzende sonlu yaşam sürelerine bağılı olanlar bile bazen tek bir yılın göz açıp kapayıncaya kadar veya bir haftanın sonsuza kadar sürebileceğı bir tür zamansal yer değıştirmeden muzdariptir.

Illarion'la birlikte, Yunan esareti altındaki günlerine, onu iradesi dışında bir erkek olmaya zorladıkları günlere geri dönüp durdu.

Max'le birlikte, kardeşine bağımlı olduğı o kaçma girişimlerine.

Muhtemelen şimdi öyle hissettiğı içindir. Ama bu fiziksel bir korunma ihtiyacı değıldi. Duygusaldı ve bundan daha da nefret ediyordu. Fiziksel olarak zayıf ve savaşamayacak durumda değıldi. Aslında, bu konuda hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Hasta olan onun ruhu ve canıydı. İçinde yeniden bağlanmış hissetme ihtiyacı vardı.

Bunu hiç arzulamamıştı. Edilyn'e kadar. Onun yokluğı içinde öyle bir boşluk bırakmıştı ki, sanki bir parçası onunla birlikte mezara taşınmıştı.

Burada Peltier ayıları ve Kattalakis kurtları ve onların eşleriyle birlikte olması da yardımcı olmuyordu. Bağlanmış eşlerin neye benzediğine dair günlük hatırlatmalar.

Nasıl olmaları gerektiğini.

Max onun kardeşıydi, sadece kan bağıyla değil, sefaletiyle de. Eşi onu öylesine istismar etmişti ki Max onu Taş Devri'nde terk etmiş ve binlerce yıl uzakta bir sığınak aramıştı.

Yine de bazen uykusunda Seraphina'nın adını mırıldanırdı. Illarion bundan ona hiç bahsetmemişti ve Max bunu yaptığını hatırlasa bile bu konuda tek kelime etmemişti. Sera hakkında da hiç konuşmamıştı.

Aslında burada Illarion dışında kimse Sera'nın varlığından haberdar bile değildi.

Max bunu kişisel cehennemi olarak sakladı.

Bu yüzden Amazon kabilesiyle birlikte Sığınak'ın bar ve ızgarasında görkemli bir gösteri yaptığı gece, Max birkaç Varlık Avcısı'nın başını döndürmüştü.

Ancak hepsinin üzerine bıraktığı bomba.... hiçbirinin.... özellikle de Max'in hiç şüphelenmediği bir bombaydı.

Illarion, Sığınak'ın içinde gürültücü müşterileri izole etmek için ayrılmış özel odada onlara katılırken Blaise Maxis'i itti. Bağrıışmalarıyla uyandı. Beklediği son şey, iki kardeşini Seraphina'nın önünde hararetli bir tartışmanın içinde bulmaktı.

"Max bizi geride bırakmayı ve ejderhavanı için iblislerle tek başına savaşmayı planlıyor. Git ve ona nasıl

O aptal, Illarion. Denedim ama beni dinlemeyecek kadar aptal."

Illarion bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Keskin, çelik gibi bakışları kardeşini neredeyse yok etmiş olan titian saçlı sürtüğe yöneldi ve onu gözle görülür bir şekilde korkutan bir kana susamışlıkla daraldı. Öyle de olmalıydı, çünkü bunu kastetmişti.

Başını sallayarak, Maxis'e öfkeli bir bakış fırlatırken hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. Şimdi onu öldürebilir miyim?

Gözleri irileşen Seraphina geri adım attı.

"Affedersiniz?" "Hayır!" Maxis tersledi. "Ve bana bunu sormayı kes."

Illarion tavana baktı. Bu hiç adil değil. Ben Edilyn'imi kaybettim ama bu kaltak yaşıyor ve geri mi dönüyor? Neden, tanrılar? Neden? Çenesi titreyerek Blaise'e baktı. Yapabileceğimiz bir ruh dönüşümü yok mu? Eşimin ruhunu onun bedenine yerleştiremez miyiz?

"Belki."

Max onlara hırladı. "Kesin şunu! İkiniz de kesin! Onun ruhunu değiştirmeyeceksiniz."

Onu neden korumaya devam ettiğinizi anlamıyorum. Kapınıza cehennem ve sefaletten başka bir şey getirmedi. Birlikte yaşarken sana zar zor bakabildiğini bana kendin söyledin. Öyleyse neden şimdi onun emriyle ölmek için bu kadar heveslisin? Bırak ne pislik ördüyse içinde çürüsün. Bu onun işine yarar.

Seraphina yüzünü buruşturdu.

"Yeter Illarion! O benim yavrularımın annesi ve ona karşı

tek bir kelime daha etmene izin vermeyeceğim."

Bu haber onu soğuttu. Onunla birlikte mi doğdun? Sonsuz derecede aptal mısın? Bunun cevabı çok açıktı.

Irklarını kurtarmak yerine, Max, o nankör fahişenin boğazını kesmeli ve fırsatın varken doğmamış yavrularını yemeliydin. O zamandan beri bize çektirdikleri acılardan ve kalp kırıklıklarından kurtulmuş olurduk. Hazımsızlık ve ülserden bahsetmiyorum bile.

Illarion Seraphina'ya soğuk bir alay daha gönderdi. Onun eşi olduğun için minnettar olmalısın. Sadece bu bile elimi kalbini söküp ziyafet çekmekten alıkoyuyor... Arcadian.

Ama Max onu rahat bırakacak havada değildi. "Eğer onlar olmasaydı, Illarion, Edilyn'inle asla tanışamayacaktın."

Illarion kardeşinin acımasız hatırlatması karşısında irkildi ve gözlerini kaçırdı. Davana yardımcı olmuyorsun kardeşim. Bana sadece onlardan neden nefret ettiğimi ve benden acımasızca aldıkları şeyleri hatırlatıyorsun.... Şimdi, bahsettiğin bu şeytani çılgınlık nedir?

Max ona ters ters baktı. "Benimle bu şekilde konuşup da yere serilmeyecek tek canlı sensin."

"Evet," dedi Blaise sinirli bir ses tonuyla. "Neden ona iltimas geçiyor? Bunun için beni yere sererdin."

Illarion, Blaise'in sorusunu yanıtlamadan önce Seraphina'ya kötü niyetli bir bakış daha attı. Sen doğmadan önce, Blaise, Max'i kabilesi onu canlı canlı iğdiş edip derisini yüzdükten sonra bulan bendim. Büyüsünü herhangi bir şekilde kullanma yeteneğini kısıtlayan bir metriazo tasmasıyla ağzını bağladılar. Kendini iyileştirmek için bile dönüşemiyordu. Eğer ben

onu bulmasaydım, ölmüş olacaktı. Bu durumda üç saat daha dayanabileceğinden şüpheliyim.

Seraphina acı ve dehşet içinde gözlerini kapatırken, Blaise bunun ne anlama geldiğini anlamak için nefesini sertçe içine çekti.

Illarion onu öfkesinden ve nefretinden kurtarmak için etrafını sardı. Eğer bir düşmanı onu bulsaydı, bağırsakları deşilecek ve daha fazla işkence görecekti. Daha kötü demiyorum, çünkü kimse ona daha kötü bir zarar veremezdi.

"Yeter," diye nefes aldı.

Ama ona merhamet etmeyi reddetti. Onu cezalandırmak için kanatlarını bile kesmişlerdi.

"Dur!" Max hırladı.

Şimdi Blaise bile ona ters ters bakıyordu.

Maxis ona yaklaşmak için kardeşlerinin arasından ayrıldı. Lanet olası Arel kanına sadık kalarak, perili bakışlarıyla buluşana kadar onun çenesini nazikçe kaldırdı. "Kanatlarım tekrar birlikte büyüdü."

İki yüz yıl sonra Illarion ona hatırlattı. Tekrar uçana kadar kaçamayacağın düşmanların merhametine terk edildin.

Omzunun üzerinden Illarion'a doğru baktı. "Bana daha güçlü bir savaşçı olmayı öğretti. Şimdi bırak onu. Bu benimle ya da geçmişle ilgili değil. Bu ejderhalarım ve onların bugün hayatta kalmalarıyla ilgili."

Illarion Maxis'in arkasında durmak için hareket etti. Elini kardeşinin omzuna koydu. Sen benim sahip olduğum tek ebeveynsin.

tanıdığım en iyi arkadaşımsın. Ve sen benim en iyi arkadaşımsın. Yalnız savaşmana izin vermeyeceğim.

Blaise başını salladı. "Üç ejderha bir ejderhadan iyidir."

Max alay ederek elini Seraphina'nın yüzünden çekti.

"İki ejderha ve bir adamotu."

"Tam olarak nasıl bir adamotusun ve onlarla akrabasın?" diye sordu.

Blaise yorgunca içini çekti. "Babam Kral Uther Pendragon'un emrindeki mandrakların lideriydi. Ben böyle doğduğumda-" Albinizmini açıkça ele veren yüz hatlarını göstermek için ellerini uzattı. "-şeytani annem özel mandrake oğlunu kullanamayacağına karar verdi. Beni babama teslim etti, o da beni ormana götürüp ölüme terk etti."

"Özür dilerim."

Sera'nın sempatisi karşısında omuz silkti. "Üzülme. Bunu aştım. Annemin harika kişiliği ve babamın çok nazik mizacı göz önüne alındığında, bunu ikisi tarafından da saklanmış olmaya tercih ederim. Normalde insanlara ailem hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyler ve öylece bırakırım. Beni gerçekten etkilemeyen bir şey için onların acımasıyla uğraşmaktan daha kolay."

O ve Maxis gibi. Annelerinin yuvalarını terk etmesi ve onları ya ölüme ya da kendi başlarına hayatta kalmaya terk etmesi onları da hiç rahatsız etmemiştir. Bu onların türünün yoluydu.

Max'e bakarken Sera'nın gözlerinde yaşlar birikti. "Tanrım, bunu yapmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm."

"Ne?"

"Seni ölüme mahkum ediyorum. Yine." Seraphina aralarında bakışırken dudağını ısırıldı. "Ne yapacağımı bilmiyorum Maxis. Sahip oldukları büyü için çocuklarımızın kalplerini kullanamamaları da, Ejderboğan'ın kalbini ona teslim edemezsem Nala onları deşecek."

Neden o? Illarion sordu.

Omuz silkti. "Sahip oldukları büyü, ırkımızın babasının kalbini gerektiriyor. İlk kanı akıtan ilk doğan Apollite ejderhasının."

Dragonbane.

Max, Illarion'un bakışlarıyla karşılaştı ve ikisinin beş bin yıldır paylaştığı sırrı öğrendi. Sadece annelerinin kanıyla bağlı değillerdi. Bir prensin ve panteonun vahşi zalimliğiyle de bağlıydılar.

Blaise boğazını temizledi. "Biliyorsun... Fey halkının kraliçe kaltağının etrafında büyüdüm ve onun herkese yaptığı pislikleri izledim... Arkadan bıçaklamaları. Yalanlar. Yarı gerçekler, vesaire, sadece basit bir soru sormak zorundayım.... Bu büyü yapıldıktan sonra gerçekte ne yapacağını öğrenmek için kimse zahmet etti mi?"

Max acı acı güldü. "Hadyn'in Zümrüt Tableti ellerinde olduğuna göre gerçekten iyi bir fikrim var."

Bu söz üzerine Blaise'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu koruduğun şeyle birleştir-"

Ve kalbin, diye bitirdi Illarion.

"Bishhhh!" Blaise ellerini havaya kaldırırken bir patlama sesi çıkardı.

Seraphina kaşlarını çattı. "Ne dediğinizi tam olarak anlamıyorum."

Max onunla bakışlarını kilitledi. "Sadece bu Daimon liderini yok etmeyi planlamıyorlar, Stryker. Atlantisli Yok Edici'yi serbest bırakmayı, Kaos tanrılarını yeniden bir araya getirmeyi ve eski düzeni yeniden kurmayı planlıyorlar."

Blaise başını salladı. "Eğer bunu başarırlarsa, tatlım, öldürecekleri sadece senin çocukların değil. İçinde zerre kadar ışık enerjisi olan her yaratığı öldürecekler."

Illarion sessiz bir iç geçirdi. Bu da hepimiz, sevdiğimiz herkes ve pek de hoşlanmadığımız birkaç kişi anlamına geliyor.

23

Sığınak'ın ana odasında bir grup halinde dururlarken Maxis, Seraphina ile bakışlarını kilitledi. "Çocukları bulabilirim. Ama bunun için eşimin bana güvenmesi ve onun için iğrenç olan bir şeyi yapması gerekecek."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Kardeşinin aklından geçen aptallığı çok iyi bilen Illarion onun koluna girdi ve başını şiddetle hayır anlamında salladı.

Maxis onu görmezden geldi. "Her şey yoluna girecek."

Illarion gözlerini devirdi ve sessiz bir küfür savurdu.

Blaise bir kahkaha patlattı, sonra diğerlerinin özel konuşmalarına dahil olmadığını fark edince durdu. Boğazını temizleyerek, kör olmasına rağmen duvardaki bir noktayı incelemek için bir köşeye çekildi.

Seraphina kaşlarını çatı. "Neler oluyor?"

Max bakışlarını orada toplanan herkesin üzerinde gezdirirken tereddüt etti. Bu karmakarışık topluluk onun ailesiydi ve hiçbirini kaybetme riskini göze almak istemiyordu. "Çocukların izini sürebilirim."

Illarion homurdandı, bunun ne kadar aptalca olacağını biliyordu.

"İmkânı yok," dedi Sera olumlu bir ifadeyle. "Onları korumaya almışlar. Eğer mümkün olsaydı, bunu çoktan yapardım."

"Onları bulabilirim." Ses tonunda kesin bir kararlılık vardı.

Yüzündeki şüpheli ifade komikti. Ama kardeşinin yeteneklerini her zaman hafife almıştı. Çoğu yaratık, kendi aleyhine olacak şekilde, bunu yapardı. "Nasıl?"

"Eğer bana güvenirsen. Tamamen. Bunu yapabilirim."

Fang sanki şimdi neler olduğunu anlamış gibi başını eğdi. "Sen Oneroi'nin bir parçası mısın?"

Illarion, Max'in duyguları emebilmek için insanların rüyalarını yağmalayan tanrılardan biri olduğu varsayımına homurdandı.

"Bana hakaret etme. Ben Yunan değilim. Yakalandım ve Arcadia'ya sürüklendim. Orası asla benim vatanım olmadı."

Fang'in çenesi düştü. "Ciddi misin?"

Illarion başını salladı. Ben Ares'in oğlu olsam da, sadece annemiz aracılığıyla akrabayız. Max çok daha yaşlı. Güçleri çok daha güçlü ve tipik bir Varlık Avcısı'ndan çok tanrılarinkine benziyor.

Arkadyalı ayı Dev Peltier bile hayrete düşmüştü. "Peki sen nesin o zaman?"

"Xarunese."

"Çok yaşa Sen," Dev dedi sertçe. "Sen ihtiyaç a Kleenex mi?"

Benadryl?"

Max ayının berbat espri anlayışı karşısında derin bir iç çekti. "Xarun Ülkesi. Atlantis gibi, tanrılar

bir sorun. Geriye kalan çok az şey Karadeniz'in dibinde duruyor. Ben batmadan kurtulan çok az kişiden biriyim."

"Ouch."

Max başını eğerek Kyle Peltier'e o kâbusun acısını dile getirdiği için teşekkür etti.

"Bir dakika bekleyin." Dev, Max'in onlara ne söylediğini yeni fark etmiş gibi başını eğdi. "Yunan ya da Apollit değilsin... Tam olarak nasıl Katagari oluyorsun?"

Aynı zamanda veteriner ve doktor olan şahin Carson Whitethunder, Dev'e sırtarak baktı. O ve Aimee burada Max'in kalçasındaki damgayı gören tek iki yaratıktı. Ve sadece onun yaralarını tedavi ettikleri için. Aimee, Max ilk geldiğinde ölüme bir kalp atışı kala, Carson ise yıllar sonra Peltier ailesini yok etmeye çalışan düşmanlarıyla girdikleri birkaç zorlu çatışmadan sonra. "Yüz yılı aşkın bir süredir burada yaşayan Max'in neden bu binanın dışına tek bir adım bile atmadığını hiç merak etmediniz mi?"

Dev homurdandı. "Burada hepimiz ucubeyiz. Ben yargılamıyorum."

Max, o işaretin ne olduğunu ilk öğrendiğinde Seraphina'nın bu haberi pek de hoş olmayan bir şekilde karşıladığını hatırlayarak ona baktı. Neden taşıdığını.

Buradaki hiç kimsenin bunu öğrenmesini istememişti. Ama artık itiraf etme zamanı gelmişti.

"Hepinizin Omegrion yasalarına bağlı olduğunuzu unutmayın.

Hiçbiriniz Sığınak gerekçesiyle bana saldıramazsınız."

"Tanrım, evlat," diye homurdandı Dev. "Nesin sen? Dragonbane falan mısın?"

Max başını ona doğru eğdi ve eğdiği anda odadaki tüm oksijeni emdi. Etrafındaki şekil değiştirenlerin yarısı bir adım geri çekildi, sanki ona yakın olmak onları lekeleyecekmiş gibi korkuyorlardı.

Dev'in gözlerindeki tüm mizah ve samimiyet buharlaşıp uçtu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Katagaria ve Arcadialılar arasındaki savaşın tek sebebi sen misin?"

Illarion aralarına girdi. O kadar basit değil Dev. Sakin ol.

Dev dudağını büktü. "O kadar basit değil, kışımın kenarı. Lycaon'un varisini soğukkanlılıkla öldürdün ve halkımız arasında bu kan gölünü başlattın ve bana bunun o kadar basit olmadığını mı söylüyorsun?"

Max'in yüzünde, ne zaman biri onun işaretini görse ve onu tanısa yüzünde beliren o iğrenç ifade vardı.

Halkı arasında en nefret edilen kişiydi.

Hayır, halkı değil.

Onlar Yunanlı ve Apollitlerdi.

O değildi. Hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı. Her zaman nefret edilen bir yabancı. Dagon'un onları yakaladığı ve atalarıyla karıştırdığı günden beri onlarla karıştırılan bir yabancı.

"Yeter!" Fang diğerlerini sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırarak bağırdı. "Ejderboğan meselesini bu iş bittikten sonra halledeceğiz. Şu anda Max'in çocuklarını zombiye dönüştürmeden önce gallu iblislerinden uzaklaştırmaya odaklanmalıyız. Her şeyden bağımsız olarak, bu olayda onlar masum."

Gözleri dehşete kapılan Max elini Seraphina'ya doğru uzattı.

"Size güveniyorum Lord Dragon. Beni inine götür."

Illarion ve Blaise, Max ve Seraphina'yı Maxis'in evini yaptığı büyük tavan arasına kadar takip ettiler. Kardeşi güçlerini dört büyük demir mum standını yakmak için kullandı. Işık titredi ve doğan güneşin ışınlarıyla birleşerek duvara gölgelerini düşürdü.

Blaise kapıyı kapattı.

Sera iç geçirerek Blaise'in boş bakışlarıyla karşılaştı. "Illarion beni pek düşünmüyor, değil mi?"

"Tarafsız kalmaya çalışıyorum ama Illy'nin şu anda Max'e senin hakkında söylediklerinin dörtte biri doğruysa... Halkın gerçekten ejderhaların dişlerinden, pullarından ve kemiklerinden mücevher mi yapıyor?"

Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Biz mandrak avlamayız."

"Duyduğuma göre bilmiyormuşsunuz. Sizin halkınız Katagaria'yı avlayıp avlamadıklarını öğrenmeye zahmet etmiyorlar. Temelde ayırım gözetmeksizin öldürüyor ve Arkadyalı olmayan her büyük yılanın peşine düşüyorsunuz."

"Dur, Blaise," dedi Maxis nazik bir ses tonuyla. "Bu konuda onun bir suçu yok."

Hayır, biz öyleyiz, sen ve ben. Beni onların türünü kurtarmaya ikna etmene izin verdiğim güne lanet ediyorum. Illarion ona ürpertici bir bakış fırlattı. Tanrıların hepsini almasına izin vermeliydik.

"Yeter Illarion. Odaklanmam gerek."

Illarion ellerini havaya kaldırdı. Güzel. Bakalım bununla nasıl başa çıkacak. Ne de olsa sana gerçekte ne olduğun hakkında hiçbir şey sorma zahmetine girmedim. Nereden geldiğini. Onun dünyasına nasıl sürüklendiğini ve onun bir parçası olduğunu. Onunla yaşadığın üç yıl boyunca, bir kez bile öğrenecek kadar önemsemedi.

Maxis kardeşine hırladı. "Kafamdan ve düşüncelerimden uzak dur.... Yemin ederim, yumurtanı yuvalamak yerine yemeliydim."

Seraphina bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Onu sen mi yuvaladın?" "Maalesef evet ve çok da kötü bir iş çıkardım. Sizin de görebileceğiniz gibi bakın."

Illarion gözlerini devirdi.

Blaise güldü. "Max tüm kardeşlerini yuvalamaya çalıştı. En azından bulabildiklerini. Annemiz hayattayken yılda bir kez, annemizin yumurtalarını bıraktığı yere gider ve onları toplardı, böylece tek başlarına yumurtadan çıkıp hayatta kalmak için çırpınmak zorunda kalmazlardı."

Max bize ciğerlerimizi temizlemek için Bane-Cry'ı öğretti ve böylece birbirimizden ne kadar uzak olursak olalım, ihtiyacımız olduğunda yardım için her zaman birbirimize

seslenebilecektik. Ve geri kalanlar

kardeşlerimiz yanıt vermese de, Max fiziksel olarak bunu yapabilecek durumdaysa her zaman bize gelirdi.

"Ne burada ne de orada," dedi Max, sırayla her bir kardeşe kızgın bir yüz ifadesiyle bakarak. Onu çatı katının perdelerle kapatılmış geniş bir bölümüne doğru götürdü.

Illarion, Sera'nın yüzündeki çekinceli ifadeyi fark edince başını salladı. Bu kötü bir fikir.

Maxis derin bir iç çekerek kardeşine kızgın bir bakış fırlattıktan sonra onun elini tuttu ve perdeyle kapalı alana çekti. "Beni hiçbir zaman bir hayvandan fazlası olarak görmediğini biliyorum ve türüm hakkında ne düşündüğünün de farkındayım. Sadece bunun çocukların için olduğunu hatırla ve bu düşünceye sıkı sıkıya sarıl. Merak etme. İkimiz de korkunç gerçeği biliyoruz. Ben bir hayvanım. Yumurtadan çıktım ve üredim." Geri adım attı. "Blaise? Onu bir dakika tutabilir misin? Buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

Max yer değiştirdiğinde neredeyse çığlık atacaktı. Illarion onu suçlamadı.

Tavan arası ne kadar geniş olursa olsun, Maxis çömelmek zorunda kalıyor ve zar zor hareket edebiliyordu. Alanı tamamen doldurmuştu. Bu nedenle, arkasını da dönemiyordu. Aksine, uyuduğunu varsaydığı duvara sırtını dayamak zorunda kaldı.

Onun gibi, kardeşi de büyük bir piçti.

"İyi misin?" Blaise onu rahatlatmak için kolunu ovuşturdu.

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Yaşayan bir ejderhaya bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu. Ve hiç bu kadar

beni öldürmeye çalışmıyordu."

Maxis'in yanardöner pulları loş ışıkta mücevher gibi parlıyordu. Ve Illarion hareket ettikçe kanatlarında Nala ve Amazon kabilesinin geride bıraktığı korkunç yaraları gördü. Sera'yı hâlâ nasıl sevebildiğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bu onu ilgilendirmezdi.

Max hafifçe yuvarlandı, böylece onun kollarının himayesine rahatça yerleşebildi. Pençelerinden biri neredeyse tüm vücudu kadardı.

"Dagon tarafından nasıl yakalandın?"

Dagon beni tuzağı düşürdüğünde Max bana yardım etmeye geldi. Öfke Illarion'un gözlerini kararttı. Güçlerim bağlandı, böylece ne savaşıbildim ne de kendimi koruyabildim.

Körlemesine uçmam senin suçun değildi, Illy.

Çünkü ben panik içinde aradım ve sen de tedbirli olamayacak kadar endişeliydin.

Max iç çekti. Önemli değil. Aptal olmak için bir nedene ihtiyacım yok. Bu ahlaksızlığı yapmak için kendim de pek çok neden bulabilirim.

Illarion homurdanarak Blaise'le birlikte Sera'yı ona yaslamak için ilerledi.

Blaise geri adım attı. "Kimsenin sizi rahatsız etmediğinden emin olmak için kapıda nöbet tutacağım."

"Teşekkür ederim." Sera onun kollarında kaskatı kesilmişti. Illarion perdelerine doğru ilerledi. Size katılmak için bekleyeceğim.

"Ne demek bize katılmak?"

Gülümsedi ama perdeleri kapatıp onları yalnız bırakmadan önce cevap vermedi.

Yüzünü Max'e doğru çevirdi. "Ne demek istedi?"

Bir şey yok. Gözlerinizi kapatın ve küçüklerinizi düşünün. Onlarla birlikte olduğunuzu hayal edin ve düşüncelerinizin onlarla kalmasına izin verin. Ne olursa olsun, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin dikkatinizi dağıtmasına izin vermeyin.

"Maxis?"

Illarion, Sera'nın garip sesiyle donakaldı. Max'in uyku alanına doğru koşarken içinden kötü bir his geçti. Perdeyi araladığında kardeşinin gittiğini ve Sera'nın kaşlarını çattığını gördü. Ne olmuştu?

"Bilmiyorum." Hasta ve zayıf görünerek boynunu sildi ve orada en küçük bir kan izi buldu. "Benden mi içti?"

Illarion yüzünün renginin solduğunu hissetti. Ne oldu?

Ona kanlı elini gösterdi. "Beni ısırıldı... ısırıldı!" diye vurguladı, boynunu işaret ederek, "ve sonra burada uyandım. Neden?"

Blaise aceleyle Illarion'un arkasından geldi. "Neler oluyor?"

Tiksinen ve sinirlenen Illarion derin, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı. Max ejderhalarını kendi başına takip edebilmek için onun kanını almış, sonra da onu buraya onsuz geri göndermişti.

Blaise küfrederek dişlerini sıktı. "Bunu neden yapsın ki? Bir planımız vardı! Oldukça, neredeyse düzgün bir plan... Bu

neredeyse işe yarıyordu. Belki, doğru ışıktaki ve iyi bir zamanlamayla. Neden değıştirsın ki?"

Çünkü başından beri planı buydu. Hiçbirimizi tehlikeye atmadan onlarla yüzleşmek. Aptal herif onlarla tek başına savaşmayı planlıyor. Çünkü o lanet bir aptal! Ona güvenilmemesi gerektiğini biliyordum. Biliyordum! Başını salladı. Ona neden güvendim ki?

Dehşete kapılan Seraphina kendini ayağa kaldırdı. "Bunu yapmasına izin veremeyiz! Bir ısırık. Bir çizik ve o bir gallu olacak!"

Illarion onun endişesine acı acı güldü. En büyük korkumuz bu değil.

"Tanrılar aşkına, bu nasıl bizim en büyük korkumuz olmaz? Ölümünü saymazsak tabii."

Illarion ayıldı ve kuru, keskin bir bakışla ona baktı. Kardeşim hakkında gerçekten ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?

24

Illarion parlak parıltıyla döndü ve Maxis'i orada bulmayı bekledi. Onun yerine iki ejderha gördü.

Seraphina rahat bir çığlık atarak onlara doğru koştu ve onları sıkıca kucakladı. Çocuk hemen Seraphina'nın kendisine zarar verdiğine dair sözlü bir itirazda bulundu.

"Her şey yolunda anne," diye nefes aldı çenesini başının üstüne yaslarken. Max gibi, onun üzerinde yükseliyordu. "Biz iyiyiz. Her şey yolunda."

Illarion bundan emin değildi. Çocuk kan ve yara bere içindeydi. Ev yapımı giysileri yırtık ve kirliydi.

Nefes nefese kalan Seraphina kızı incelemek için geri çekildi. Kardeşininki gibi onun da tuniği ve pantolonu yırtılmış, pislik ve kanla kaplanmıştı.

"Hadyn onları benden sakladı," dedi kız, sanki annesinin düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi hızlıca.

"Zar zor." Sendeleyerek geri çekildi ve yere bağdaş kurup oturdu. Sertçe. Bir elini kısa kumral saçlarının arasında gezdirerek bitkin bir nefes verdi, sonra parmak eklemlerini morarmış yanağına sürterken yüzünü buruşturdu. O

Max'inkine benzeyen sevimli bir kaş çatmayla ona baktı.
"Neredeyiz biz?"

Seraphina adamın bacaklarının üzerinden geçip Maxis'in de onlara katılmasını bekleyerek etrafına bakınırken adamın sorusuna cevap vermedi. Şimdiye kadar burada olmalıydı.
"Baban nerede?"

"O olduğunu biliyordum!" Kız, yüzünü buruşturan ve tekrar omzuna vurmaması için hafifçe iten ağabeyine tokat attı. "Sana söylemiştim!"

"Hayır, yapmadın."

Onun öfkesini görmezden gelerek Seraphina'nın bakışlarını gözlerindeki hüznle karşıladı. "Ona saldırdılar ve o da onlarla savaşırken bizi buraya gönderdi. Takip edebildiğini sanmıyorum."

Blaise küfretti ve Illarion da öyle yaptı.

Onu öldüreceğim!

Çocukları odada kendileriyle birlikte başkalarının da olduğunu ancak o zaman fark etti. Hadyn onlarla amcaları arasına girmek için ayağa kalkarken kız geri çekildi.

Dürüst olmak gerekirse, zavallı çocuğun yaralı haliyle şu anda yapabileceği pek bir şey yoktu, eğer niyetleri buysa, ona saldırmaya giderken düşüp çelme takmak dışında.

Sera Edena'yı bırakarak Hadyn'i nazikçe belinden tuttu ve genç bedenini kenara çekti. Hadyn'in sırtını okşayarak, düşünceli davranışını ne kadar takdir ettiğini göstermek için ona gururla gülümsedi. "Edena, Hadyn... amcalarınızla tanışın. Blaise ve Illarion."

"Merhaba." Blaise eliyle duvarı işaret etti.

Bu durum karşısında şaşırان Hadyn, ona ve Edena'ya kaşlarını çatı.

Illarion hepsini görmezden geldi. Nezaketin canı cehenneme. Max'e ulaşmamız gerek. Nerede o?

Hadyn'in kaşları eriyerek bir şok maskesine dönüştü. "Bir amcanın görememesini ve diğerinin konuşamamasını tuhaf bulan başka biri var mı? Bunun bir nedeni var mı?"

Blaise ona öyle bir sarsıldı ki, inlemeye başladı. "Dikkatli ol, velet. Bu halimle kıcına şaplak atmak için görüşüme ihtiyacım yok. Sesine gelince, Illarion çocukken ateş püskürtmesini engellemeye çalışan aptal insanlar tarafından ses telleri kesilmişti. Seni ellerine geçirmedikleri için mutlu ol."

Hemen başını öne eğdi. "Özür dilerim. İkinizi de kırmak istememiştim. Ağzımı kullanmadan önce her zaman beynimi kontrol etmeyen duyarsız bir aptalım, özellikle de acı çektiğimde. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, son yirmi dört saat içinde üç iblis akşam yemeğinde beni yemeye çalıştı, bir düzine Arkadyalı canıma okudu ve kız kardeşim kulak zarımı kanatmak için çığlık attı. Yol boyunca biraz testosteron kaybettiğime eminim. Kesinlikle bir ton gurur ve haysiyet kaybettim."

"Hadyn! Ağzından çıkana dikkat et!" "Özür dilerim, anne."

Seraphina başını sallayarak gidip Maxis'in savaş kılıcını kapının yanındaki duvara sabitleyen askıdan aldı.

Gitmeye hazırlanırken Illarion onu yakaladı. Ne yapıyorsun?

Ne yapıyorsun?

"Sen ve Blaise çocuklara göz kulak olun. Ben Maxis'in peşinden gidiyorum." "Bu son derece kötü bir fikir olurdu."

Seraphina omzunun üzerinden bakınca Fang'in artık açık olan kapı aralığında durduğunu gördü. "Affedersiniz?"

Arkasındaki uzun boylu, siyah saçlı Arkadyalı Nöbetçiyi ona göstermek için kenara çekildi. Illarion'un son derece uzun zamandır görmediği biriydi.

Ortaçağ zincir zırhı ve sarı bir pelerin giymiş, saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, Illarion'un onu yumruklamak istemesine neden olan muhteşem bir zarafet ve vahşi, kibirli bir savaşçı havası vardı. Çoğu Sentinel yüzündeki işaretleri büyüleriyle gizlemeyi tercih ederken, onunki fazlasıyla belirgindi.

Fang aralarında eliyle işaret etti. "Seraphina Drago, Arcadia Prensi Sebastian Kattalakis ile tanış."

Illarion küçümseyerek homurdandı. Ne olmuş yani, Fang? Sen de bir Kattalakisin. Bu konuda Illarion resmi bir Kattalakis olarak nitelendirilebilir. Aslında ikisinden de daha fazla.

Sebastian onun kaba bir şekilde kovulması karşısında kibirli bir kaşını kaldırdı. "Evet ama büyükbabam kralın oğluydu. Kraliçesi Mysene'den doğan orijinal Apollite varisi."

Peki la-di-da, Bay Süslü Pantolon. Sen özel değil misin? Bu unvanla birlikte bir kahraman kurabiyesi ister misin?

Blaise öksürüyormuş gibi yaptı. "Affedersiniz. Garip bir Kerrigan flashback'i yaşıyorum. Öldürmeden önce gitmeli

miyim?

bir şeyler uçmaya başlar mı?"

Hayır, ben gidiyorum. Kardeşimin bana ihtiyacı var ve buradaki hava aniden bayatladı.

"Bekle!" Sebastian, Illarion'un yakışıklı yüzünde ekşi bir ifade bırakan bir ses tonuyla emretti. Sebastian'ın ciddi bir acı çekmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Ya da bir yanık koğuşunda. "Buraya Fang'i neler olduğu konusunda uyarmaya geldim. Birkaç dakika önce kuzenimden, ele geçirdiği Ejderboğan'ın üzüntüsünü paylaşmam için bir çağrı aldım."

Seraphina onun sözleri karşısında nefesini tuttu.

Neden buraya geldin?

Sebastian, Illarion'un kavgacı sorusu karşısında omuz silkti. "Bunu durdurması için Savitar'a haber vermek isteyebileceğini düşündüm. Bir limani olarak Fang'in onunla iletişim kurma yeteneği var. Benim yok. Ve kendim de acı çekmiş biri olarak, bir başkasına karşı buna göz yumamam. Asla. Tüm bu uygulamayı tatsız ve her iki türümüze de yakışmayan bir şey olarak görüyorum."

Illarion sırayla her birine ters ters baktı. Siz ne yaptınız? Reklam mı çıkardınız? Binlerce yıl boyunca Max gizli ve güvende kaldı. O düşmanca bakışlarını ona dikti. Hayatına beş dakikalığına geri dönüyorsun ve her şey yeniden dağılmaya başlıyor. Artık herkes onun kim olduğunu biliyor ve hepsi ona saldırıyor. Neden her yaklaştığında onun hayatını mahvetmek zorundasın?

"Bu hiç adil değil!"

Hayır, öyle değil! Seni korumaya çalışmak dışında sana hiçbir şey yapmadı. Keşke ona bir iyilik yapsan ve

onu öldürmeden önce.

Blaise'in nefesi kesildi. "Illarion..."

Yapma, kardeşim. Ben gerçeği söylüyorum. Hepimiz bunu düşünüyoruz. Az önce söyledim. Kardeşimin onun için kanının akmasını izlemekten bıktım.

Seraphina ona doğru bir adım attı, bu sözleri ona yedirmek niyetindeydi ama bunu yapamadan perdelerin diğer tarafından yüksek bir gümbürtü duyuldu.

Hepsi dondu kaldı.

Hep birlikte, beklenmedik hışırtıya doğru döndüler. Perdelerin aralarından yuvarlak bir cisim fırlatacak kadar aralanmasıyla bıkkın bir iç çekiş noktalandı. Cisim odanın bir ucundan diğer ucuna fırladı ve birkaç metre yuvarlanmadan önce ıslak, yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü.

Edena çığlık atıp kardeşine doğru dans ederken, cisim yanına geldi ve bedensiz bir insan kafası olduğu ortaya çıktı.

Bir an sonra, kocaman, dikenli bir ejderha perdelerin arasından başını çıkarıp orantısız bir sırtış sundu. "Kusura bakma canım. Burada birinin olduğunu fark etmemiştim." Bir ejderha kaşını Sebastian'a doğru kaldırdı. "Umarım bu senin arkadaşlarından biri değildir. Ve eğer öyleyse, kahretsin. Pisliğin tekiydi. Yanında ekstra büyük diş ipi olan var mı? Dişimde Arcadian ejderha avcısının bir parçası var. Tadı iğrenç bir şey. Ve Illarion, yanıliyorsun. Tadı tavuk gibi değil. Daha çok üç günlük çürümüş kış gibi."

Blaise ve Fang kahkahalara boğuldu. Sebastian gücenmiş görünüyordu. Hadyn ve Edena bön bön baktı.

Hadyn kız kardeşine, "Eğer bunu söyleseydim, sonsuza kadar kısıtlanırdım," diye mırıldandı.

"Evet, yaparsın. Ve bunu sakın unutma." Seraphina başını sallayarak aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece Max'i kontrol edip iyi olduğundan emin olabilecekti.

O kadar üzgündü ki konuşamadı. Bunun yerine dizlerinin üzerinde doğruldu ve vücudunu onunkinin etrafına sardı ve yanağını kalbine bastırarak ona sıkıca sarıldı. Bir kolunu onun boynuna dolamış, diğerini de kolunun altına sokmuştu ve ellerini onun arkasından öyle sıkı tutmuştu ki, bırakacağından emin değildi.

Tamamen şaşırmış bir halde Illarion'un omzunun üzerinden bakışlarıyla karşılaştı. Yardım mı?

Illarion ilk kez ona mantıksız bir nefretten başka bir şeyle baktı.

Sadece sarıl ona, Max. Senin gerçekten hayatta ve bütün olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Kadınlar bazen böyle olur.

Max başını salladı. "Fang, Arcadialıların beni buraya kadar takip edip onlara teslim etmeni talep etmeleri uzun sürmez." Ejderboğan olduğu için Sığınak kanunları onun için geçerli değildi. Yasal olarak barınmasına izin veremeyecekleri tek yaratık oydu. Bunun sıcaklığını isteyip istememek tamamen sahiplerine bağlıydı.

"Eğer ailemi benim için korursanız -ki onlar bu işte masumdur- diğerlerini kapınızdan uzaklaştıracığımdan emin olabilirsiniz. I

Nefes almak ve birkaç şey toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Söz veriyorum Sanctuary'yi bu karmaşanın içine çekmeyeceğim."

Fang homurdanarak ellerini arka ceplerine soktu. "Evlat, sakın bana bu saçmalıkla hakaret etmeye kalkma. Tüylü kurt kıcımlı öpebilirler, ki eğer seni almalarına izin verirsem Aimee'nin canlı canlı derini yüzeceği şey de tam olarak budur. Ben ailemden vazgeçmem." Durakladı. "Fury'yi alabilirler. Ona o kadar bağlı değilim. Ama onu sadece ağzını açana kadar tutarlar, sonra da bir mancınıkla kıcını bana geri fırlatırlar. O şekilde kötü bir bumerang gibi."

Illarion onun asık suratlı ses tonuna güldü, bunun bir palavra olduğunu biliyordu. Fang kardeşi için adam öldürebilirdi.

"Bu tür bir sıcaklığı gerçekten istemezsiniz. Güven bana."

Fang odadaki diğer ejderhalara göz gezdirdi. "Peltier'ler buraya taşındıklarında yanlarına aldıkları ilk sakinlerden biriydin. Eli ve sürüsü cadılarını kullanarak ilk barı ateşe verdiğinde Aimee, Dev ve Cherif'i canlı canlı yanmaktan kurtaran sendin. Ve yangının Peltier Evi'ne sıçramamasının ve orada uyuyan diğerlerini, gün ışığında içeride mahsur kalacak olan bir Kara-Avcı da dahil olmak üzere, tuzağa düşürmemesinin tek nedeni sensin. Hikayeleri ben de biliyorum. Kardeşim, burada senin için savaşmayacak bir şekil değiştiren yoktur. İşaretlenmene ne sebep oldu bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil.... Bildiğim tek şey sensin. Ve eğer onu öldürdüysen, bunu hak etmişti. Yani kalmakta özgürsün. Eğer aptallarsa

Depo Bölgesi'nde ejderha eti yemeye bayılacak bir bar dolusu aç Charonte tanıyorum." Yerdeki kafaya doğru bir bakış attı. "Ve senin aksine, tadının tavuk gibi olup olmaması umurlarında değil." Sonra çenesini kaşdı. "Bunu alıyorsun, değil mi? Çünkü bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Sebastian alnını ovuşturarak yavaş bir nefes verdi. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur kurt."

Fang kaşlarını kaldırdı. "Benimle tanıştınız mı? Elbette ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Fang'in asık suratlı yorumunu duymazdan gelen Max, Sebastian'la yüzleşmek için ayağa kalktı. "Regis'ine git ve ona ejderhalarımı alıp ellerinde tutanların peşine düştüğümü söyle. Ejderboğan'ı mı istiyorlar? Ben boğazlarını istiyorum. Adil bir dövüş. Çemberin içinde."

"Hayır!" Seraphina'nın nefesi kesildi.

"Hayır mı?" Max kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Onları öldürmek istiyorum."

Ona gülümsedi. Bu onun ejderhavanı. Sonuna kadar vahşi. "Çok geç. Önce ben meydan okudum."

"Onları ben doğurdum. Onların intikamını alma onuru bana ait olmalı."

"İşlerin kötü gitmesi durumunda, bağlı oldukları ebeveyni kaybetmektense tanımadıkları ebeveyni kaybetmelerini tercih ederim."

"Ben de kaybetmemeyi tercih ederim," dedi Edena.

"Alınmak yok." Hadyn başıyla onayladı.

"Ben de çocuklarla aynı fikirdeyim." Blaise gülümsedi.

Sebastian bu yorumu duymazdan gelerek Fang'in bakışlarına karşılık verdi. "Eğer meydan okumamı istiyorsan, bunu yapacağım. Ama arkanı kolla. Bu konuda içimde kötü bir his var."

Fang iç çekti. "Yapacağız. Channon'a en iyi dileklerimi iletin." Sebastian gözden kaybolmadan önce başını onlara doğru eğdi.

Max iç çekti. "Gallular durmayacak ve benim için gelen iki sürü de durmayacak. Bu yüzyıllardır süren bir kan davası. Çocuklarıma onların ulaşamayacağı bir yerde ihtiyacım var."

Blaise, Max'in söylemediği şeyi anladığı için başını salladı. "Onları Avalon'a götürmemi mi istiyorsun?"

"Lütfen. Ulaşamayacaklarını bildiğim tek yer orası."

Hadyn ve Edena hemen itiraz ettiler.

"Baban haklı. Sadece birkaç günlüğüne. Söz veriyorum. Amcanla git ve seni yakında alacağız."

Blaise gitmeye hazırlanırken, Max onu durdurdu. "Merlin'e endişelenmemesini söyle. Yeminimi ya da görevlerimi unutmadım. Düşersen, vasilik önce Illarion'a sonra da sana geçecek."

Kaşlarını kaldırdı. "Hadyn'e değil mi?"

Max başını salladı. "Bunu ona asla yapmam. Bunun laneti çok güçlü."

"Yani bize veriyorsun. Sağ ol kardeşim."

Max güldü. "Bana yaşattığınız onca cehennem yılı için ikinizi de geri alıyorum."

Blaise ayıldı. "Ben ona söylerim. Sen dikkatli ol."

"Ve sen." Edena'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve Hadyn'e bir kez daha sarıldı.

Seraphina'nın vedalaşması daha uzun sürdü. "Çok yakında sizin için geleceğim. İkinizi de seviyorum. Kız kardeşini koru."

"Yapacağım." Ve sonra gittiler.

Maxis ve Illarion'la yalnız kalan Seraphina kendini garip bir şekilde boşlukta hissediyordu. O kadar uzun süredir anneydi ki, tek başına olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Çocuklarının ona ayak uydurduğundan ve geride kalmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmamak.

Şimdi...

"Savaşa hazırlanmalıyız."

Maxis başını salladı.

Illarion korkunç kafaya gitti. Bununla ben ilgilenirim. Onu bir tişörte sardı. Gözleri üzgün, Maxis ile bakışlarını kilitledi. Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Sonra Seraphina'ya baktı. Ben de burada olduğun süre boyunca sana karşı çok kaba davrandığım için özür dilerim. Kardeşimin hayatını sikip atan ve mahveden aslında sen değilsin leydim. Ben mahvettim. Ve ikinize de yemin ederim ki kendime duyduğum nefreti artık sizden çıkarmayacağım. Lütfen beni affedin.

Max, Illarion gitmeye hazırlanırken onun kolunu tuttu. "Benim için özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Alaycı bir sırıtış attı. "Bununla birlikte, ejderhawanıma karşı biraz daha nazik olabilirdin."

Illarion'un bakışlarındaki azap dolu ıstırap yakıcıydı.

Benden nasıl nefret etmezsın? En azından beni suçla ya da lanetle.

Sana yaptıklarım için mi?

Max elini Illarion'un uzun saçlarına gömdü ve kardeşinin kalbindeki samimiyeti görebilmesi için onunla bakışlarını kilitledi. "Sensiz hayatım gerçekten daha iyi olur muydu? Gerçekten mi? Diyelim ki bunların hiçbiri olmamıştı. Tam kanlı bir drakomas olarak kaldım. Şimdi nerede olurdum? Senin gibi bir mağarada tek başıma, Glastonbury'de mi? Haklısın, Illy. Beni bu korkunç kaderden kurtardığın için çok adisin. Bana bunu yaptığın için seni hemen dışarı çıkarıp eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim."

Illarion homurdandı. Senden nefret ediyorum.

Gülümseyerek, onu serbest bırakmadan önce kardeşinin saçlarını sıkıca kavradı. "Ben de senden nefret ediyorum."

Sonra Illarion Max'i sıkıca kucakladı ve orada tuttu.

Sonunda geri adım attığında, gözlerinin içine bakmayı reddetti. Ben diğerlerini kontrol edeceğim. Eminim ikiniz de biraz soluklanmak ve onun kabilesi ve sizi ele geçirmeye çalışan iblisler hakkında ne yapacağınıza karar vermek için kendinize biraz zaman ayırabilirsiniz.

"Teşekkürler."

Illarion başını ona doğru eğdi, sonra da gitti.

* * *

Birkaç saat sonra Illarion, Dev, Fang, Vane ve bardaki kurtlar ve ayılarla birlikte Seraphina'nın kabilesinin her bir üyesine karşı savaşmaya hazırды. Neyse ki bar hâlâ

yoksa durum daha da kötü olabilirdi.

"Ejderboğan'ı teslim etmenizi talep ediyorum! Patria'mıza saldırdı, üyelerimizi öldürdü ve-"

"Annene ağla, sürtük, umurumda değil." Fang, Arkadyalı kurdu tersledi.

"Fang!" Vane kendini kardeşiyle diğer kurdun arasına soktu. "Yardım etmiyorum!"

Dev güldü. "Belki değil, ama son derece eğlenceli ve keyfimi yerine getirmeye son derece yardımcı oluyor."

Samia kocasının karnına bir şaplak attı. "Sen karışma bu işe. Barı havaya uçurmak isteseydik, yine Rémi'yi buraya getirirdik."

Sera Max'in yanından geçerek gruba hitap etti. "Bu Ejderboğan'la ilgili değil. Nala'nın bir iblisle yaptığı anlaşmayla ilgili."

"Dilini tut." Nala ona ters ters baktı.

"Hayır. Bunda olmaz. Eşimi tekrar yok etmeni izlemeyeceğim."

"Seraphina..."

Ama Sera'nın buna hiç niyeti yoktu. "Onu almanıza izin vermeden önce kabileye olan bağlılığımdan vazgeçeceğim." Kılıcını kınından çıkardı. "Maxis'i istiyorsan... benim aracılığım ile gelmek zorundasın."

Şok olmuş ama yengesini kardeşi için korumaya kararlı olan Illarion onun yanında durmak için harekete geçti.

Fang, Sera'nın vücudunun sol tarafındaki pozisyonunu aldı. "Gördüğünüz gibi Ejderboğan'ımızı seviyoruz. Mobilyalara çok yakışıyor."

Alaycı alkış sesleri gerilimi düşürdü. "Güzel." Arkadyalıların arkasından bir iblis öne çıktı. Kessar değildi ama onda uzaktan tanıdık gelen bir şeyler vardı. Illarion onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Kesinlikle gallu. Koku barizdi.

İblis Fang'in önünde durdu ve alaycı bir tavırla onu süzdü. "Ancak, hepiniz bir şeyi unutuyorsunuz. Siz Omegrion'unuzun yasalarına bağlısınız ama biz değiliz. Gerçekten savaşçılarımı burada serbest bırakmamı mı istiyorsunuz? Siz ve hayvanlarınızın daha ne kadar dayanabileceğini sanıyorsunuz?"

Fang hiçbir şeyi kaçırmadı. "Kafanı duvarıma monte edecek kadar uzun."

İblis konuşmak için ağzını açtı, sonra garip bir guruldama sesi çıkarmaya başladı.

Illarion geri çekildi. Nala da öyle. Max ailesini korumak için aralarındaki mesafeyi kapattı.

Dev göz açıp kapayıncaya kadar bir paspas kovası kaptı ve midesindekileri boşaltırken onu yakalamak için tam zamanında iblisin önüne koydu. Yüzünü buruşturarak ve küfrederek Sam'e baktı. "Evet, benim kadar çok yeğen yetiştirirsen ve bir bar işletirsen, o çekici ben-ate-to-much sesini öğrenirsin, bu yüzden-bir-kova-kap-amca-benim-kıvrılmam gerek." Daha da kötü bir yüz ifadesiyle arkasını döndü.

İblis'e doğru. "Bitirdin mi? Çünkü dostum, bu yaptığın çok kötü bir şey. Ve umarım bu şey bulaşıcı değildir."

Bunun yerine, iblis acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. O kadar çok acı çekiyordu ki konuşamıyordu.

Hepsi şaşkın bir sessizlik içinde iblise bakarken Dev kovayı bir kenara koydu. "İblis doktoru tanıyan var mı?"

"Onun nesi var?" Nala sordu.

Fury omuz silkti. "Sanırım son kurbanı pek iyi gitmedi. Sen kimi yedin?"

Dev alaycı bir şekilde homurdandı. "Kovanın içindekilere bakılırsa, bir Muppet diyebilirim. Kermit'e benziyor."

Sam aşırı acı dolu bir ses çıkardı. "Hepiniz çok iğrençsiniz."

Fury'nin arkadaşı Lia abartılı bir hareketle başıyla onayladı.

Ve iblis hala kasılıyor ve öğürüyordu. Hırıltılı nefes alıp verdi.

Sonra parçalandı.

Sanki bunun da bulaşıcı olmasından korkuyormuş gibi herkes hep bir ağızdan onun bulunduğu yerden geri çekildi.

"Vay anasını," diye nefes aldı Dev.

Fury, Lia'nın elini tuttu. "Benim baş döndürücü teyzem."

Fang ve Vane, bakışlarını odanın içinde gezdirmeden önce iblisin tüten kalıntılarına parmaklarını geçirdiler.

"Savitar?" Vane

seslendi. Fang kaşlarını

çattı. "Thorn?"

Kimse cevap vermedi. Yüz hatları solgunlaşan Fang, Max'in bakışlarıyla karşılaştı. "Hiç böyle bir şey gördün mü ya da duydun mu?"

O cevap veremedi Nala panik içinde soluk soluğa kaldı. Sonra acı içinde haykırdı.

Sera ona doğru bir adım attı. "Basilinna?"

Yavaş yavaş griye dönüştüğünü göstermek için elini kaldırdı. "Sanırım taşla dönüyorum... sen?"

Dehşete kapılan Seraphina kendi bedenini inceledi. "Hiç sanmıyorum."

Nefesi kesilen Nala başını salladı. "Bu da ne böyle?" Çığlık atarak ortadan kayboldu ve Amazonlarını da yanında götürdü.

Fang ve Vane Arkadyalıları döndüler ama iblis ve Amazon savaşçıları olmayınca gürültüleri azaldı.

"Bu iş daha bitmedi," diye söz verdi kurt lider. "Ben de bir Kattalakis Lykos'um ve ırkımızı lanetleyen kişinin işlediği suçların bedelini ödemesini görmek istiyorum. Geri döneceğim!"

Ve böylece gittiler.

Maksimum fark ettim o Sera oldu soluk daha o olmuştur. "Seramia?"

"Ben de kendimi iyi hissetmiyorum." Elini alnına bastırdı. "Bu çok garip." Bacakları büküldü.

Max onu kollarına aldı ve bardan Peltier House'a, oradan da revire ışınladı. "Carson!"

Gerakian anında ortaya çıktı. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Hasta ya da öyle bir şey."

Max, Carson'ın onu inceleyebilmesi için geri çekildi.

"Bu çok garip. Sanki Kessar'ın kilidini açtığı büyü kendini tersine çeviriyor." Kessar, Sera ve amazon kabilesini taş olmaktan kurtaran gallu iblisiydi. Laneti bozmuş ve onları tekrar hayata döndürmüştü.

Max'in nefesi boğazında düğümlenirken içinden korku geçti. "Ne?"

"Yavaş yavaş taşa dönüşüyor."

O anda, sanki vücudundaki tüm rüzgâr şiddetle dışarı atılmış gibi hissetti. "Saçmalık! Benimle taşak geçme, Carson."

Illarion kardeşi için hasta hissediyordu. Bu acıyı biliyordu ve Max'in bunu hissetmesinden nefret ediyordu.

Stetoskobu boynundan çekti. "Ben değilim." Sera'nın omzuna hafifçe vurarak ona hüzünlü ve sempatik bir gülümseme sundu. "Özür dilerim. Bunu nasıl düzelteceğime ya da tedavi edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

Max'in bakışlarıyla karşılaştığında gözleri parladı ama gözyaşlarını geri kırpmayı başardı. "Tanrıların özgür kalmamıza izin vermeyeceğini bilmeliydim. Onlara karşı geldiğimiz için cezalandırılmamız gerekiyordu. Kabul edelim, pek merhametli oldukları söylenemez."

Kadın haklıydı ve Illarion bunu biliyordu. Edilyn'in ondan alınmasının nedeni buydu.

Max onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Seni tekrar kaybedemem."

Elini onun saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Tanrılara karşı savaşında Nala'yı asla takip etmemeliydim. O

Sümerlerin Yunanistan'ı ele geçireceğinden o kadar emindi ki." Acı acı gülerek yüzünü buruşturdu. "Aptal sürtük hiçbir çatışmada kazanan tarafı desteklemedi."

Buna tanıklık edemeyen Illarion onları terk etti. Max'in acısı evine çok yakındı. Yeniden yaşayamayacağı kadar acıydı.

Ve o anda, sessizliğinden her zamankinden daha fazla nefret etti, çünkü içinden çığlık atıyordu.

Yine de sadece o duyabiliyordu.

* * *

Max, aptalca olduğunu bildiği bir şeyi yaparken tereddüt etti. Öyle bir aptallıktı ki, bunu kardeşlerinden biri yapmış olsaydı, onu öldüresiye döverdi. Onları canlandırmak için üzerlerine su atardı.

O zaman onları daha çok döv.

Ama ejderhawanını kaderinden kurtarmak için başka bir yol düşünemiyordu. Ve eğer hızlı hareket etmezse, çok geç olacaktı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı ve yaralarının acısını görmezden geldi. İçindeki ejderha nefesinin her zerresini topladı ve Sığınak'tan Samothraki Kapıları'na ışınlandı. Bu zaman ve mekândaki insanlar geçmiş bir çağın pürüzlü kalıntılarından başka bir şey görmezken, o en kutsal yere açılan kapının nerede olduğunu biliyordu. Avalon ve Kalosis'e açılan kapılar gibi, bu kapı da sadece alacakaranlık ve şafak vakti en zayıf kalp atışlarında parılıyordu. Yani

O kadar hızlıydı ki kolayca gözden kaçtı ya da göz yanılması olarak görmezden gelindi.

Ancak burası, kardeşlerinin modern dünyada uyudukları son yerlerden biriydi.

Ve bu da kalan son kardeşlerinden biriydi.

"Falcyn?"

Akşam deniz melteminden başka hiçbir şey ona cevap vermedi. Max, insanoğlunun bir zamanlar eski tanrılara haraç ödediği antik tapınak kompleksinin kalıntıları arasında ilerledi. Bir zamanlar onların işbirliğini ve sevgisini kazanmayı umarak kendi türüne adaklar sundukları yerde.

Bugün her şey çok farklıydı.

"Lanet olsun, Falcyn! Eğer beni duyabiliyorsan, cevap ver!"

"Ben insanlara cevap vermem. Eğer benimle konuşmak istiyorsanız, doğru dili seçin."

Max Drakyn'e geçerken acı acı güldü. "Pislik yapman için zamanım yok. Sana ihtiyacım var kardeşim."

Bir şey göğsüne sertçe çarptı ve onu uçurdu. Acısına ve yere çarpmadan önce uçtuğu mesafeye bakarak bunun Falcyn'in dikenli kuyruğu olduğunu söyleyebilirdi.

Acı dolu bir iniltiyle kendini yukarı itti. "Daha iyi misin?"

"Pek sayılmaz. Seni göt deliğinden iştahına kadar kestiğimde, o zaman duygusal olarak toparlanmalıyım."

Bu sefer saldırdığında, Max darbeyi yakaladı. Güç alanını kullanarak darbeyi engelledi ve ağabeyine geri gönderdi. "Lütfen Falcyn... lütfen."

Üzerindeki baskı azaldı.

Sonra ortadan kayboldu. Max rahatladı, ancak bunun bir numara olduğunu çok geç fark etti. Falcyn Max'in sırtında cisimlendi ve onu acımasız bir baş kilidiyle yakaladı. Max'i vücuduna bastırırken onu sertçe boğdu.

"Senin yüzünden adamdan geriye kalana bak kardeşim. O Yunan piçlerini buraya sen getirdin ve bunun için senden nefret ediyorum!"

Evet, tamam, bu büyük bir hata olabilirdi. Birkaç bin yılın kardeşinin öfkesini yumuşatacağını ummuştı.

Görünüşe göre Falcyn'in birkaç bin dolara daha ihtiyacı vardı. "Özür dilerim. Gidecek başka yerim yoktu."

"Ve size söyleyecek başka bir şeyim yok."

Başka çaresi kalmayan Max ona döndü ve ters çevirdi. "Beni dinle! Seninle dövüşmek istemiyorum."

Ama bir dövüştü bu. Falcyn son domuz pirzolasının peşindeki aç bir köpek gibi peşinden geliyordu. Kahretsin, kardeşinin ne kadar sert vurabildiğini unutmuştu. Başka çaresi kalmayınca ejderhaya dönüştü. Hayatta kalmanın tek yolu buydu ve kardeşini gerçekten öldürmek istemiyordu.

Şey...

Teorik olarak. Ancak Falcyn yakında aklını başına toplamazsa Max fikrini değiştirebilirdi. Ona ihtiyacı yoktu.

İhtiyacı olan şeyi almak için kardeşi hayattaydı. Sadece vicdanının nefes alan bir Falcyn'e ihtiyacı vardı.

Aman Tanrım, gerçekten mi? Birden Illarion ejderha bedeniyle aralarına girerek onları birbirinden ayırdı. Kesin şunu! İkiniz de durun!

Falcyn etrafında döndü ve Max'i kuyruğuyla bir kez daha sokmaya çalıştı.

Max pençeleriyle onu yakaladı ve öyle sert ısırıldı ki Falcyn irkildi.

Illarion ona ters ters baktı. Bu gerekli miydi?

Max kuyruğunu serbest bıraktı. "Birazcık."

Falcyn sinirli bir hırıltıyla ona ateş etti.

Illarion güçleriyle onu dondurdu. Falcyn'e ters ters baktı. Evimizin son dördüne kaldık. Lütfen soyumuzu daha fazla kurutmaz mısın?

"O zaman onu gözümün önünden kaldırırsan iyi edersin."

Falcyn ...

"Ciddiyim, Illy. Hiç havamda değilim." Kapıya doğru hantalca yürüdü.

"Bir ejderha taşına ihtiyacım var Falcyn. Çocuklarım ve kuğum onsuz ölecek."

Falcyn donakaldı. "Bunu benden istemeye cüret mi ediyorsun?" "Bir tek sende var."

Illarion kendisinininkinin neden artık onda olmadığını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Max bunu yüzüne vurmalıydı, çünkü Max'inkini kaybeden oydu.

Yine de kardeşi suçu tamamen ait olduğu yere atmak için tek kelime etmedi. Bundan bahsetmedi bile.

Falcyn o kadar nazik değildi. Yüzyıllar onu çok acımasız ve eskisinden daha da sert yapmıştı. Her birine sert bir bakış fırlatmak için döndü. "Ve gerçekten umurumda değil. Evinize gidin. İkiniz de. Sizi bir daha asla görmek istemiyorum."

Bu soğuk sözleri söyledikten sonra kapıların arasında kayboldu.

Şaşkına dönen Max, onun ardından bakakaldı. "Ciddi misin sen?"

Üzgünüm, Max.

Buna inanamayan adam acı acı güldü. "Bencil ve soğuk olduğunu biliyordum Fal, ama bu... Annem ona ne kadar çok benzediğini bilse gurur duyardı. Keşke fırsatım varken seni öldürseydim, seni piç kurusu!"

Dur, Max. Neden böyle hissettiğini biliyorsun.

Evet, tabii. Herkes gibi o da Max'in istemediğı şeyler için Max'i suçluyordu. Elinde olmayan şeyler için. Kaçınmak için her şeyi yapmıştı.

Şimdi Sera ve çocukları bunun bedelini ödeyecekti.

Başarısız olduğu için kalbi kırık olan Illarion'u Sığınak'a geri götürdü, böylece tanrılar onu soğuk, ölü bir heykele dönüştürmeden önce karısıyla kalan zamanını geçirebilecekti.

Ve Illarion kendi kardeşine yaptıklarının suçluluğıyla boğuşmak zorunda kaldı.

25

Illarion Max'in odasının dışında kardeşinin kapıyı açmasını bekledi. Kardeşi onu Avalon'a, annelerine veda edebilmeleri için çocukları almaya göndermişti. Ama Blaise'le iletişime geçmeye başladığı anda önemli bir şey hatırlamıştı.

Çiftleşme işareti ve iki diyar arasındaki büyü hakkında bir ders.

Kendisi ve Edilyn ile olanları göz önünde bulundurarak, çocukları Peçe'den geri getirmeye cesaret edemedi. Bu bir felaket olabilirdi.

"İçeri gel!"

Merlin'in büyüleri kürelerinden birini tutan Illarion kapıyı açtı.

Max ona kaşlarını çatı. "Çocuklar nerede?"

İyiler ve hâlâ Avalon'dalar. Taşa dönüşme sürecinde olmadıkları için Merlin onları orada tuttu. Bu konuyu konuştuk ve Sera ile kabilesini burada etkileyen şeyin bariyeri aşp onlara ulaşamayacağını düşünüyor

onun tarafında. Onları geri gönderirse onların da dönüşmeye başlayacağından korkuyorduk.

Sera doğrulduğunda mutluluk dolu bir ses çıkardı. "Tekrar değişmiyorlar mı?"

Illarion kristal küreyi içine bakması için ona doğru tuttu.

Çocukların ikisi de oradaydı, Merlin'in kalesinde.

Mutluydular ama aileleri için endişeliydiler.

Edena başını küçük bir kuş gibi hareket ettirerek annesinin yüzüne odaklanmaya çalışırken dudağını ısırıldı. "Anne?"

Sera topu eline alırken ona gülümsedi. "Edena? Hadyn? İyi misin?"

Hadyn başını salladı. "Biz iyiyiz. Ya siz?"

"Harika, artık ikinizin de iyi olduğunu biliyorum."

Edena'nın dudakları titredi. "Bu doğru mu? Geri mi dönüyorsun?"

Başını salladı. "İkinizin de babanızı dinlemenizi ve benim için sizinle ilgilenmesine izin vermenizi istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

İkisi de başını salladı.

"Seni seviyorum anne," dedi Hadyn elini kürenin üzerine koyarak. "Keşke orada olup bunu yüzüne söyleyebilseydim."

"Ben de öyle. Sadece ne olursa olsun yakınımnda olacağımı unutma. Ve Edena, benim yokluğumda kardeşine karşı daha nazik olmanı istiyorum. Sürekli kanatlarını kırpmaya çalışmaktan vazgeç. Bırak uçmayı ya da çakılmayı kendi başına öğrensin."

"Deneyeceğim. Senin için."

"İkinizi de seviyorum. Lütfen benim için birbirinize, babanıza ve amcalarınıza iyi bakın."

Edena ağlamaya başlayınca Hadyn onu teselli etmek için kollarına çekti.

Max zorlukla yutkundu. "Merlin? Çocuklarla birlikte orada mısın?"

Beyaz-sarışın güzel büyücü yanlarında durmak için hareket etti. "Ben buradayım. Neye ihtiyacınız var?"

"Seraphina'yı Avalon'da sana getirsem, onun dönüşmesini engelleyebileceğini düşünüyor musun? Çocukları kurtaran şey onu da kurtarabilir mi?"

Merlin tereddüt etti. "Olabilir ama zaten değişim sürecinde olduğu için onu öldürebilir de. Zeus'un onu ne tür bir büyü altında tuttuğunu bilmiyorum. Büyünün ne kadar mantıksız olabileceğini ve öngörülemeyen sonuçlarını sen de benim kadar iyi biliyorsun." Çocuklarına bir bakış attı. "Ayrıca, o senin soyundan değil. Senin yavrularını taşımış ve kanını seninkiyle karıştırmış olsa da, bu drakomai'den doğmakla aynı şey değil. Neler olabileceğini bilemeyiz. Üzgünüm, Max. Bir şey deneyip onu kaybetmek istemiyorum."

Illarion da buna katılıyordu. Hiç kimse büyü'nün panteon sınırlarını aştığında ne yapacağını tahmin edemezdi.

Bunun için tanrılara lanet olsun. Drakomai değil de yarı Apollit olduğu için uyuşukluğa bile giremiyordu.

"Teşekkürler, Merlin."

Kürenin içindeki sis onları yutmadan önce başını Max'e doğru eğdi.

Sera başını eğerek ona baktı. "Bu bakış da neyin nesi? Ne planlıyorsun?"

Evet, beni de korkutuyorsun.

Ayağa kalktı. "Kessar ve Tablet'in peşinden gidiyorum."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Illarion ilk kez Sera'yla aynı fikirdeydi.

Max başını salladı. "Tek yolu bu. Seni kurtarmak için kullandı. O zaman ben de seni burada tutmak için kullanabilirim." Illarion'a baktı. "Öyle değil mi?"

Illarion tereddüt etti. Evet... hayır, bu gerçekten çok ama çok kötü bir fikir. Duş alırken saçınızı kurutmaya çalışmak ya da sert bir rüzgârda işlemek gibi. Aklını mı kaçırdın sen? Sera'nın sözlerini tekrarladı.

"Hayır. Çaresizim."

Aynı şey.

Kardeşine sinirli bir sırtışla karşılık verdi.

Evet, öyle.

Sera onun yanında ayağa kalktı. "Illarion'a katılıyorum. Bunu yapmayı aklından bile geçirme. Delirdin mi sen? Ölmeni isteyen iblisler ve Amazonlardan oluşan bir koloniye girip baş iblisin en çok istediği Tableti alamazsın. Böyle şeylere kötü tepki verme eğilimindedirler. İnan bana. Ben de gördüm. Nala'nın böyle bir kibre sahip olan son ejderhanın pençesini taşıdığına inanıyorum."

Illarion şiddetle başını salladı. Daha kaç tane meydan okuma yapmayı planlıyorsun? Sheez, Max. Ölmek için çok daha az acı verici yollar var. Aklıma asitte boğulmak geliyor.

Birden yanlarındaki odada bir ışık parladı. Max ışığa doğru yöneldi ama bir şey onu yerinde tuttu. Güçlü bir şey,

Görünmeyen bir güç.

Öfkeyle, saldırmak için bir ateş patlaması tezahür ettirdi.
Ta ki gücün kaynağını fark edene kadar.

Falcyn.

Ama bu sefer ejderha formunda değildi. Eski siyah savaş kıyafetlerini giymiş, peşinden gelme hatasını yapan avcılarının derilerini ve kürklerini ganimet ve eşsiz dövüş yeteneklerinin kanıtı olarak takmıştı. Siyah saçları, boğazına dolanmış ve solgun gözleriyle uyumlu gümüş bir ejderha kolyesiyle süslenmiş uzun bir örgü dışında kısaydı. Loş ışıkta cıva gibi parlıyorlardı.

Ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmadılar.

Illarion onu orada görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağabeyinin doğum sırasını kabul ederek ve saygıdan dolayı başını eğdi.

Illarion'un jestine karşılık veren Falcyn, sadece ona özgü olan o vahşî yırtıcı yürüyüşüyle aralarındaki mesafeyi kapattı.

Tek kelime etmeden Seraphina'nın önünde durdu ve Max'in bakışlarıyla karşılaştı. "Dokunabilir miyim?" Bir drakomanın başka birinin eşine izinsiz dokunması yasaktı. Bunu yapmak kültürlerinde ölümcül bir suçtu.

Max başını salladı.

Sera aralarında bir ileri bir geri gidip gelirken kaşlarını çattı. "Max?"

"S o r u n yok, Sera. Bu benim kardeşim Falcyn. Ona güveniyorum... çoğu gün."

Görmezden gelmek onun alay etmek Barb,
Falcyn dokundu onu Buz gibi
alnına, sonra da eline. "Onu kim lanetliyor?"

"Zeus."

Küçümseyerek alay etti. "O zaman umarım bu o piç Byblow'u çok kızdırır. Bunu bana başta söylemeliydin. Sana yardım etmeden önce bu kadar uzun süre vicdan muhasebesi yapmak zorunda kalmazdım."

Falcyn bir pençesiyle bileğine üç damla kan toplayana kadar küçük bir kesik attı. Çantasından yumurtaya benzeyen küçük, dikdörtgen bir top çıkardı ve sonra onu kanıyla kapladı. Yumurtayı kızın ellerine yerleştirdi ve annelerinin dilinde ilahi söylerken ellerini yumurtanın etrafında kavuşturdu. Ellerini yumurtayı döndürmek için kullandı. Birkaç saniye sonra Sera nefesini sertçe içine çekti ama Falcyn onun ellerini yumurtanın etrafında tuttu. Sera tısladı. "Yanıyor."

Max kollarını onun etrafında sıktı. "Her şey yoluna girecek. Zehri senden çekiyor. Ona çalışması için zaman ver."

Ancak o zaman bir dereceye kadar rahatladı.

Falcyn ayini bitirdiğinde daha da solgundu ama nefes alış verışı daha düzenliydi.

Falcyn taşı koluna sildi ve çantasına geri koydu. Beklentiyle çatı katına baktı. "Ejderhalarınız olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Bir oğlum ve kızım var. Blaise ile birlikteler. Avalon'dalar."

Falcyn'in sert yüz hatları ilk kez yumuşadı. Kardeşleriyle ilgili bir şey vardı, ejderhalara ve Blaise'e karşı zaafı vardı. "Ben de onların korunup kollandığını göreceğim."

Gitmeye hazırlanırken Max onu durdurdu. "Teşekkür ederim kardeşim. Fikrini neden değiştirdiğini sorabilir miyim?"

Falcyn perdelerin ardından dönüp önce Max'a, sonra da Sera'ya baktı. "Hâlâ senin bir aptal olduğunu düşünüyorum. Hâlâ ciğerlerini dolduran her nefesten nefret ediyor ve sana kin besliyorum. Ama sen benim kardeşimsin ve biz drakomayız. Kalbini senden almak bana düşmez.... Eğer ona yardım etmenin bir yolu varsa, bunu yapmaktan onur duyarım. Yaşadığımız ve öldüğümüz kuralları biliyorsun. Sana karşı olan hislerim ne olursa olsun, sevdiğin şeyi korumak ve soyumuzu devam ettirmek benim sorumluluğumdur."

"Tekrar teşekkür ederim."

Falcyn buna cevap vermedi. Sanki bir parçası bu minnettarlıktan utanmış gibiydi. Bunun yerine Illarion'a döndü. "Sana verdiğim ejder pençesi hâlâ sende mi?"

Her zaman.

"Evet, ben öyle duymadım." Falcyn onun koluna vurdu. "Onu bir Addanc'a ödünç verdiğini duydum. Senin neyin var böyle? Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Başını Illarion'a doğru salladı. "Bir Addanc mı? Gerçekten mi?"

Falcyn büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bütün kardeşlerim moron. Yemin ederim. Şimdi Blaise sahip oldukları azıcık zekâyı da emip onları da eksik bırakmadan önce beni ejderhalara götür."

Illarion gözlerini devirdi ve Falcyn'i odadan çıkarken takip etti. Dışarıda Falcyn ona doğru döndü. "Özür dilerim."

Ne için?

"Edilyn hakkında."

Illarion acısını bastırırken sertçe yutkundu. Bir şey söylemek istedi ama söyleyecek bir şey yoktu. Kelimeler samimiyetsiz olurdu.

Ve Falcyn samimiyetsizlikten ondan daha çok nefret ederdi.

Yolumu kaybettim, kardeşim.

Falcyn homurdandı. "Birin yol haritası olduğunu nereden çıkardın? Nereye gittiğimi bildiğimi mi sanıyorsun? Hiç bildim mi ki? Hepimiz labirentlerimizde tökezleyen, peynirimizi bulmaya çalışan fareleriz. Çektiğimiz kolların bizi şok etmek için tasarlanmış olanlar değil de doğru olanlar olmasını umuyoruz."

Sorun şuydu ki Illarion bir savaşçıydı. Bir hedefe ihtiyacı vardı ve bu olayda öyle bir hedef yoktu. Ölümü nasıl yenebilirdi? Kimseye merhamet etmeyen ve sonsuz ısırığını hiçbir yaratıktan esirgemeyen tek piçti.

26

Illarion Peltier Evi'nin salonunda toplananları görünce dehşete kapıldı. Acheron, Sin, Zakar ve Styxx'in yanı sıra New Orleans'taki eski ve mevcut tüm Karanlık Avcılar, kardeşinin hayatı ve iyiliği için Max'i güvende tutmak üzere bir araya gelmişti.

İnanılmazdı.

"Bu tam bir saçmalık!" Dev, Max ve Sera'nın arkasındaki varlığından habersiz hırladı. "Savitar'a nereye gideceğini söyleyelim derim!"

Acheron gülerek Dev'in yanından geçip Max'in bakışlarıyla buluştu. "Sana meydan okuyorum. Çifte ayı cesareti."

Max homurdanarak Dev'in yanında durdu ve elini omzuna koydu. "Sorun yok, ayıcık. Korkmuyorum."

Seraphina parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öyleyim."

Aimee kaşlarını çatarak şişmiş karnını okşadı. "Bir şey yapamaz mıyız? Max burada bizim korumamız altında. Ayrılmadığı sürece yasalarımızın onu koruduğunu sanıyordum."

Styx derin bir iç çekti. "Yaptılar. Ama diğer ejderhalar onun kışını istiyor. O saldırdı ve yeni suçu için bir duruşma talep etme hakları var... ve bunun için ortaya çıktığında eski suçu."

Vane başını salladı. "Bu yüzden hepimiz gidiyoruz. Kattalakisler olarak bizler karakter tanıklarıyız. Bunu size karşı ailemiz başlattı ve biz de bitirmek için elimizden geleni yapacağız."

Hadyn'in kaşlarını çatması Aimee'ninkiyle eşleşti. "Ya yapamazsan?"

Dev hınzırca sırttı. "Ejderhayı omzuma atıp kapıya doğru koşacağım. Geri çekilmemi engelleyecek misin, evlat?"

Samia derin bir iç çekerek eldivenli ellerini burnuna bastırdı. "Keşke bu tehditle şaka yapıyor olsaydı. Bunun yerine kafamda korkunç bir görüntü ve midemde bir ülser var."

Dev onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Benimle yaşamamanın asla sıkıcı olmayacağına dair sana söz vermiştim."

Yorgun bir nefes verdi. "Öyle yaptın. Sen kesinlikle sözünün eri bir ayısın."

Ayrılmaya başladıklarında Illarion onlarla birlikte Omegrion'a gitmek için öne çıktı.

"Hayır!" Max kükreyerek onu kardeşlerine doğru geri itti. "Blaise, onu burada tut."

Illarion dehşete düşmüştü. Beni bunun dışında bırakamazsın. Ben de bunun bir parçasıyım.

"Yapabilirim ve yapacağım."

Illarion inkâr edercesine başını salladı. Max'in etrafından dolaşmaya çalıştı ama Max buna izin vermedi.

Max onu tekrar geri itti. "Ciddiyim. Sen git, ben kaçacağım." Önce Falcyn'e, sonra da Blaise'e baktı. "Gitmesine izin yok. Onu burada tutmak zorundasın. Ne olursa olsun."

Seraphina Illarion'a bakakaldı. "Prensi sen öldürdün, değil mi? Maxis değildi. Sendin."

"Sera," diye homurdandı Max. "Bu işe karışma."

Max'i bırakarak Illarion'un yanına gitti. "Bana neler olduğunu anlat."

"Önemli değil." Max sertçe yutkundu. "Ben Ejderboğan'ım, Illarion değil. Onu rahat bırakın." Kardeşlerine ters ters baktı. "Buradan ayrılmasına izin vermeyin."

O daha fazla bir şey söyleyemedi Max ortadan kayboldu.

"Hayır!" Dehşete kapılmış ve titreyerek Illarion'a döndü. "Bana gerçeği söyle. Ne oldu?"

Bu bir kazaydı.

Acheron'un bakışlarıyla karşılaştı. "Diğerlerinin bizi dinlemesini sağlamalıyız. Bir şekilde."

Vane de aynı fikirdeydi. "Merak etme Sera. Konseye henüz başlayamazlar. Üyelerden dördü hâlâ burada."

Sayıya kaşlarını kaldırdı. "Dört mü?"

"Ben, Fury, Alain'in eşi Tanya ve arkanızdaki Wren Tigarian."

Illarion gibi Wren de etrafındaki herkesi bir av gibi izlediğini söyleyen o rahatsız edici sessiz avcı havasına sahipti. Onların her hareketini ölçüp biçerek

Onları öldürmek için kullanmak üzere olduğu zayıflık. En rahatsız edici şey ise gözlerinin ışığın vuruş şekline göre renk değiştirmesiydi. Açık griden canlı bir turkuaza dönüşüyorlardı.

Oldukça rahatsız edici.

Ta ki Hadyn'le aynı yaşlarda, çocuksu ve utangaç görünmesine neden olan dostça bir gülümseme yayana kadar. "Özür dilerim. Karım Maggie insanları rahatsız ettiğim için bana hep kızar. Gerçi babasının kokteyl partilerinde bunu yapmamdan hoşlanıyor gibi görünüyor. Bazen beni bile zorluyor ama oyun parkında tam bir baş belası. Kızımın üç oyun arkadaşının dadılarını terapiye gönderdim."

Illarion güldü. Sadece hayal edebiliyordu. Kaplan gerçekten de nadir bulunan bir türdü.

Tanya yaklaştı ve Seraphina'nın kollarını rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Merak etme. Max'ini almalarına izin vermeyeceğiz, tıpkı birkaç yıl önce kellesini istediklerinde Wren'e zarar vermelerine izin verdiğimiz gibi. Biz her zaman kendi çocuklarımıza göz kulak oluruz."

Ancak Savitar'ın evi olan gizemli Neratiti adasındaki Omegrion konsey odasına geldiklerinde, Illarion bu sözü tutabileceğinden pek emin değildi.

Geniş dairesel oda bordo ve altın rengiyle dekore edilmişti. Siyah mermer zeminden yaldızlı tavana kadar uzanan açık pencerelerden okyanusu görebiliyor ve duyabiliyordu. Garip bir şekilde, tüm oda ona eski bir sultanın çadırını hatırlatıyordu. Cömertçe dekore edilmişti.

Ortadaki devasa yuvarlak masanın başında öfkeli ve kızgın bir yüz ifadesi takınan Savitar vardı.

Hâlâ siyah bir dalgıç kıyafeti giymiş olan Savitar, nemli saçları ve göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarıyla tahtında oturuyordu. O kadar sessizdi ki, etrafındaki duvarlarda kuruyan odunların sesi duyulabiliyordu.

Evet, hiç de ürkütücü ya da rahatsız edici değildi.

Arcadian ve Katagaria Were-Hunter ırklarının her birinden birer temsilciden oluşan Omegrion konseyi, kendi ırklarını yöneten yasaları yapardı.

Yirmi dört üyesi olmalıydı.

Ancak masadaki bir sandalye dikkat çekici bir şekilde boş kalmıştı. Ürkütücü bir uyarı ve bir zamanlar Arcadian Balios'a ya da jaguar patria'ya ait olduğunu ebediyen hatırlatıyordu. Efsaneye göre, yüzyıllar önce bu grubun Regis'i Savitar'ın öfkesine o kadar kapılmıştı ki, türlerinin tüm üyelerini tek başına yok etmişti.

Tamamen yok edilme.

Bu da hepsini yargılayan hoşnutsuz Chthonian'ın gücü ve mizacı hakkında her şeyi anlatıyordu. Ve bugün, Savitar gruba bıktım millet havasıyla baktı. "Bize katılmanız ne güzel. Sizi çağırdıktan sonra hepinizin iyi bir uyku çektiğine inanıyorum."

Acheron gülme cüretini gösterdi. "Müthiş bir dalgayı mı kaçırdın Koca Kahuna?"

"Başlama, Grom. Havamda değilim." Savitar tahtına geri oturdu. Ama bu, Arcadian ve

Katagaria ejderhaları ve sağ tarafındaki Arkadyalı Kattalakis kurtları çenesini titretiyordu.

Savitar uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Duydum, duydum... ah, siktir et. Bugün buraya saçmalık için geldik ve bunu hepimiz biliyoruz. O yüzden her zamanki formaliteleri bir kenara bırakalım ve sabrım taşmadan önce şu cadı avına başlayalım." Başparmağını keçi sakalında gezdirdi. "Öyleyse, Dare Kattalakis, davanı ve taleplerini konseye bildir. Ve bunu mümkün olduğunca az kelimeyle, hızlıca yap."

Vane ve Fang'in yavru kardeşi olarak, kardeşlerine dikkate değer bir benzerlik taşıyordu.

Birbirlerinden nefret etmeleri çok kötü. Tutkuyla.

Boğazını temizleyerek, davasını savunmak için açık yuvarlak masanın ortasında durmak üzere hareket etti. "Öncelikle, ailemin koltuğunun ne büyük bir rezalet olduğunu tekrar belirtmek istiyorum-"

"Vay, vay, vay... meme başında ağlamayı bırak," diye hırladı Savitar. "Kardeşin Vane Arkadyalıların başı ve Fury de Katagaria'nın lideri. Umurunda olan bir terapist ara ya da ikisine de pozisyonları için meydan okumak istiyorsan, biraz eğlence işimize yarayabilir. Kahretsin, gösteri için patlamış mısır yapacağım. Aksi takdirde, sürtük, devam et."

Illarion kaşlarını eğlenerek Blaise'e doğru kaldırdı. Kahretsin, Savitar nadir görülen bir formdaydı, Savitar için bile.

Dare çenesini kaldırdı ama bakışlarını akıllıca huysuz ihtiyardan uzak tuttu. "Peki. Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz. Maxis Drago, Ejderboğan olarak

Arcadialılar ve Katagaria arasındaki savaşın sebebidir. Onun eylemleri yüzünden

tek başına, hepimiz ailemizi kaybettik ve sürekli savaşın içinde yara aldık ve lanetlendik. Şimdi de Gallu ve Apollo'yu üzerimize saldı! O-"

"Bu doğru değil!"

Illarion, Seraphina'nın sonunda kardeşini savunmaya kalkmasına çok şaşırmıştı. Bunu yapmasının zamanı gelmişti.

Savitar'ın yüz hatları sonunda yumuşadı, sanki onaylar gibiydi. "Ejderha kuşu konuşuyor."

"O onun fahişesi!"

Savitar elini uzattı ve kendisine hakaret eden Kattalakis ejderhasını görünmeyen bir güçle yakalayarak havaya kaldırdı ve açık pencerelerden ikisinin arasındaki duvara sabitledi. "Bu odada sadece benim aşağılayıcı bir pislik olmama izin var. Anlaşıldı mı?"

Ejderha başını salladı.

Savitar onu doğruca yere bıraktı; acı dolu bir iniltiyle ve kabaca yere yığıldı. Sonra dikkatini Sera'ya verdi ve onunla nazik, babacan bir tonda konuştu. "Ne diyordun, canım?"

Evet, onun iyiliği kötülüğünden bile daha korkutucuydu.

Max ona dokunmak için uzanarak, "Sorun yok Sera," dedi. Elini. "Benim adıma konuşmak zorunda değilsin."

"Hayır, ama biri biliyor. Gallu'yu kimin serbest bıraktığını bilmiyorum-"

"Bu biz oluyoruz," dedi Zakar elini kaldırarak. "Oops. Bunun için üzgünüm."

Illarion, Sümer tanrısının berbat mizahına homurdandı. Onları yüzyıllar önce serbest bırakmışlardı. Bu özel macera için değil.

Savitar gözlerini devirdi. "O serseri kıcını oturt ve çeneni kapa. Seninle sonra konuşacağız."

Zakar iyi huylu bir şekilde güldü. "Umarım önce Abilify'ını alırsın, ihtiyar."

Evet, sadece bir tanrı bundan kurtulabilir.

Ya da Acheron.

Savitar parmağını Zakar'a doğru sallamaya başladı, sonra vazgeçti ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Kapa çeneni." Dikkatini tekrar Sera'ya verdi. "Ne diyordun?"

"Sadece dostum masum. Gallu önce onun peşine düştü. Ve ikimizin de Apollo hakkında en ufak bir fikri yok. Neden bahsettiğini bile bilmiyoruz." İşaretli elini Max'in elinin içine soktu.

Parmaklarını onunkilerle birleştirmeden önce yüzünü buruşturdu ve elini sıkıca kavradı.

Savitar bu tek hareketi birkaç kalp atışı boyunca yorum yapmadan dikkatle izledi.

"Suçlarının bedelini ödemesini talep ediyorum!" Ermon Kattalakis - Arkadyalı ejderhalardan biri - talep etti. "Döktüğü kan benim büyükbabamın kanıydı!"

Cehennem gibi... Illarion kalabalık odada Savitar'ın bakışlarıyla karşılaştığında bu patlamayı kendine zar zor sakladı.

Savitar tek kelime etmeden ayağa kalktı ve Max'le arasındaki mesafeyi kapattı. "Bana öyle geliyor ki, Maxis, bizim

Tarihçi Nicolette Peltier öldü, burada bu konseyin tarihini bilen kimse yok. Kökenlerini tek kızı Aimee'ye aktaramadan öldü." Tanya'ya doğru döndü. "Sanırım onun işinin bu kısmını da senin devralman gerekiyor, değil mi?"

Tanya da en az Sera kadar bu şiddetli incelemenin altında kalmaktan korkmuş görünüyordu. "Bunu kaydetmek benim için bir onurdur lordum."

Savitar tekrar Max'e baktı. "Ne diyorsun, drakomalar? Anlaşmamızı bozmak için iznin var mı?"

Illarion, Max'in altın rengi gözlerindeki kararsızlığı gördü. Önce Illarion'a, sonra da eşine ve çocuklarına baktı.

Vakit geldi. Illarion başını ona doğru eğdi. Gerçeği söyle kardeşim. Bırak kendileri karar versinler.

Max sesli bir yutkunmayla başını salladı. "Yine de ikinize de hatırlatmak isterim ki geçen sefer gerçek söylendiğinde bunun bir faydası olmadı. Kimse umursamadı."

Bunu görmezden gelen Savitar, masanın etrafında bir daire çizebilmek için geri adım attı. "Bazılarınız yüzyıllardır buraya geliyorsunuz. Ailenizden miras kalan ya da savaşarak kazandığınız koltukları işgal ediyorsunuz. Hepiniz burada oturmanın ve bağımsız türlerinizi temsil etmenin ne büyük bir onur olduğunu biliyorsunuz. Hem insan-Apollite kalplere sahip olanlar hem de hayvan kalplerle doğanlar. Tek bir bütünün iki yarısı. Her ikisi de bilinçli ve tanrılar tarafından sonsuza dek birbirlerine karşı savaşmaya mahkum edilmişler.

Tanrıların pislik olduğu gerçeğinden daha fazla. Herkes hikayenin bu kısmını biliyor. Hiçbiriniz neden bana hesap verdiğinizi bilmiyorsunuz. Neden özellikle bu konseye hesap verdiğiniziz..."

Savitar Max'i işaret etti. "Aynı türün iki kolunu ayıran savaş için Ejderboğan'ı suçluyorsun ama bunu sana o yapmadı. Bu, başlangıçta ırkınızı lanetleyen üç kaltağa ait. Zeus ve Apollo'ya ve onların çocukça öfke nöbetlerine, bir şeyler yapmaları için Kader'e ağlamalarına neden oldu çünkü hepinizin yirmi yedi yaşında, hiçbir parçanız olmayan bir olay yüzünden korkunç bir şekilde ölmenizi gerektirecek Apollite lanetinden kurtulduğunuz için aldatıldığınızı hissettiler. Ancak tüm tarihte olduğu gibi, bu da size anlatılanların sadece küçük bir kısmıdır ve fikirlerinizi etkilemek ve gerçek bir neden olmaksızın nefret etmenizi sağlamak isteyenler tarafından renklendirilmiştir. Bir bütün olmanız ve ortak gerçek trajedilere odaklanmanız gerekirken sizi bölünmüş halde tutmak için. Sizi tek, duyarlı bir tür olarak birleştiren trajedilere. Beni takip edin çocuklar ve size hiç görmediğiniz ama bilmeniz gereken şeyleri göstermeme izin verin."

Bununla birlikte ellerini dışarı fırlattı. Kapılar çarparak kapandı ve odaya öyle bir karanlık çöktü ki, Illarion bir an için kendini Blaise kadar kör hissetti.

Işık nihayet yandığında, Max'in çok daha genç halini görünce yüzünü buruşturdu.

Çok daha gençti. Bilerek gömdüğü unutulmuş anıları ve duyguları geri getirdi. Şimdi, o eski yaralar yeniden kanıyordu.

İkisi bir kafese kapatılmıştı, açlıktan ölüyorlardı ve yırtık pırtıktılar. Pislik içinde. Dagon'un boyunlarına taktığı tasmalardan dolayı insan formunda kalmaya mahkum edilmişlerdi. Aşağılayıcı ve boğucu tasmalar. Onlar açlıktan ve soğuktan donmuş bir halde sefalet içinde otururken, başka bir adam onlara bakıyordu. Onların aksine, kusursuz bir şekilde bakımlıydı ve kraliyet prensi kıyafetleri giyiyordu.

Illarion'un birebir kopyası.

Bu onun en nefret ettiği yüzdü. Sadece Edilyn'i memnun etmek için taktığı bir yüzdü, çünkü ondan ne kadar nefret ediyordu ve içinde uyandırdığı bunun gibi acı, nefret dolu anılar yüzünden.

Odanın yarısı, Illarion'un prens olduğunu ve daha önce sandıkları gibi Max olmadığını anladıklarında şaşkınlıkla ona bakmaya başladı.

Max, prensin piç üvey kardeşinin oğlundan yaratılmıştı. Bir köle.

Ve o hor görülen prensin yanında zarif, siyah saçlı bir kadın duruyordu. Burada kafese kapatıldıklarından beri prensi defalarca görmüş olsalar da, bu kadın kasvetli ve pis evlerine yeni katılmıştı.

"Eumon?" diye sızlandı, prensi kolundan tutup çekmeye çalışıyordu. "Beni neden buraya getirdin? Sürekli onlara bakmaktan bıkmadın mı? Bu çok ürkütücü!"

Ürkütücü müydüler? Gerçekten mi? Şahsen, Apollo tarafından acı içinde ölmek üzere lanetlenmiş o iğrenç yaratıklardan biri olmaktansa ölümsüz bir ejderha olmayı tercih ederdi.

yirmi yedinci doğum günleri. Ürkütücü bir şey yoktu.
bir ejderha olmak hakkında.

İnsan-Apollit cesetleri mi?

Bu kabusların malzemesiydi. Zayıf ve acınacak haldeydiler. Ve Olimpos'un en yüksek seviyesine kadar kokuyorlardı.

Prens güzel, minyon karısına gülümsedi ama bakışları kafesin içindeki ikiliden hiç ayrılmadı. "Şunlara bak Helena. Konuşmadığı için onun ben olmadığımı asla anlayamazsın. Diğerleri ise... Pherus'un tıpatıp aynısı. Sanki hâlâ kardeşimin gözlerinin içine bakıyor gibiyim."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Pherus asla senin kardeşin olmadı. O bir kölenin oğluydu."

"Köle ya da değil, o babamdan dolayı benim kardeşimdi. Ve onu öyle sevdim." Ve onun yaşam gücünü Max'inkine bağladıkları anda ölmüştü. Eumon dudaklarını yaladı. "Sence bizi anlayabilirler mi?"

"Hayır. Onlar hayvan ve amcanın sana yaptığı birleştirme işleminden kurtulduğun için şanslısın. Şimdi gidebilir miyiz? Burayı sevmedim. Kokuyor." Ne demek istediğini anlatmak için narin elini burnuna bastırdı.

Kokan tek şey sensin, sürtük.

Eumon gitmek yerine diz çöktü ve elini Illarion'a uzattı. "İşte, çocuk... bana gel."

Onu ısırarak isteyen Illarion, bu isteğine boyun eğmeden önce Max'e yaklaştı.

Eumon elini indirdi ve iç geçirdi. "Görünüşe göre onları eğitebilmeliyiz. Öyle değil mi?"

Illarion yüzünü buruşturarak Max'e baktı. Prense kendisi de birkaç şey öğretmek istiyordu.

"Belki halıları ya da yataklarını ıslatmamak için, ama bundan daha fazlası için umutlu olmazdım. Dediğim gibi, onlar aptal hayvanlar, düşünce ya da medeniyetten yoksunlar."

Evet, bu denklemdeki sorun onlardı.... "Berbatsın Helena!" diye alay etti.

Birdenbire çok sayıda muhafız zindana daldı. Illarion bakışlarını onlara dikti. Kafeslerde tutulanlar için bu hiç de iyi bir şey değildi.

Ne zaman bu kadar çok kişi gelse...

Mahkumlardan biri ciddi şekilde yaralanırdı. Ya da ciddi şekilde ölür.

Prens Eumon taş suratlı askerlerle yüzleşmek için ayağa fırladı. "Bunun anlamı nedir?"

"Kralın emirleri, Majesteleri. Tanrıları yatıştırmak için tüm deneyleri yok etmeliyiz."

Oh lanet olsun...

Prensin yüzü bembeyaz oldu. "Ne?"

Muhafız başını salladı. "Emir bu öğleden sonra baş rahipten geldi. Tanrılar tüm iğrençliklerin ortadan kaldırılmasını istiyor. Aksi takdirde babanı, seni ve kardeşini öldürecekler."

Illarion, Max ile öfkeli bir bakış alışverişinde bulundu.

Asla korkma, kardeşim. Seni almalarına izin vermeyeceğim, Max söz verdi.

Ama Illarion'un korkusu bu değildi. Hayır, savaşımadan gitmeyecekti.

Tanrılar adına, onları da yanında götürecekti. Götürebildiği kadarını.

Max güçlü bir kükremeyeyle parmaklıklara doğru koştu.

Prens şiddetli bir solukla geri çekildi ve karısını da beraberinde sürükledi.

Çığlık atarak yere düştü. "Sana söylemiştim! O bir hayvan! Öldürün onu! Hemen öldürün onu!"

Öfke Max'in içini öyle bir parçaladı ki, kontrol etmek için tasma takılı olsa bile büyüsunün kontrolünü tamamen kaybetti. Diğerlerinin ulumaları ve çığlıkları Illarion'un kulaklarını doldururken, askerler onları çaresiz ve kafesteyken öldürme emirlerini yerine getirmeye koyuldular.

Bu tam bir saçmalıktı! Illarion kendini tekrar tekrar parmaklıklara attı. Bu yeterli olmadığında, o ve Max yapabildikleri tüm büyüleri topladılar ve konsantrasyonlarını korudular. Sonra da etraflarındaki havaya gönderdiler.

Termal bir şok gibi yuvarlandı ve titreşen bir dalga yaydı. Kafesi paramparça eden ve muhafızları, prensi ve prensesi yuvarlayan bir dalga.

Zayıf ama kararlı Max, Illarion'u yakaladı. "Diğerlerini serbest bırak. O sürtükler bunun için canlarını alacaklarsa lanet olsun!"

Burası bizim yerimiz değil! Onlar için hayatını riske atmaya hiç niyeti yoktu. Onlara bu şekilde davrandıktan sonra olmaz.

Ama Max onun itirazını yanlış anladı. "Ben Yunan tanrılarına hesap vermem. Onlar benim pullu kıcımlı öpebilirler." Kendisine en yakın olan muhafızdan anahtarları kaptı. Dişlerini göstererek adamın kılıcını aldı, sonra da Arcadialıları ve Katagaria'yı serbest bırakmak için harekete geçti. "Illarion! Kimilda! Kurtarabildiğin herkesi kurtar!"

Kardeşinin Arel yöntemlerinden tiksinen Illarion sonunda pes etti. Bu hiç iyi olmayacaktı. Bunu biliyordu.

Max her zaman böyle şeylerle başlarını belaya sokardı. Her zaman!

Kapıları açıp çıkmaya başladıklarında muhafızlar onları durdurmak için harekete geçti.

"Önce kralla konuşmalıyız. Kimse buradan ayrılamaz."

Eumon onu tamamen şaşırtarak öne ıktı. "Bırakın geçsinler."

"Highness-"

"Yap şunu!"

Muhafız isteksizce kenara çekildi ve adamlarına geri çekilmelerini emretti.

Max başını prene doğru eğdi. "Bize ıkış yolunu gösterebilir misiniz, Majesteleri?"

Prens ona şeytani bir bakış fırlattı. "Konuşabildiğini biliyordum! Bunu babama göstermeni istiyorum."

"Ve baban bunu öğrenip bizi öldürmeden önce bir rehber ihtiyacımız var.... Lütfen. Kardeşim ve ben her zaman

Ne zaman kaçmaya çalışsak ele geçirildik. Ormana giden bir yol olduğunu biliyorum ama henüz yerini tespit edemedik."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Beni takip edin."

"Eumon!" diye nefes aldı karısı. "Bunu yapamazsın. Eğer tanrılar konuştuysa-"

"Onlar duyarlı, Helena. Şunlara bir bak." Max ve Illarion'u işaret etti. "Yarısı Apollite. Onları ölüme mahkûm edemem, özellikle de yaptığımız onca şeyden sonra bir kafeste idam edilerek. Bu yanlış olur. Ben onların prensiyim. Onları korumak benim görevim."

"Peki ya taşıdığım oğlun? Tanrılar seni bu kibir yüzünden öldürdüğünde onu kim koruyacak?"

Onu alnından hafifçe öptü. "Rahatla, değerli karıcığım. Kimse beni öldürmeyecek." Geri çekilerek Illarion ve diğerlerini karanlık mağaraya doğru götürdü. "Beni takip edin, sizi özgürlüğünüze kavuşturayım."

Illarion içgüdüleriyle bunun bir felaket olacağını biliyordu. Sahip olduğu her drakomas içgüdüsüyle bunu hissedebiliyordu.

Onlar zindandan çıkmaya başlarken Helena Max'e ters ters baktı. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Son Apollite hayvanı da yanlarından geçip giderken Illarion biraz daha rahat nefes almaya başladı. Neredeyse buradan çıkmışlardı.

Sözüne sadık kalan Eumon, ormandaki küçük bir kamp alanına taşınmalarına yardım etti ve Max ile birlikte herkesin uyuyacak bir yeri ve yiyecek bir şeyleri olduğundan emin oldu.

Max uzaklaşmaya başladığında, Eumon onu durdurdu. "Bunca haftadır hiçbir şey söylemedin. Dilsizmiş gibi davrandın. Neden?"

"Söyleyecek bir şey yoktu. Amcan senin için bizi evlerimizden ve hayatlarımızdan kopardı. Hem Apollite hem de hayvan. Ne düşündüğümüzü ya da ne istediğimizi umursamadan. Sonra da buna mı dönüştürüldük?" Öfkeyle insan bedenini işaret etti. "İçinizdeki ejderhayı arzulamış olabilirsiniz Majesteleri, ama size söz veriyorum, ne Illarion ne de ben bunu istedik. Diğerleri de istemedi. Artık içinde kardeşimin genetiğinin bir kısmını taşıdığına göre, nasıl düşündüğümüzü tam olarak biliyor olmalısın. Ne hissettiğimizi."

"Şiddetli bir onur ve akrabalık kurallarınız var. Bu da oradan mı geliyor?"

Max başını eğdi. "Ve şimdi bana tanrılarınızın yaptıklarınız için ölümümüze karar verdiğini söylüyorsunuz. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

"Babamla konuşacağım. O mantıklı bir adamdır."

Illarion onun kör aptallığıyla alay etti.

"O bizi seviyor."

"Bu onu son derece mantıksız kılıyor."

Prens başını salladı. "Sen ve kardeşin benimle gelerseniz... Babam mantıklı düşünebildiğinizi ve konuşabildiğinizi görsün. Bu her şeyi değiştirecektir. Söz veriyorum. Gelin ve bunu düzeltmek için bana yardım edin."

Illarion diğerlerinin arasından geçerek Max'e yaklaştı. Eminim yalanlarına inanmıyorsundur.

"Denemek zorundayız."

Illarion bunun için onu dövmek istedi. Yapmak istediği son şey bu çılgınlığa ortak olmaktı. Ama kardeşini, aptallığını tek başına sürdürmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordu. Ayrıca Max'e borçluydu.

Böylece birlikte, Eumon'un önderliğinde saraya doğru yola koyuldular.

Hayatlarında ilk kez zindandan çıkıp saray bahçesine girdiler ve kraliyet ailesinin ev olarak adlandırdığı tertemiz odalara ulaştılar.

Bahçelere henüz varmışlardı ki, Vane'e ürkütücü derecede benzeyen bir adam onlara yaklaştı.

"Nedir bu?"

"Babamı görmeye gidiyoruz."

Yeni gelen adam kaşlarını çattı ve sert bir şekilde onaylamadı. "Ne yaptın sen?"

Prens yorgun bir iç geçirdi. "Linus, lütfen. Onunla konuşmam gerek ve zamanım yok."

"Rahibin babama ne dediğini duydun. Tanrıları kızdırdık. Eğer onları hemen idam için geri göndermezseniz, bizim de kellelerimizi isteyecekler! Ölmek mi istiyorsunuz?"

"Diğerleri gittikten sonra onları bunu yapmaktan alıkoyacak ne var ki? Tanrılar kaprislidir. Bunu sen de biliyorsun. Yine de bizi öldüreceklerine güvenmiyorum."

Linus önce Max'i sonra da Illarion'u işaret etti. "Ama bir hayvana güvenir misin?"

"Onlar sadece hayvan değil. Konuşabiliyorlar."

Linus alay etti. "İşte şimdi saçmalamaya başladın. Bir ihtimal kötü bir lotus partisi mi yedin?"

"Haksız değil."

Linus'un bakışları Max'in sesini duyunca genişledi. "Düşünebiliyor ve konuşabiliyor musun?"

"Tabii ki."

Illarion, prensin gözlerindeki ışığı gördüğünde Max'in güven dolu masumiyetine lanet okudu. Bu iş onlar için kötü sonuçlanacaktı.

Max'le yüzleşmek için hareket ederken gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Dagon'un bana bunu yapmasının sebebi sen misin?"

"Ne yaptın?"

Linus, kardeşinin sorusuna yanıt olarak Eumon'a döndü. "Yoksa sen mi yaptın?"

"Ne yapmak?" Eumon tekrarladı.

Linus ona sert bir bakış fırlattı. "Sen her zaman babamın gözde oğluydun. Hayatın tehdit altında olmasaydı, eminim annemize yaptığı gibi benim de ölmeme izin verirdi."

Eumon yorgun bir iç geçirdi. "Senin güvensizliğin için zamanım yok. Kenara çekil."

"Ah, doğru ya. Hiç vaktin olmuyor, değil mi?" Linus Helena'yla alay etti. "Benim için olan gelini aldın ve şimdi de benim gerçek hayvan formumu aldın. Ejderha ben olmalıydım. Sen değil!"

"Hangi çılgınlıktan bahsediyorsun?" "Helena benim gelinimdi!"

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Seninle tanıştıktan sonra elini reddettim. İçinde beni korkutan bir zalimlik var Linus. Anlaşma olsun ya da olmasın, Eumon'la tanışmasaydım ve senin aksine onun bir ruhu olduğunu kendi gözlerimle görmeseydim asla bu aileyle evlenmezdim."

Öfkeyle çığlık atarak ona doğru hamle yaptı ama Max onu yakaladı ve geri çekilmeye zorladı. "Kes şunu. Burada halletmemiz gereken ciddi bir iş var."

Linus öfkeyle kükredi. "Dagon'u bana istediğim şekli vermesi için ikna edebilirdin ama bunun yerine sessiz kalmayı mı seçtin? Benim de kendin gibi olmamı engellemek için kendi canını mı öldürdün? Öldürdün, değil mi?"

"Ne?"

Linus Max'i itti. "Hepiniz beni iğrendiriyorsunuz. İstedığimi almama asla izin vermiyorsunuz."

O deli, kardeşim. Gitmeliyiz.

Max Illarion'a başıyla onay verdi, sonunda onunla aynı fikirdeydi. Prensesi koruyun.

Illarion itaat etmek için harekete geçtiğinde, Linus bir bıçak çıkardı ve saldırdı. "Bana sırtını dönme, Eumon! Göz ardı edilmeyeceğim!"

Illarion'a doğru hamle yaparken Eumon onu kenara itti. "Aptal mısın sen? O bir hayvan, seni moron! Ben de prensim. Bizi nasıl ayırt edemezsin?"

Bu kelimeler son derece saldırgandı. Özellikle de onları birbirinden ayırmanın tek yolu giydikleri kıyafetler ve

Illarion'u kaplayan pisliliği. Ona göre, Linus'un aralarındaki kıyafet farkını fark etmemiş olması onun için daha iyi bir şeydi.

Linus elini ve silahını kardeşinden kurtardı. "Varis ben olmalıydım! Ben çok daha değerliyim!"

Eumon onun yüzüne gülmüştü. "Asla buna layık değildin." Bununla birlikte, onu silahsızlandırdı ve geri tekmeledi.

Dehşete kapılan Max, Illarion'un ayağı kalkmasına yardım etti. Sonra da onu korumak için vücudunu Illarion ile prenslerin arasına yerleştirdi.

Eumon gözlerini devirerek bıçağı yere attı. "Aldırma ona." Önce Max'in koluna, sonra da Illarion'a vurdu. "Beni takip edin ve bu işi halledelim."

Uzaklaşmaya başladıklarında Max göz ucuyla bir hareket yakaladı. Linus'u etkisiz hale getirmek için döndü ama Linus hâlâ insan bedeninde ustalaşmamıştı. Durdurmak için bir şey yapamadan Linus onu bıçakladı, sonra da diğerlerine saldırdı.

Öfkelenen Illarion saldırdı.

"Durun!" Eumon hırlayarak aralarına girmeye çalıştı.

Max, onu çatışmadan uzaklaştırmazsa prensin incineceğini biliyordu. "Majesteleri?" Illarion ve Linus birlikte sendeleyip bıçağın kontrolü için savaşıırken Max onu geri çekti.

Max ve Eumon'a sertçe çarparak dengelerini bozdular ve savrulmalarına neden oldular.

Büyük bir yığın halinde dördü birden yere düştü.

Max ayağı kalktığıında Illarion üzerlerinin olması gerekenden çok daha fazla kanla kaplı olduğunu fark etti.

Sersemlemişti.

Düşerken atardamarı kesilen kişinin Eumon olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Nefes nefese kalan prens Max'in bakışlarıyla karşılaştı. "Karımı koruyun."

Gözleri dehşetle dolan Linus kendini ayağa kaldırdı ve sendeleyerek geri çekildi. Bıçağı bırakarak kanla ıslanmış elini dudaklarına götürdü.

"Ekselansları?"

Acı içinde çığlık atan Helena, kocasının yanında ağlamak için öne atılmıştı. "Beni bırakma, Eumon! Benimle kal!" Yarasına baskı uyguladı ama artık çok geçti.

Son hamlesi olarak Eumon uzandı ve Max'in tasmaını çıkardı, böylece Max özgürce şekil değiştirebilecekti. "Hepsini koru." Ve bununla birlikte son nefesini verdi.

Helena başını geriye atmış ve bir yaban arısı gibi çığlık atmıştı. "Seni canavar! Kocamı öldürdün!"

"Hayır..." Linus dehşet içinde geri çekildi. "Kendin de gördün. Bu bir kazaydı."

Başını sallayarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Max, içinde hastalıklı bir hisle olanları izleyen Illarion'a baktı. Bunun cezasını onlar çekecekti. Bunu biliyordu. Ne yapacağız?

Bilmiyorum.

Ama ikisi de gerçeği biliyordu. Linus deliydi ve asla gerçeği söyleyip kendini bu işe bulaştırmayacaktı. Kardeşinin ölümünden sorumlu tutulma korkusu buna izin vermezdi. Tanrılar hepsinin ölmesine karar vermişti....

Max yutkundu. Onları güvenli bir yere götürmeliyim.

Illarion bu düşüncesi için onu lanetledi. Ve onu durduramadan Max dönüştü ve onu ve prensesi pençelerinin arasına aldı. Uçmaya başladı.

Kızın dehşet dolu çığlıkları, kardeşini aşağılayıp kurtulmaya çalışırken kulaklarını doldurdu. Illarion onun tutuşuna karşı savaştı. Tasmamı çıkarın ki ben de uçabileyim!

Henüz değil.

Illarion, Max'in gideceği yer hakkında kötü bir hisse kapılmıştı.

Max nihayet güney sahiline ulaştığında, bunun çok doğru olduğu ortaya çıktı. Illarion ve prensesi beyaz kumların üzerine yatırdı, sonra da yere indi. Ve Illarion itiraz edemedi Max, iblisler üzerinde yetki sahibi olan Chthonian'ı çağırdı. Türleri üzerinde koruma ve yetki verilen tek varlık.

Kabul etmek gerekir ki, piçi yüzyıllardır gören olmamıştı ve her türlü spekülasyon ortalıkta dolaşıyordu. Bazıları Savitar'ın sonunda büyük Chthonian Savaşı sırasında aldığı yaralar yüzünden öldüğünü söylüyordu. Diğerleri ise Yunan tanrısı Mache'nin, bağlanıp hapsedilmesine misilleme olarak onu lanetlediğini söylüyordu.

Bir başkası ise tanrıça Apollymi'nin Atlantis'i batırırken onu boğduğunu söylüyordu. Artemis'in onu yakaladığı ve Olimpos'ta evcil hayvanı olarak tuttuğuna dair bir söylenti bile vardı.

Başını geriye atan Max, canavarı çağıran bir çığlık attı.

Dalgalar sahile girip çıkarken prenses ondan uzaklaştı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu, ellerini kulaklarına götürerek seslerini susturmaya çalıştı.

Max, Savitar'ı çağırmaya devam ederken onu görmezden geldi.

Oraya vardığında, Illarion'un yanında durup bakışlarını kanlar içinde kıvranan prensesin üzerindeki elbisede gezdirirken lavanta rengi gözleri parlıyordu. "Görünüşe göre etkileyici bir partiyi kaçırmışım. Beni aydınlatmak ister misin ejderha?"

Max ona hemen kendilerine yapılanları ve Eumon ile Illarion'a ne olduğunu anlattı. "Yardıma ihtiyacım var, Chthonian."

Savitar alay etmişti. "Başkalarına yardım etmekten bıktım. Bunu en son yaptığımda... herkes için kötü sonuçlandı. Özellikle de benim için ve ben çoğu zaman kendimi severim."

"Bizi öldürecekler."

"Herkes bir gün ölür."

"Bu kadar mı yani? Bizden gerçekten elini eteğini çekiyor musun?"

Savitar omuz silkti. "Yeni bir hayatın var. Bunun tadını çıkarmalısın."

"Kader bizi öldürene kadar, demek istiyorsun." Savitar olduğu yerde kalmıştı.

"Yine mi geldin?"

"Yunan Kaderleri mi? Apollo ve Zeus yüzünden hepimizin öldürülmesini emrettiler."

"Bunu sen söylemeliydin, küçük kardeşim."

"Ne demek istiyorsun?"

Savitar gülümsedi. "Yani o üç sürtüğü acı içinde bağırtmak için yapmayacağım şey yok. Beni kampınıza götürün."

Geri döndüklerinde Apollit-hayvan melezlerinin çoğu ölmüştü. Illarion ve Max yokken, muhafızlar kamplarını bulmuş ve bir avuç kalana kadar onları katletmişlerdi.

Illarion kardeşine yüzünü buruşturarak ben sana söylemiştim dememek için kendini zor tuttu. Sadece bir kez olsun Max'in onu dinlemesini diledi.

Bu acımasız dehşetten tiksinen Max, diğer yeni şekil değiştirenlerin etrafında dolaşmış ve elinden geldiğince onlara güvence vermişti. Ama Illarion da Max'e en az onlar kadar inanmıyordu.

Her şey yoluna girmeyecekti. Hepsi mahvolmuştu. "Ne yapacağız?" diye ortak bir sesle sordular.

Illarion Savitar'ın bakışlarıyla karşılaştı.

Savitar öne çıktı. "Yeni bir tür olarak size korumamı sunuyorum. Chthonianların sizden haberdar olduğunu ve hiç kimsenin, özellikle de tanrıların, karşılık görmeden sizi avlayamayacağını bildireceğim."

Savitar yeni türlerle uğraşırken, Max sonunda Illarion'un tasmaını çıkarmıştı.

Zamanı gelmişti.

Pislik. "Biliyorum.

Özür dilerim."

Neden bekledin?

"Yakalanmamız durumunda, prens olarak geçebilir ve bu temizlikten kaçabilirdiniz. İnsan bedeninde kaldığın sürece güvende olurdun."

Katledilmeyi tercih ederim. Illarion diğerlerini tararken başını salladı. Biz bir iğrenciz. Hayatta kalmamız gerektiğine emin misin? Belki de bizi ölüme mahkûm etmek daha nazik bir davranış olurdu.

"Belki de. Ama sonra, hayat nazik değil. Bunu atlatmak için sahip olduğumuz tek şey birbirimiz. Öylece durup onların ölümünü izleyemezdim."

Illarion yorgun bir iç geçirdi. Arel kanın bazen seni cidden mahvediyor. Doğuştan gelen bu koruma ihtiyacı da neyin nesi?

"Bilmiyorum ama buna sahip olduğuma sevinmelisin. Akli başında bir ejderha seni geride bıraktı."

Illarion bugüne kadar bunun daha iyi bir kader olup olmayacağından emin değildi.

Onları topladıkları sırada, Lycaon ve ordusu katliamı bitirmek için atlarını sürdüler.

Ta ki kral Savitar'ı görene kadar. "Bunun anlamı nedir?"

Savitar kralla korkusuzca yüzleşti. "Onları yaşamaları için kendi topraklarına götürmeye geldim."

"Bunu yapamazsın."

Savitar kaşlarını kaldırdı. "Bana karşı mı gelmek istiyorsun?" "Tanrılar karar verdi-"

"Ve ben, ölümlülerin yaşamını tanrılardan korumaya yemin etmiş bir Chthonian olarak, bu kararı bozuyorum."

Lycaon başını salladı. "Bunu yapamazsınız! Misilleme olarak çocuklarımı öldürecekler."

"Tamamdır."

Onlar tartışırken Helena Max'in kolunu tuttu. "Saraya dönmeme izin veremezsin. Olanlardan sonra olmaz."

Kafası karışan adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Bizimle, yani hayvanlarla mı seyahat etmek istiyorsun?"

"Lütfen. Linus'un bana ve çocuklarıma yapacaklarından korkuyorum. Beni hayatta tutabilir ve kendisinin olduğunu iddia edebilir ama çocuklarımin yaşamasına asla izin vermez. Babalarının tahtının varisleri oldukları sürece. Onu gördün. Hırsları acımasız ve hiçbir şeyden vazgeçmeyecek. Daha da kötüsü, Eumon'u onun öldürdüğünü biliyoruz. İçimizden biri hayatta olduğu sürece bizi bir tehdit olarak görecektir ve ortadan kaldırmamızı isteyecektir. Anlaşıldı mı?"

Illarion başını salladı. Max... Yüzündeki o bakışı biliyorum. Bana her zaman insan işlerinden uzak durmamı söyleyen sendin.

Max prensesi Illarion'a doğru yaklaştırdı. "Bir dakikalığına ona göz kulak ol."

Ne yaptığından tam olarak emin olmayan Max, Savitar ile kral arasındaki mesafeyi kapattı. Linus onu görür görmez, tıpkı baldızının tahmin ettiği gibi yaptı.

Max'in kardeşini öldürmek suçundan tutuklanmasını emretti ve Helena'nın geri verilmesini talep etti.

Haklıydı. Linus onun yaşamasına ve o çocukları doğurmasına asla izin vermezdi. Onları öldürür ve veraset çizgisinden çıkarırdı.

"O ve kardeşi benimkini katletti ve bunun için kellelerini istiyorum!"

"Illarion masum. Ben, tek başıma, sorumluyum."

Illarion itiraz etmek için ileri atıldı ama Max buna izin vermedi.

o.

Savitar karşı karşıya Maksimum ile a sert Glower."Yap sen ne yaptığınızı anlıyor musunuz?"

Max, Savitar'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Sadece yapmazsam ne olacağını anlıyorum."

Savitar tiksintiyle iç çekerek, sanki beyinde bir tümör oluşuyormuş gibi parmaklarını burnunun kenarına bastırdı. Muhafızlar Max'i geri almaya geldiklerinde, Savitar onları durdurdu.

"Hayır! Yarattığınız Arkadyalılar ayrı bir ırk ve insan kanunlarına tabi olmamalıdır." Savitar Linus ve babasına ters ters baktı. "Onlar hissedebilen bir grup ve kendilerini yönetmek için kendi yasalarını yapmalılar. Eğer Maxis yargılanacaksa, bu yargılama kendi melez akranlarından oluşan bir jüri tarafından yapılacaktır, entrikacı bir kardeş ve kederli bir babanın verdiği karara göre değil. Eğer ihanet yapılacaksa, bu tarafsız olmalıdır."

"Çünkü bu her şeyi çok daha iyi yapıyor," diye mırıldandı Max.

Savitar ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Bana dudak bükme ejderha, yoksa seni onlara teslim ederim."

"Peki ya bu jüri?" Lycaon sordu. "Kim denetleyecek?"

Savitar, "Bunu şahsen garanti ederim," dedi. "Sana söz veriyorum."

Kralın gözlerinde öfke ve bu işin bitmediğine dair bir söz parlıyordu. "Tamam. Seni buna zorlayacağım. Ama yaptıklarından dolayı o ejderhanın kafasının duvarıma asılmasını istiyorum! Bu iş bittiğinde onu bana getirmeni bekliyorum. Aksi takdirde, bu yeni türe savaş ilan edeceğim." Ve bu sözlerle kral ordusunu uzaklaştırdı.

Illarion sonunda onlara yaklaştı. Bunun hallolduğuna sevindim.

Azıcık bile değil.

Savitar acı acı güldü. "Haklısın. Hiçbir şey bitmedi. Bu sadece başlangıç. Zeus ve Apollo bunu duyana kadar bekle." Etrafındaki yüzlere ve hayvanlara baktı....

Apollitler, aslanlar, kartallar, şahinler, atmacalar, kaplanlar, kurtlar, ayılar, panterler, çakallar, leoparlar, kar leoparları, jaguarlar, çitalar ve ejderhalar.

"Dagon ne halt düşünüyordu?"

Max kendi bitkin nefesini dışarı verdi. "Karısının kardeşi için yas tuttuğunu ve bunu daha iyi hale getirecek ve yeğenlerinin hayatını kurtaracak büyüye sahip olduğunu."

"Bunu daha iyi mi buluyorsunuz?"

Max, Savitar'ın sorusu karşısında omuz silkti. "Ölümden daha mı iyi?

Evet. Zar zor."

"Ve sen, ejderha, bir aptalsın."

"Bana daha kötülerini de söylendi." Illarion'a baktı. "Ve bu sadece birkaç saat önce kardeşim tarafından söylendi."

Illarion alay etti. Aslında saniyeler önce.

Savitar prensesin bakışlarıyla karşılaştığında başını salladı. "Taşdıklarınız türünün ilk örneği,

Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzü solgunlaşmıştı. "Ne oldu?"

"Kocanız dönüştükten sonra onlara hamile kaldınız. İyi haber şu ki, Eumon'un soyundan gelen Apollite laneti yüzünden ölmeyecekler. Kötü haber ise, tanrılar prensin söz konusu laneti engellediğı için mutlu olmayacaklar." Savitar öfkeyle homurdandı. "Yapabileceğim çok fazla hafifletici şey var. Tanrıları ve özellikle de o sürtükleri tanıdığım için, bu işin bitmediğini söyleyebilirim. Hepimiz için yeni bir şeyler hazırlayacaklar. Ve bu merhametli olmayacak."

Ve haklıydı da. Kanıtlara ve Helena'nın olanlarla ilgili ifadesine rağmen, Max ilk Omegrion toplantısında suçlu bulunmuştu. Illarion ifade vermeye gittiğinde, Max kendisini de bu işe bulaştırmamasın ve ateş altında kalmasın diye onu bu işin dışında tutmuştu.

İkisinin birden işaretlenmesindense birinin işaretlenmesi daha iyiydi. Illarion'a Helena'yı güvende tutmanın ve Eumon'a verdikleri sözü yerine getirmenin gerekliliğini vurgulamıştı. İkisi de avlanırken yapamayacakları bir şeydi bu.

Böylece Illarion, insan bir anneden doğan ilk Arkadyalı prensler için Katagari muhafızı olarak bırakılırken o da işaretlenmişti.

Ama Max ve Illarion olmasaydı, kılıçtan kurtulmuş hiçbir Varlık Avcısı olmayacaktı.

Sadece Linus ve Eumon.

Illarion'un hepsinden bu kadar nefret etmesinin nedeni buydu.

Lycaon, iki oğlunu Olimpos tanrılarının gazabından kurtarmak için geri kalanları seve seve katlederdi.

Bir kurt ve bir ejderha.

En kötü ironi ise ne kendisinin ne de kardeşinin, onlar sayesinde başlatılan konseyde bir sandalyeye bile sahip olmamasıydı. Bunun yerine Helena ve bir Apollite kölesi ile ejderha arasında daha önce yapılan bir deneyden doğan bir başka Drakos ilk Regis pozisyonlarını almışlardı. Helena, en büyük oğlu Pharell bu görevi devralacak yaşa gelene kadar Arkadyalı Regis olarak görev yapmış, Cromus ise reşit olduğunda yerini Helena'nın Katagari oğlu Portheus'a devretmişti.

Linus, Vane, Fang ve Fury'ye yol açan aynı kurt soyunu bulmaya terk edilmişti. Diğerlerini alt etme ve onlara hükmetme konusundaki acımasız ihtiyacı, Savitar'ı Sığınak gibi limanileri yaratmaya zorlamıştı, böylece Varlık Avcıları tanrılardan ve onları gereksiz yere katletmek isteyen diğerlerinden korunabileceklerdi.

Şimdi Savitar geri çekildi ve odayı aydınlattı. Konsey masasında oturanların bakışlarıyla teker teker karşılaştı. "İşte gördünüz. Evet, Max teknik olarak ilk Arı-Avcı kanını akıttı ama bunu hepinizi korumak için yaptı. Bunu bile bile ilk konsey olarak onu tekrar mahkûm edecek misiniz?"

Eumon ve Helena'nın soyundan gelen ve şu anda Arkadyalı Drakos'un koltuğunda oturan Damos Kattalakis ayağa kalktı. Yavaşça, temkinli bir şekilde Max ve Illarion'a yaklaştı.

Yüzü okunamaz haldeyken, yüzündeki Sentinel izlerini örten tüylü maskeyi çıkardı. Elini pulların ve narin işçiliğin üzerinde gezdirerek konuşmadan önce maskeyi inceledi. "Öldürdüğümüz Katagaria'nın kalıntılarından bunları yapmak atalarımın geleneğidir. Bu bize onların hayvan olduğunu ama bizim olmadığımızı hatırlatmak için yapılır. Medeni olduğumuzu ve prenslerin soyundan geldiğimizi. Özellikle de Eumon Kattalakis'in."

Maskeyi yere bıraktı ve önce Max'in sonra da Illarion'un bakışlarıyla karşılaştı. "Büyük büyükanneimin neden bize sizden bahsetmediğini bilmiyorum ama söz veriyorum, eğer bir gün ejderhalarım olacak kadar şanslı olursam, gerçeği ve Katagaria'lı kuzenlerimize ne borçlu olduğumuzu bilecekler." Yumruğunu omzuna vurarak Max ve Illarion'u selamladı. "Ailemi kurtardığınız için teşekkür ederim. Kattalakis Drakos'un başı olarak yemin ederim ki, sizin, eşlerinizin ya da çocuklarınızın Bane-Cry'ını duyarsak, patria'mızın her bir üyesi cevap verecektir. Şerefimiz üzerine."

Max başını eğdi ve onu selamladı. "Teşekkür ederim."

Damos gülümseyerek onu kucakladı, sonra da Illarion'u.

"Babam mezarında ters dönüyor." Savitar'a döndü ve kaşlarını çattı. "Bu yüzden mi benden hep nefret ettin?"

Savitar başını salladı. "Babanın günahları, kardeşim. Babanın günahları. Ama bugün doğru adımı attın. Ve ben bunu gördüm."

Homurdanan Damos, Dare Kattalakis'e doğru dönerken pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Senden ne haber kuzen?"

"Tüylü kıcımlı öpebilirler. Hâlâ savaştayız."

"Kurtları yemeliydin, küçük kardeşim." Odadaki herkes Falcyn'in kuru, duygusuz ve çok duygusuz sözlerine bakmak için döndü.

Hiç pişmanlık duymadan ona baktı. "Sadece söylüyorum. Kızarınca çıtır çıtır oluyolar. Yağsız et. Az kılçıklı. Herkesi şimdi onlarla uğraşma migreninden kurtarırdı."

Fury boğuldu. "Kurtlardan biri olarak konuşuyorum, bundan son derece rahatsız oldum."

Falcyn ses tonunda en ufak bir pişmanlık ya da özür belirtisi olmadan, "Güzel," dedi. "Hem kurtları hem de Varlık-Avcılarını gücendirdim. Şimdi tek yapmam gereken sevimli bir bebekle beslenmek ve o günkü işimi tamamlamak."

Blaise Falcyn'in göğsüne bir şaplak attı. "Merak etme, o yarı Charonte. Ona biraz barbekü sosu verersen mutlu olur."

Falcyn Blaise'e öyle sinirli bir kaş çattı ki, kör olmasına rağmen Blaise bunu hissetti ve geri çekildi -korkudan değil, sağduyudan.

"O Charonte değil," dedi Max sert bir sesle. "Bu onun için çok kolay bir bahane olurdu ve gerçekten de öyle bir bahanesi yok. O sadece asabi bir piç.... tıpkı Savitar gibi."

Savitar kaşlarını kaldırdı. "Ben senin kıcını kurtarıyorum ve sen bana saldırıyorsun öyle mi? Gerçekten mi?"

"Özür dilerdim ama samimiyetsizlikten hakaretten daha çok nefret ediyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Savitar konsey üyelerine baktı. "Ejderhaların nerede durduğunu ve kurtların resmen nerede olduğunu biliyoruz...." Duruşlarını onaylaması için Vane'e baktı.

Vane, yavru arkadaşı Dare'e sert bir bakış fırlattı. "Resmi olarak, Kattalakis Lykos, hem Arcadian hem de Katagaria, Max'i bir kardeş olarak görüyor. Onunla hiçbir sorunumuz yok ve oyumuz işaretin silinmesi yönünde."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladı Fury. "Ve umarım onu yerken boğulursun, Dare. O ve benim tüylü kığım."

Dare ileri doğru bir adım attı ama kız kardeşi onu yakaladı ve son derece aptalca bir şey yapmasını engelledi. Omegrion ve Savitar'ın önünde kardeşlerine saldırmak gibi.

Savitar dikkatini Dare ve Star'ın yanında duran diğer Kattalakis Drakos'a çevirdi. Uzun boylu ve esmer olan Katagari Regis, Fang'i diğerlerinden daha çok tercih ediyordu.

Vereceği cevabı düşünürken abanoz gözleri parladı. Birkaç saniye sonra boynundaki gümüş ejderha kolyesini çıkardı ve avucunun içinde duran kolyeye baktı. "Ejderboğan ve onun ilk Arkadyalı'yı nasıl soğuk ve vahşi bir kanla öldürüp türler savaşımızı başlattığına dair hikâyelerle büyüdüm. Babam bana asla böyle hayvanlar olmamamız gerektiğini aşıladı. Gömülmüş ve kaybolmuş gibi görünse bile içimizdeki insanı bulmak için çabalamamız gerektiğini." Dare ve Star'a baktı. "Babamın yanıldığını düşünüyorum. Drakos'u o sözde insanlıktan daha fazla kucaklamalıydık."

Darion kolyesini Illarion'un eline koymak için öne çıktı. "İşaretin kaldırılması yönünde oy kullanıyorum ve konseydeki yerimi gerçek varise devrediyorum. Prens Eumon'un kanından gelen sensin, benim ailem değil. Halkımız için kanunları senin koyman en doğrusu."

Illarion başını salladı. Bunu kaldıramam.

Darion ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Sen Regis'sin, Stra Drago. Koltuğumu reddediyorum. Buna hakkım yok."

Savitar diğer Omegrion üyelerine göz gezdirdi. "Kısalık adına, geri kalanınızın da aynı fikirde olduğunu varsayıyorum. İtirazı olan var mı?"

Katagaria panteri Regis Dante Pontis elini kaldırdı. Atkuyruğu yaptığı uzun siyah saçlarıyla hoşnutsuz bir yırtıcının timsaliydi. "İtiraz etmiyorum ama bir sorum var." Maxis'e doğru döndü. "Başlangıçta neden işaretlenmiştin?"

Max umursamazca omuz silkti. "Ben bir pisliğim."

Dante sırttı. "Ben de bir pislik olarak buna saygı duyabilirim. Detaylandırmak ister misin?"

"Konseyin o zamanki ruh hali çok daha farklıydı. Kafeste tutuldukları ve üzerlerinde deneyler yapıldığı için hâlâ ham ve öfkeliydiler. Onlara Kader'in lanetinden, eşlerimizi seçemeyeceğimizden daha yeni bahsedilmişti. Biz istesek de istemesek de onlar bize atanacaktı ve Kader türlerimiz arasında ebedi savaşa hükmetmişti."

Illarion, insan mantığının hayvanlar için yeni bir şey olduğunu ekledi. Öfkeliydiler ve herkese, özellikle de kardeşime ve bana saldırıyorlardı.

Max başını salladı. "Bana saldırmaya başladıklarında, her drakomanın yapacağı gibi tepki verdim. Onlara kendilerini becermelerini söyledim ve geri saldırdım."

Savitar küçümseyerek homurdandı. "Domuzun üzerine ruj sürmekten bahsediyorsun.... Kötü tepki verdiğini söylemeye hakkın var."

"Pekala, kötü tepki verdim."

Savitar nefesinin altından, "Evet, bu biraz abartılı," dedi.

Max kızmış gibi yaptı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. En son bir konuda abartı yapmayalı milyonlarca yıl oldu."

Savitar gözlerini devirdi.

"Her neyse," diye devam etti Max. "Onların suçlamaları karşısında kendimi kaybettim ve..." Tavanı işaret etti. "Çatışmanın çıktığı ve neredeyse binayı yaktığımız yerdeki bazı izleri hala görebilirsiniz."

"İşte orada kötü tepki verdim." Savitar sahte bir gülümseme takındı. "Sonuç olarak, Max mahkûm edildi ve ben onların oybirliğiyle aldıkları kararı çürütecek ya da aklayacak durumda değildim. Hepimiz çok kötü bir gün geçirdik."

"Ve birkaç tane daha içtim," diye fısıldadı Max yüksek sesle.

"Evet. Bunun için üzgünüm." Savitar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Vay canına," dedi Dante alaycı bir ses tonuyla. "Kardeşimin postunu kulübümün duvarına monte ettiğim zamanki ruh halime benziyor."

Savitar başını salladı. "Temel olarak... Yani hepimiz aynı fikirde miyiz?" "Evet." Fury şeytani bir sırıtışla parladı. "Dare bir pislik ve kimse onu sevmiyor, hem de hiç." Dare onun için başladı.

Fury dişlerini gösterdi. "Getir onu, seni küçük serseri piç! Gidelim! Sen ve ben. Burada ve şimdi! Tüylerini dişlerimden sökmeye hazırım! Hadi!"

Vane Fury'yi yakaladı ve Max'e doğru geri itti. "Yanında tasma getirmiş olma ihtimalin var mı? Ya da ağızlık?"

"Hayır, ama sanırım yapmalıydım."

Dare, hâlâ kendisiyle alay eden ve soyunu sorgulayan Fury'ye doğru koşmak için kendini bıraktığı anda, odayı aydınlatan parlak bir ışık Dare'in geri çekilmesine neden oldu.

Cadegan ve Thorn Savitar'ın yanında belirin ce tüm hareketler durdu. İkisinin de kanaması vardı ve fiziksel durumları kötüydü. Ölmek üzereydiler. Savitar'ın ayaklarının dibinde karmakarışık bir yığın halinde yatıyorlardı. Thorn kollarını Cadegan'a d o l a m ı ş t ı , sanki parçalanmadan hemen önce o n l a r ı kötü bir durumdan zor kurtarmış gibiydi. Morarmış yüz hatlarının solgunluğu bu varsayıma daha fazla tanıklık ediyor.

İki tecrübeli savaşçıyı bu şekilde görünce afallayan Illarion kıpırdamadı. Thorn kadim bir savaş lordu olarak doğmuştu

ve binlerce yıllık ağır savaş tecrübesi vardı.

lanetlenmiş ve delirmişlere karşı deneyim. Cadegan inanılmaz güç ve beceriye sahip bir iblis ve Addanc'tı.

Bu ikisinin nasıl yapılacağını bildiği bir şey vardı.

Dövüş. Özellikle de dişli, pençeli, kanatlı ve doğaüstü her şeyle.

Nefes alış veriş düzeni olmayan Thorn, garip bir şefkatle Cadegan'ın yüzünü kavradı. "Hâlâ benimle misin, küçük kardeşim?"

"Ah, evet, oğlum, ama sadece Jo eve dönmezsem kıcıma tekme basacağı için."

Kar leopardlarının Arcadian Regis'i ve bir doktor olan Analise Romano, Cadegan'ı kontrol etmek için oturduğu yerden ona doğru koştu.

Thorn ayağa kalkıp dudaklarındaki kanı silmeden önce kardeşinin bakımını dikkatle ona devretti. Önce Fang'e, sonra da Savitar'a baktı. "Bahsettiğim şu durumu hatırlıyor musun?"

"Biraz havaya mı uçtun?" Savitar alaycı bir tavırla sordu.

"Dolunay partisi sırasında Olimpos'taki öfkeniz gibi. Söylemeye gerek yok, büyük bir sorunumuz var. Ve isimlerimiz o eğlence elmasının her yerine kazınmış durumda." Thorn bir kolunu Styxx'in omzuna, diğerini de Acheron'un omzuna dolamak için hareket etti. "Son zamanlarda annemi kontrol ettin mi?"

Acheron gözle görülür bir şekilde irkildi. "Ah Tanrım, şimdi ne yaptı?" "Şey," Thorn kolunu her ikisinin de boynuna doladı,

"Sadece bilmek istiyorum... Apollo'nun velayetini ona teslim etmek kimin parlak fikriydi?"

Styx, Acheron'un bir an önce takındığı yüz ifadesinin aynısını takındı. "O aptal ben oluyorum. Neden? Ben ne yaptım ki?"

Thorn, Styxx'in yüzüne şakacı bir tokat atmak ve yanaklarını birbirine yapıştırmak için Acheron'u serbest bıraktı. "Anne Apollymi ona yeni bir oyun arkadaşı buldu," dedi insanların küçük çocuklarla konuşurken kullandığı aynı falsetto ile. "Onun kıcını Kessar'a yedirdi ve oynayacak yeni bir arkadaşı olduğu için mutlu değil miyiz, çocuklar?" Başını iki yana salladı. "Hayır... hayır, değiliz. Aslında, seni tokatlamak istiyorum."

"Aman Tanrım." Zakar Acheron'un sözlerini tekrarladı ve tökezleyerek geri çekildi. "Lütfen bana onun yapmadığını söyle."

Alaycı, histerik bir kahkaha atan Thorn, Styxx'i serbest bıraktı, geri adım attı ve ellerini birbirine vurdu. "Hayır, durun! Çok daha iyi olacak! Daha iyi kısmını duymadınız bile. Hayır! Hayır! Evet... Apollo'yu senin gibi kanlı bir orospuya dönüştürmenin harika bir fikir olacağına karar verdi, Z. Evet... evet, yaptı."

Zakar inleyerek yüzünü kapattı.

Thorn başıyla onayladı ve Sümer tanrısının sırtını sıvazladı. "En azından tren enkazının geldiğini görüyorsun. En azından bu kâbusu gerçekleşirken teşhis edebiliyorsun. Aferin sana!"

Acheron ona ters ters baktı. "Bunu yapamayan bizleri aydınlat." Thorn devam etmek için bir adım uzaklaştı.

"Uzun lafın kısası,

Kessar tanrıdan beslendi ve eğlenceyi seven doğalarını ve nazik ruhlarını birleştirmek için bir anlaşma yaptılar. Lütfen ses tonumdaki alaycılığa dikkat edin ve Alaska büyüklüğündeki ülseri kaçırmayın. Sonuç olarak, Apollo

Olimpos'a saldırdı."

"Hayır." Acheron başını salladı. "Ben oradaydım.
Olympus'a saldıran Kessar'dı."

"Hayır, punkin.' O iblisleri yöneten Apollo'ydu. Bu şekilde içeri girdiler. Ne istediğini üç kişi tahmin edebilir. Ve dünya barışı kesinlikle bunlardan biri değil."

"İntikam."

Thorn başını Dante'ye doğru salladı ve alaycı bir zil sesi çıkardı. "Çok kolay, ve verili. Tekrar tahmin et."

Midesi bulan Max, Illarion'la panik içinde bakıştı.

Thorn alkışladı. "Bakın, sanırım ejderhalar anladı. Neden anlamasınlar ki? Illarion, Ares'in oğlu olduğu için ne istediğini çok iyi biliyor olmalı."

Spartoi'nin peşinde.

"Evet. Evet, öyle."

Fury kaşlarını çattı. "Spartoi nedir? Bu 300 karakterin plastik modeli gibi bir şey mi? Tanrım, lütfen biri bana bunun bir aksiyon figürü olduğunu ve korktuğum şey olmadığını söylesin...."

Seraphina yüzünü buruşturdu. "Hayır. Eminim bu senin korkun. Onlar Ares'in ordusunun oldukça kötü ve yenilmez bir kolu. Ares'in Drakone'larından biri onları toprağa ektiğinde, filizlenip büyüdüğü ve onları ekenin emriyle savaşmaya ve yok etmeye hazır oldukları söylenir."

"Bilin bakalım şu anda o küçük yavruların velayeti kimde?" Thorn, Illarion'u işaret etti. "Bunu nereden mi biliyorum? Baban Shawn Mendes'i gören on üç yaşındaki bir kız gibi ciyaktı."

"Evet, gerçekten de öyle," diye onayladı Cadegan, kaburgalarını tutarak titrek bacakları üzerinde yükselirken. "Bir savaş tanrısı için, Ares biraz

bir otuzbirci. Aeron olmadığı kesin."

"Ve en sevdiğimiz Kelt savaş tanrısından bahsetmişken, hala onlarla savaşıyor ve onlar onu bir gallu yapmadan ve hepimiz alaycı Aeron ateşi topunun içinde yok olmadan önce geri dönüp yardım etmem gerekiyor. Onu dönüştürürlerse, o da en iyi iki arkadaşını dönüştürür ve ben yokum. Bu savaşın bir parçası olmak istemiyorum. Asla." Thorn Savitar'a baktı. "Evet, ben o kadar büyük bir korkağım, çünkü Aeron ve arkadaşları olan şeytanla savaştım, kığım elma püresi ve garnitürlerle bir tepside bana sunuldu ve evet... hayır, teşekkürler. Hiçbir şey bu kadar şiddetli bir kış tekmelemeye değmez. Kız kardeşine bakmaktan başka bir şey yapmadığım için. Onu gerçekten gücendirseydim ne yapardı bir düşünsene."

Max öne çıktı. "Bunu seninle halledeceğiz." "Biz mi?"

"Drakomai."

Sera başını salladı. "Ve Drakolar."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve öfkeden deliye dönmüştü Max. Kadın ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Bana öyle bakmayın Lord Dragon. Ben de senin dövüşmeni istemiyorum."

Edena ve Hadyn onlara katılmak için ilerlediler.

"Olamaz!" Max tersledi. "Sera'nın ne yapacağı konusunda benim söz hakkım olmayabilir ama siz ikinizin var!"

Onlar itiraz etmeye başlayınca Seraphina başını salladı. "Babanız haklı. İkiniz de buna hazır değilsiniz. Ve eğer bana gözlerini devirirsen, genç bayan, seni kıyamete kadar cezalandırırım."

Güneş patlar ve kardeşin de patlar, çünkü küçükken sana bunu yapmayı o öğretmişti."

Edena oflayıp pufladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmadıkları ya da anlaşılmadıkları zamanları daha çok seviyordum."

Hadyn başıyla onayladı ama akıllıca bir hareketle sessiz kaldı.

Thorn gitmek için geri çekildiğinde, dört Varlık-Avcısı sebepsiz yere yere düştü.

Öldü.

Herkes bunun ne anlama geldiğini tam olarak bildiğinden sessizlik yankılandı. Bunlar eşleri başka bir yerde öldürülmüş olan bağlı eşlerdi. Üç konsey üyesi ve Star ve Dare ile birlikte gelen Arkadyalı kurtlardan biri. Bunların aynı anda gerçekleşmesi için tek bir neden vardı.

Savaş.

"Ne oluyor lan?" Dante nefes aldı.

Thorn ve Savitar'ın beti benzi attı.

Acheron'un yaptığı gibi. "Savunmamızı zayıflatmak ve moralimizi bozmak için ailelerimizi bölüp saldırıyorlar."

"İşe yarıyor," dedi Fury paniklemiş bir ses tonuyla.

Savitar Zakar, Sin ve Styxx'i işaret etti. "Apollymi'yi Kalosis'te göreceğiz ve güvende olduğundan emin olacağız."

Thorn çenesini Peltier'lere ve Kattalakis kardeşlere doğru salladı. "Biz Sığınak'ı alacağız. Sera, sen de bize katılsan iyi olur. Nala onlarla birlikte. Bunu hissedebiliyorum."

Cadegan ve Blaise birbirlerine kararlı bir şekilde baktılar. "Yavrularınızı korumak için burada kalacağız. Sizin için korkulacak bir şey yok."

Acheron drakomai'ye baktı. "Olimpos'a döneceğiz ve bu işi bitireceğiz. Bir kez ve herkes için."

Illarion ve Max başlarıyla onayladılar.

"Unutma Maxis," diye hatırlattı Sera ona. "Ben diye bir şey yok takım."

Ona göz kırptı. "Doğru, ama kazanmak, savaşmak ve öl."

"İkincisini yapmasan iyi edersin."

Max başını eğerek döndü ve Acheron ile kardeşlerine katıldı. Falcyn ve Illarion'la gerçek bir savaşa girmeyeli yüzyıllar olmuştu. Yine de şekil değiştirip düzene girdiklerinde hiç zaman geçmemiş gibi görünüyordu.

En büyükleri olarak Falcyn liderliği ele aldı. Katagaria Drakoları onlarla birlikte Olimpos'ta savaşmaya gelirken, Arkadyalılar Sera ve diğerleriyle birlikte Sığınak'ı korumaya gitti.

Oraya vardıklarında Apollo ve Kessar neredeyse tüm binaları ateşe vermiş ve tanrıların çoğu çatışmadan çekilmişti. Sadece bir avuç cesur insan kalmıştı ve kurtarabildiklerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Yunan tanrısı Demon ve ikizi Phobos. Rüya Avcıları'nın çoğu.

Sadece Apollo'nun tapınağı tamamen sağlam bir şekilde ayakta kalmıştır.

Ama hedefleri ya da varış noktaları bu değildi.

Dikkatlerini çeken şey Ares'in tapınağıydı. Demir yapının ön kapıları yırtılarak açılmıştı. Genellikle Insidia ve Nefas tarafından kullanılan tünekler boş duruyordu. İblislerin cesetleri merdivenlerde yanıyordu.

Belli ki Kessar ve Apollo oraya Spartoi'yi aramaya gitmişler ve hiçbir şey bulamamışlardı.

Yunanlıların doğal düşmanı olan Malachai iblisin Apollo ve gallu'ya karşı hala amansız bir mücadele içinde olduğu yeri bulmak kolaydı.

Illarion bu manzara karşısında gülümsedi. Malachai'ler kavgada her zaman inatçı olmuşlardır. Ne zaman pes edeceklerini ya da teslim olacaklarını asla bilemezlerdi. Nick Gautier'in en sevdiği özelliklerinden biri de buydu ve Nick'in diğer kardeşleri gibi şeytana dönüşmesini engelleyen şey de buydu.

En azından şu ana kadar.

Nick lanetli olarak doğmuş ve sonunda dünyayı yok eden yaratıklardan biri olmaya yazgılı olsa da, her gün öbür tarafa geçip babasının olduğu şeye dönüşmemek için içsel bir savaş veriyordu.

"Geliyor!"

Max önce kanatlı gallu iblislerine saldırmak için harekete geçti.

Illarion ve Falcyn onun arkasında kalıp yanlarını korudular.

Zakar haklıydı. Gallu'lar yetenekleri konusunda acımasızdı.

"Seni tırmalamalarına izin verme!" Acheron uyardı, farkında olmadan

bağışıklıkları olduğu gerçeğinin farkındaydılar.

Illarion ateş püskürterek yeri süpürdü ve olabildiğince büyük bir kısmını yerle bir etti. Ateş galluları arındıracak ve hastalıklarının yayılıp başkalarına bulaşmasını ve onları akılsız gallu kölelerine dönüştürmesini engelleyecekti. O ve kardeşleri eski Karanlık Avcısı Zarek ve Rüya-

Avcı lideri Jericho, bir grup iblisi Tanrılar Salonu'ndan çıkarmaya çalışırken.

Biraz zaman aldı ama sonunda onları Apollo'nun tapınağına doğru tepeye doğru kaçarken yakaladılar.

Kanatlanmış ve bir Titan savaş tanrısı olan Jericho ejderhaların arasından fırladı. "Yardıma için teşekkürler."

Falcyn başını ona doğru eğdi. "Neyin peşindeler?"

"Apollo ortaya çıktı ve Zeus'a tahttan çekilmesini söyledi. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bugünlerde sadece bir kukla olsa da, Zeus ona birkaç şimşek fırlattı ve her şey başladı."

Zarek, silah olarak kullandığı keskin gümüş pençelerle kaplı eliyle kendisini ısirmaya çalışan bir iblisi yakaladı, boğazını parçaladı ve öyle sert savurdu ki iblis havaya uçarak neredeyse Max'e çarpıyordu.

"Hey!"

"Ördek," dedi Zarek alaycı bir şekilde, biraz geç kalarak. Max huysuz tanrıyı tersledi.

Zarek bir kez olsun hakareti duymazdan gelerek başka bir grubun peşinden gitti. En azından birileri dövüşmekten zevk alıyordu.

Illarion aniden savaş sesleri arasında garip bir nota yakaladı. İlk başta bir şeyler duyduğunu sandı.

Ama ses daha da yükseliyor gibiydi.... İnkâr edercesine başını salladı. Hayır.

Bu onun hayal gücünün bir ürünüydü. Savaşın ve onun uyandırdığı anıların neden olduğu belirsiz bir hatıra. Daha fazlası değil.

Sadece rüzgarda garip bir şey var.

Yine de azalmadı.

Daha da kötüsü, bir sirenin çağrısı gibi onu cezbetmeye başladı.

Illarion tek kelime etmeden ve müzikal çağrıya karşı koyamayarak kanatlarını çırttı ve babasının tapınağının yanına indi.

Max onun yanına indi. "Bir sorun mu var?"

Bunu duyuyor musunuz?

"Neyi duymak?"

Illarion sesi şimdi daha da net duyunca başını eğdi ve ses kesinlikle tapınağın içinden geliyordu. Bu Cercamon.

"Kim?"

On ikinci yüzyıldan bir ozan. Edilyn sürekli onu izlemeye götürmemi isterdi.

Max o zaman duydu. Hafif ve ince. Zar zor duyuluyordu ama yine de belirgindi.

Bel m'es quant ilh m'enfolhetis
E-m fai badar e-n vau muzan!
De leis m'es bel si m'escarnis
O-m gaba dereir'o denan,
Qu'apres lo mal me venra bes
Be leu, s'a lieys ven a plazer.

Bu da ne böyle? Neden arka planda bu çalışıyor? Bir Yunan savaş tanrısı için garip bir seçim gibi görünüyordu.

Metallica, Pantera... bu mantıklı olurdu. Death metal, kesinlikle. Ama ortaçağ aşk şiiri?

Hayır, sadece uymadı.

Illarion insan kılığına girerek gizlice içeri bakmaya çalıştı. Max da onu takip etti ancak savaşın ortasında çalıp şarkı söyleyenin Ares olmadığını gördü.

Apollo'ydu. Apollon müzik ve şiir tanrısı olduğu ve oldukça pasif olduğu için bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Tabii, neden olmasın? O ve Nero. Roma ya da bu durumda Olympus yanarken oynuyorlardı.

Tanrı muhtemelen yaşlı gözleriyle okumak için ateşin ışığına ihtiyaç duyuyordu.

Apollo sanki onların varlığını hissetmiş gibi oynamayı bıraktı ve bakışlarını öfkeyle onları gizleyen gölgelere dikti. "Küçük ejderhalar, hepsi arka arkaya. Büyük Yunan tanrısına söyleyin, kederiniz ne kadar derin?"

Illarion dudağını büktü.

Max, Illarion'un kolunu tuttu ve onu geri çekmeye çalıştı ama Illarion itaat etmeyi reddetti.

Apollo'nun boynunu sıkması gerekiyordu.

Apollon ayağa kalktı, bir yandan da lirini çalmaya devam ediyordu. "Orada olduğunu biliyorum, Ares'in oğlu. Seni hissedebiliyorum. Gel ve amcana bir sarıl... benimle şarkı söyle."

Illarion gerçekten de bir adım öne çıktı.

Max pençelerini kardeşinin koluna geçirdi, başka hiçbir şey işe yaramadığı için acının ona geçmesini umuyordu,

ve başını hayır anlamında salladı. Bu bir numara!

Dudaklarını birbirine bastıran Illarion sonunda tereddüt etti.

"Ahh," dedi Apollo huysuz bir ses tonuyla. Ekşi bir nota çaldı. "Bana güvenmiyor musun, Illy? Dagon'un yüzyıllar önce deneyleri için seni seçmesinin nedeninin bu olduğunu biliyorsun, değil mi? Yeğenim olduğun için, Apollitler'i benim lanetimden kurtarmak için seni kullanmayı düşündü. Amcan olarak sana olan sevgimin merhametimi etkileyeceğini biliyordu. Bu yüzden Zeus'a ve Kader'e seni katliamdan kurtarmaları için yalvardım."

Apollo dudak büktü. "Kıskanç üvey kardeşin Max sana bunu söylemedi, değil mi? Sana asla zarar gelmesini istemediğimi. Sen ve Lycaon'un oğulları arınmanın dışında tutulacaktınız. Kardeşin sana yalan söyledi Illarion, kendi kışını kurtarmak ve seni kendi davasına kazanmak için. En başından beri yaptığı şey buydu. Neden seni yüzyıllar boyunca Le Terre Derrière le Voile'de kapana kısılmış halde bıraktı sanıyorsun?"

Max bu suçlama karşısında öfkeden ağzı açık kaldı. Saçmalık! Sen de biliyorsun ki

Daha iyi, Illy. Sen de oradaydın. Sen de benim gibi onları duydun. Bu şekilde olmadı!

"Onu dinleme. Sen Arel kanından doğmadın, küçük yeğenim. Bizim panteonumuz dışında kimseye sadakatin yok. Bize katıl ve sana en çok istediğin şeyi vereyim."

"Illarion." Max yüksek sesle konuştu, tanrının liriyle ve kelimeleriyle ördüğü büyünün içinden kardeşine ulaşmaya çalışıyordu. "Apollo'yu dinleme. Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorsun!"

O haklıydı. Illarion, Apollo'nun mecbur kalsa bile dürüstçe konuşamayacağını biliyordu. Bu değersiz piçin içinde yoktu. Lanet olsun, enstrümanı bile yalancı olarak telaffuz ediliyordu.

Illarion bir adım geri attı ve kendini dengelemek için Max'in koluna tutundu.

Kardeşinin akıllıca bir seçim yaptığına inanmanın ötesinde rahatlayan Max, kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Illarion'un ona karşı titrediğini hissedebiliyordu.

Ta ki hafif, müzikal bir ses mükemmel bir meleğin ritmiyle seslenene kadar.

"Illarion?"

O anda Illarion'un dünyası yıkıldı. Tam bir dakika boyunca nefes alamadı.

Sersemlemiş. Şok olmuştu. İnanılmaz bir şekilde geri çekildi ve geniş gözlerle yukarı baktı. Hayır. Bu olamazdı.

Edilyn?

"Buradayım, kıymetli sevgilim. Seni çok özledim!"

Apollo güldü. "Tek yapman gereken bana katılmak yeğenim. Çalınan şeyi geri almama yardım et ve seni Edilyn'inle yeniden bir araya getireyim."

Max başını salladı ve Illarion'un koluna sıkıca tutundu. "Bunu yapamazsın! Illarion! Bu bir numara!"

Illarion kardeşinden Edilyn'e baktı. Bu bir numara değildi. O şehvetli vücudu neredede olsa tanırdı. Gülen ve güneşten daha canlı parlayan o mavi gözler...

Tenini en ince ipek gibi okşayan o abanoz saçlar.

Bu dünyada eşi benzeri yoktu. Kimse onun güzelliğini taklit edemezdi. Yüzyıllar boyunca uyanık yatmış, onun her nüansının anılarıyla işkence çekmişti.

Illarion, Max'in bakışlarını özlem dolu bir delilikle karşıladı. Peki ya Seraphina olsaydı? Nasıl bir seçim yapardın kardeşim?

Bu ifadenin gerçekliği Max'in altın rengi gözlerinde ateş gibi yanıyordu. Nasıl bir seçim yapacağını biliyordu.

Illarion'un kardeşini geri itip Apollo'ya koşarken yaptığı gibi.

O anda Max burada kalamayacağını anladı. Eğer kalırsa, bu gezegende zarar verebileceği son yaratıkla savaşmak zorunda kalacaktı.

Bir ömür boyu koruduğu kardeşi.

Daha da kötüsü, bunun Edilyn olmadığını biliyordu. O olamazdı. Bu bir tür illüzyondur. Ama Illarion onu geri almak için o kadar çaresizdi ki umurunda bile değildi. Mantık dinlemeyi geçmişti.

Sonuçları umursamayı geçmişti ve Max bunun için onu suçlayamazdı. Kendisi de burada bulunduktan sonra.

Dikkati dağılan Max, kardeşinin karısının derisini giyen iblis ya da yaratık her neyse onu kucaklarken Illarion'u kontrol etmek için tapınağa geri baktı. Düşünceleri ve duyguları o kadar dağınık ve hamdı ki bir an için hâlâ bir insan bedeninde olduğunu unuttu.

Bir savaşın ve muharebenin ortasında olduğunu unutmuş.

Ancak bir iblisin önünde cisimlenip kılıcını kalbine saplaması ve onu tekmeleyerek yere düşürüp orada ölüme terk etmesiyle hemen hatırladı.

Illarion artık Olimpos'ta değildi. Artık savaş seslerini ya da Apollo'nun sesini duymuyordu.

Bir kalp atışında zamanda geri gitti. Morgen'in onu ve Edilyn'i Tor'da köşeye sıkıştırdığı o kader gününe.

Savaşırken karısının sırtında olduğunu, dizleri ve ayaklarıyla ona komutlar verdiğini hissetti. Değişen ağırlığının baskısını ve kalçalarıyla onu nasıl sıkıştırdığını.

O zamana kadar birlikte o kadar çok savaşmışlardı ki tek bir birim olmayı öğrenmişlerdi. Aralarında ilahi bir kalp atışı olan tek bir canavar. O Edilyn'in yeteneklerini biliyordu, Edilyn de onunkileri. Birbirlerine dolaylı olarak güveniyorlardı.

Ama Maddor'un arkasından geldiği sırada göğsüne bir şey çarpmıştı.

Illarion onu güvenli bir yere ışınlamak için güçlerini kullanamayacak kadar sersemlemişken, o piçin onu eyerden indirmek için ne kullandığını hâlâ bilmiyordu. Hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğinden emin olmak için kullandığı sihirli koşumdan onu koparmak için.

"Illy!" O gün kızın acı ve korku dolu çığlığı ruhunu parçalamıştı.

Nefes alamayınca onu kurtarmak için döndü. Yolunda daha fazla mandrak ve gargoyle bulmak için. Güçleri işe yaramadı.

Umutsuzca onlarla savaşırken, onun yere doğru düştüğünü görmüştü. Ölümüne doğru düşüyordu.

Edilyn!

Bu görüntüyü asla aklından çıkaramazdı. Ölürkenki son kalp atışından daha fazla. Sonsuza dek peşini bırakmayan o son, tek nefes.

Beni bırakma! diye gözyaşları içinde yalvarmıştı. Ama kızın elini tutuşu gevşemişti.

Kalbi paramparça olmuştu.

Ve sonra onu avuçlarından kopardılar. O anı tekrar tekrar yaşadı, ta ki onu çılgına çevirene kadar. Onu hayal kırıklığına uğrattığı için kendini affedememiş, güçlerini kullanarak en sevdiği şiirin sözlerini kolunun etine kazımış, böylece ondan bir parçayı her zaman yanında taşımıştı.

Geceleri, rüyalarında, onu yine kendisiyle birlikte hayal ediyordu.

Sadece ikisi...

Aralarındaki bağı geri alınamayacağı bir dünyada. Ölümün onu kollarından asla alamayacağı bir yerde. Keşke gerçek olsaydı....

Keşke hâlâ hayatta olsaydı. "Onu kırdın mı?"

Apollo Kessar'ın sorusu karşısında kaşlarını çattı. Gallu iblisinden nasıl da nefret ediyordu. Ama ne yazık ki Sümerli piç, panteonunu ve Apollymi'yi yok etme planları için gerekli bir kötüydü.

En azından şimdilik.

"Emin değilim. Daha önce bunu yapan bir ejderha görmemiştim. Sen ya da senin ejderhalarından biri onu ısırp kölen mi yaptı?"

Kessar sarışın başını salladı. "Ama şimdi sen söyleyince..."

Apollo bu dikkatsizliği düzeltmeye başlarken onu durdurdu. "Ejderhayı dönüştürürsen adasına erişemez."

"Neden olmasın?"

"O artık gerçek bir drakomai olmayacak. Akılsız bir gallu kölesi olacak. İhtiyacımız olan şeyin bulunduğu sandığa sadece onun türünden biri erişebilir."

Kessar dudağını büktü. "Bu orduya neden ihtiyacımız var?"

Apollo lirini tıngırdattı ve böylesine saçma bir soruya tepki vermemek için elinden geleni yaptı. "Teoride öyle değil. Sadece işimizi kolaylaştırıyor. Ne de olsa ele geçirmemiz gereken tek diyar burası değil. Ve şuradaki küçük piç de bir Ejderha İşareti. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

İblis başını salladı.

Tabii ki hayır. Gallu'lar delicesine aptal yaratıklardı.

Apollon içini çekti ama kızgınlığını gizledi. "Onlar çok ama çok nadir bulunan yaratıklardır. Artık sadece o ve kız kardeşi Xyn bu unvanı taşıyor. Ne yazık ki ona ne olduğunu kimse bilmiyor.

Bulabileceğimiz son kişi o." Elinden Illarion'a bir tanrı şimşegi fırlattı.

Ona çarptığı anda, insan etinin aydınlanmasına neden oldu. Ve altında, karmaşık bir desen ortaya çıktı. Kemikli dikenler gibi, derisinin üzerinde spiral çiziyordu. Güzel ve aynı zamanda korkutucuydu.

Illarion'un gözleri bembeyaz parlıyordu.

Apollo kendini beğenmiş bir gülümsemeye iblisin yüzüne baktı. "Bu Ejderha İşareti. Tanrılardan güç emerler ve bunu saldırmak için kullanabilirler. Bu onları benzerlerinden daha güçlü ve öldürmesi daha zor hale getirir. Halkım arasında bir kehanete göre ordusunda bir Ejderha İşareti'ne hükmedebilen biri asla yenilmez. İnsanlar tarafından değil. Ve tanrılar tarafından da asla." Çenesini iblise doğru salladı.

"Her neredeyse kaybolmuşken onu şimdi yakalamanız iyi olur. Bir kez geldiğinde ... muhtemelen kışımıza tekmeyi basacaktır."

"Yerinizde olsam onu zincire vurmazdım."

Apollo yumuşak, kadınsı ses karşısında kaşlarını kaldırdı. "Beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

"Onunla başa çıkmam için beni serbest bıraktın, değil mi?"

Edilyn'e ters ters bakmak için başını çevirdi. "Evet ama benimle çelişmek için değil."

"Çelişkili değil lordum. Uyarıyorum." Çenesini Illarion'a doğru salladı. "Onu zincirlersen kötü tepki verir. Serbest bırakacağınız şeye hazırlıklı olduğunuzu sanmıyorum."

Apollo ona ters ters baktı. "İyi o zaman. Canavarı kontrol altında tut. Aksi takdirde seni yok edeceğim."

Yavaşça Illarion'a yaklaşmadan önce başını ona doğru eğdi.

Edilyn etrafındaki sefil yaratıkları görmezden gelmeye ve burada olduğu için ne kadar minnettar olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Illarion ile.

Bu, onu oynamaya zorladıkları korkutucu bir oyundu. Ama bu onu kurtarmak için tek şansıydı.

Ve kendisi.

Ejderhasının nasıl tepki vereceğinden korkarak dikkatlice onun koluna dokundu.

Illarion sanki bu küçük temasın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. Sen gerçek değilsin.

Düşüncelerini onun düşüncelerini yanıtlamak için kullanmadan önce diğerlerine baktı. Öyleyim, aşkım. Ve buradayım. Gel, Illy. Beni takip et.

Onlara ihanet etmemeye çalışarak elinden tuttu ve onu tapınaktan Apollo'nun tutulmalarını istediği salona götürdü. Burası sadık hizmetkârları ve iblislerle çevrili bir hapishaneydi.

Ama bu onlara bir dereceye kadar mahremiyet sağlıyordu.

Kadın kapıları kapatıp meşaleleri yakana kadar Illarion nihayet hafif uyuşukluğundan çıkabilmişti. O zaman öfkesi anlaşılabilirdi. Sen benim Edilyn'im değilsin. Olamazsın da.

"Kalbinin içine bak, Illy. Tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Yaşlı bir adamın kılığındaydın. Kendimi bir ejderha lorduna bağlamak gibi bir niyetim yoktu. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyordum.

senin dnyan. Ta ki Morla babamın benim için yaptığı yayı kırana kadar. Ve sen, benim değerli kalbim, onu nazikçe onardın."

Bu sözler onu boğarken Illarion gözlerini kırıpıştırdı. Çok tanıdık gelen o güzel mavi gözlere baktı. O kadar uzun zamandır sevdiği bir yüze ki, artık onun için yaşamadığı bir zamanı hatırlayamıyordu.

Bunun gerçek olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydi? Onun bir şekilde hayatta olduğuna?

Addie-Rose'unun aynı gr, dolgun kıvrımlarına sahipti. Sesi aynı tempo ve aksandaydı.

Ama...

ldğn gördüm.

"lml derimden kurtulduğumu gördün. Sana annemin bir kikimora olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

Avucunu onun yanağına koyarken gözleri yaşlarla doldu. "Maddor beni öldürdüğünde, halkının arasında yaşamak için onun diyarına çekildim. Ama Tor'a dönmemi ya da Peçe'yi delerek sana ulaşmamı sağlayacak bir anahtarım yoktu. Binlerce kez, milyonlarca şekilde denedim. Hep seninle olmak istedim. Ama Merlin'in büyüsü çok güçlüydü. Seni ryalarımnda bile bulamadım."

Kararsızlık ona işkence ederken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Edilyn'in onu sadece Edilyn'in pebileceği şekilde öpmesi de kararsızlığına yardımcı olmamıştı.

Bu dudakların tadını biliyordu. Ellерinin vücudunun üzerinde nasıl kaydığını.

Gözlerini kapatarak onun kokusunu içine çekti ve kokunun onu hayatında kendini bütün hissettiğı son zamana geri götürmesine izin verdi. Sağlam.

Ve bu sefer, kıyafetlerini çıkarmak için sahip olmaması gereken güçleri kullanan oydu.

Sersemlemiş bir halde geri çekilip ona baktı. Kimsin sen?

"Ben senin Edilyn'inim ama seninle kaçan o masum kızıdan çok değiştim. Zaman ve özlem bana zarar verdi."

Ya kız kardeşin?

Gülerek onun dudaklarını ısırdı. "Kız kardeşi olan sensin, aşkım. Sarraxyn. Virag yaşıyor. Mutlu bir şekilde değil, çünkü bize yaptıkları ve özellikle de senin taşını çaldığı için hayatını cehenneme çevirdim."

Kesik kesik nefes alırken gözlerinde yaşlar birikti. "Lütfen bana inan Illarion. Yemin ederim, sana zarar vermeyeceğim. Burada olma sebebim bu değil."

Kadın bedenlerinin arasından uzanıp onu avucunun içine aldığında nefesini sertçe içine çekti. Kanı damarlarında hızla aktı. Bir başkası tarafından dokunulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Onun şerefine, başka hiçbir sevgilinin vücuduna erişmesine izin vermemişti.

Seni özledim. Bu sözler, o daha durduramadan içinden kopup gitti.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Şimdi ait olduğunuz yere, evinize dönün lordum."

Onu arkasındaki duvara sabitleyerek, kendini onun içine derinlemesine soktu. Adam içinden geçen dayanılmaz zevk dalgasına karşı dişlerini sıkarken kadın haykırdı.

Edilyn ellerini adamın uzun kumral saçlarında dolaştırırken, adam onunla öfkeyle sevişiyordu. Onu tekrar vücudunun derinliklerinde hissetmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu kendinden geçerek haykırdı. Çok uzun zaman olmuştu.

Şimdi...

Onu asla bırakmak istemedi.

Tırnaklarını adamın sırtındaki ete batırarak, kör edici bir zevk dalgasıyla boşaldı.

Illarion onun doruğa ulaştığını hissedince tısladı. Onu öperek, ona katılabilmek için itişlerini hızlandırdı. O zaman bile hemen geri çekilmedi. Aksine, vücudu izin verdiği sürece onun içinde kaldı.

Ama çok geçmeden ayrılmak zorunda kaldılar.

Edilyn onun elini tutarak küçük bir yatak odasına götürdü ve burada kürklerle örtülü, iyi büyüklükte bir yatak vardı. Onu yatağa yatırdı, sonra üzerine uzandı ve onun uzun, kaslı vücudunun tadını çıkardı. Tek istediği buydu. Yüzyıllar boyunca bu eve dönüşü arzulamıştı.

Bunun gerçek olduğuna inanamayarak, göğsünün üzerine güzel dalgalar halinde dökülen abanoz saçlarıyla oynadı.

O anda ölmek istedi.

Çünkü çok yakında Apollo'nun ona bu mutluluğun bedelini ödeteceğini biliyordu.

Ve Tanrı ondan ne isterse istesin, bunu ödeyeceğini biliyordu.

Çünkü bedeli ne olursa olsun, onu yanında tutmak için buna değdi.

Cehennem. Yüksek su. Kan.

Kemik. Ruh.

Onun ya da başkasının.

Onu tekrar kaybedemem.

Ve ne olursa olsun, yapmayacaktı.

* * *

Tam bir hafta boyunca Apollo onları yalnız bıraktı. Geçen her gün bir öncekinden daha kötüydü.

Ve çok daha tatlı.

Illarion bundan nefret ediyordu çünkü boğulduğunu hissediyordu. Edilyn'le birlikte olmak için o kadar çaresizdi ki zamanının çoğunu bir insan bedeninde geçiriyordu. Ejderha formunu neredeyse tamamen terk etmişti.

Bir ejderha ona sarılamazdı. Yüzünü boynunun kıvrımlarına gömemez ve uyumak için vücuduna yaslanamazdı. Ne de başını onun göğüslerinin arasına koyup parmakları saçlarına dolanmış halde uyuyabilirdi.

Tanrı yardımcısı olsun, bir daha asla ejderha olmak istemiyordu.

Sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Onun kollarında kıvrılmak.

Sonsuza kadar. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Tek istediği...

Edilyn, Illarion'u kendisine doğru yatırırken başının üst kısmını öptü. Günlerdir yatıyorlardı. Bunun tadını çıkarıyor olsa da endişeliydi. "Illy?"

Mmm?

"Senin için endişeleniyorum."

Neden?

"Başta benim ben olmadığımından korktuğunu söylemiştin ama kendisi gibi olmayan sensin. Ve bu beni korkutmaya başladı."

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak ona baktı.

Ne demek istiyorsun?

Düzeltmek için parmaklarını kaşlarına götürdü. "Bağımlı gibisin ve berbat görünüyorsun. Bir insan bedeninde bu kadar uzun süre kalman gerektiğini sanmıyorum."

Saçmalama.

Dudağını ısırarak parmaklarını adamın karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Değilim, aşkım. Bir aynaya bakmalısın. Çok solgunsun. Gözlerin çukur ve çökük. Hatta çelimsiz. Ve kilo kaybetmişsin. Yemek yemeli ve gerçek formuna dönmelisin."

Bunun yerine onu öptü, sonra kendini tekrar vücudunun içine kaydırıldı. Seni terk etmek istemiyorum.

"Kıymetlim... daha kardeşini bile sormadın.

Max çatışmada ağır yaralandı."

Max mi?

Edilyn onun gözlerindeki şaşkınlığı görünce donakaldı. Sevgili kardeşini gerçekten de hiç hatırlamıyordu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Babamın tapınağı.

En azından bu kadarını hatırlıyordu. Ama Apollo'ya baba demek ona göre değildi.

Lanet olası piç.

Değersiz...

Bunlar onu doğuran yaratık için normal yakıştırmalardı.

"Başka ne hatırlıyorsun?"

Kalçalarını şiddetle itmeye başlamadan önce onu gözlerinden öptü. Seni ne kadar çok sevdiğimi.

Bunun neden önemli olduğunu hatırlamaya çalışırken zevkle inledi. Yine de onun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Bir daha olmaz. Odaklanmak zorundaydı. Ona kendini hatırlatmak zorundaydı. "Ve?"

Konuşmak istemiyorum, Addie. Sadece seninle ziyafet çekmek istiyorum. Sonra ondan ayrıldı, böylece onu ağzına alıp diliyle ne kadar yetenekli olduğu dışında her şeyi unutturana kadar vücudunun aşağısına doğru öpebildi.

Boğazının derinliklerinde hırlayarak elini adamın saçlarına daldırdı ve vücuduna istediği kadar erişebilmesi için kalçalarını daha da açtı.

Bu hızla giderse, kız bir daha asla yürüyemeyecekti. Yasadışı olması gereken bir şekilde acımasız ve becerikliydi. Ve sonunda boşaldığında, o kadar yoğundu ki çığlık attı.

Gülerek, ona tekrar girebilmek için onu ters çevirdi. Bu kez onu karnının üzerine yatırdı, böylece parmakları vuruşlarına zaman ayırırken onu öfkeyle sürebilecekti.

Ve daha ne olduğunu anlamadan onunla birlikte boşaldı. Kalbi onun omzuna çarparken, hırıltılı nefesi yanağına çarpıyordu.

Seni seviyorum, Addie.

"Seni seviyorum. Ama bunu durdurmalısın, Illy. Sen Drakomai'sin! Bunu unutmamalısın."

Kendini bir battaniye gibi onun üzerine serdi ve ağırlığıyla onu yatağın derinliklerine bastırdı. Hayır... Ben bir erkeğim. Senin için. Bu sözler onu gerçek bir korkuya sürükledi. Bu iş ciddiye. Onu buradan, amcasının pençelerinden ve e n t r i k a l a r ı n d a n uzaklaştırması gerekiyordu. Onunla ilgili bir şey vardı. Bu yer o oldu zarar verici Onu. A büyü veya bir şey ...

Ama dikkatli olmak zorundaydı. Apollo onları koruyor ve izliyordu.

Bu nedenle Illarion'dan uzaklaşıp giyinmeden önce uykuya dalmasını bekledi. Banyoya giderken hiçbir muhafızın ya da başka birinin onu duyamayacağından emin oldu.

Sonra güçlerini kullanarak gerçekten konuşmak istediği son kişiyi çağırdı.

"Virag," diye fısıldadı. "Neredesin?"

"Yine benimle konuşmayacağını sanıyordum, küçük kardeşim?" "Aptallık etme. Değilim ama sana ihtiyacım var."

"Ve ben pislik miyim?"

Alay etti. "Tabii ki öylesin.... Şimdi bana gelebilir misin?"

"Neredesin?"

"Olympus."

Alaycı bir kahkaha attı. "Ciddiyim. Neredesin sen?"

"Olympus. Ciddiyim. Şimdi kıcını buraya çek."

Onun yanında parıldayan bir gölge olarak tezahür etti.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun. Neden buradasın?"

"Illarion. O da burada."

Yüz hatları soldu. "Uh... o zaman burada olmama gerek yok."

Güçleriyle onu orada tuttu. "Hayır, yapamazsın!

Burada kal. Sana ihtiyacım var."

"Ne için? Atış talimi için mi?"

"Illarion kendini unuttu." Ağzı

açık kaldı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Nasıl tamir edeceğimi de bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?" "Tabii ki bilmiyorum. Ben bir kikimora'yım, ejderha değil."

Ona alaycı ve sinirli bir bakış attı.

"Yapma bile. Ejderhalarla çok fazla deneyimim olmadı."

Ona hırlayarak yatak odasına doğru itti. "İyi o zaman. Elinden geleni yapmanı istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve bu?"

"Illarion gibi davran. Burada olup olmamam umurlarında değil. Ama onu sürekli izliyorlar. Onun kılığına girebilirsin. Biz dönene kadar uyuyormuş gibi yap."

Onun itiraz etmesini bekliyordu.

Ama dayanılmaz bir bekleyişten sonra başını salladı.

"Dikkatli ol." "Teşekkür ederim."

Uzaklaşmaya başladığında Virag onun elini tuttu. "Özür dilerim Eddie. Her şey için. Asla incinmemen gerekiyordu."

Savaşta öldüğü günü hatırladığında gözleri yaşlarla doldu. Illarion'un yüzündeki ıstırapı görmek ve bunun sebebinin kendisi olduğunu bilmek nasıl bir duyguydu. Sahip olduğu her şeyle kalmak için savaşmıştı.

Ama kader onları acımasızca reddetmişti.

Onun yanından ayrılmaya zorlandığında içini acı bir öfke doldurmuş, acı onu paramparça etmiş ve kalbini kırmıştı.

Annesinin diyarına geçtiğinde ilk gördüğü kişi Virag olmuştu. Şimdi bile, ona ne olduğunu anladığı anda yüzünde beliren aşağılamayı hatırlıyordu.

Morgen'in yaptığı şey.

"Hayır! Anlaşma bu değildi! Edilyn zarar görmeden kalacaktı!"

Morgen'in sesi onların alemini yarıp geçti. "Başarısız oldun iblis. Seni bunun bedeli konusunda uyarmıştım! Kimse bana karşı gelemmez!"

Sonra Morgen, sadece avlanmak ve öldürmek için var olan ölüm iblisleri MOD'larını serbest bırakmış ve Edilyn'in peşine kendi diyarlarında bile düşmüştü.

Virag onu hemen yakalamıştı.

Bakışları karanlıkta buluşmuş ve ona her zaman koruma ve güvenlik vaat eden o büyük ağabey gülümsemesini vermişti. "Bana güveniyor musun, Eddie?"

Her şeye rağmen başını salladı.

Ve onu öldürmeye geldiklerinde, annesinin halkının gerçek gücünü öğrenmişti. Onları yetenekleri için köleleştirmek isteyen başkaları tarafından bu kadar inanılmaz bir şekilde aranır kılan şey.

MOD'lar ona tüm diyarlardaki varlığını sona erdirecek son ölümcül darbeyi indirmek için yaklaşıırken, Virag onun şeklini almış ve Morgen'in yordakçılarından ölüm cezasını tereddüt ya da çekince duymadan almıştı.

Ya da en azından planı buydu.

Ancak cesedini öldürdüklerini gördükten sonra Virag, sersemlemiş ve gözleri yaşarmış bir halde yanında belirdi.

Adam ne kadar şaşkın ve şok olmuş görünse de, kadın ona bakakalmıştı. "Virag?"

Morgen ve diğerleri ne olduğunu anlamadan önce kızın elini tutup onunla birlikte koşarken gözyaşlarını içine çekmişti. Kızın cansız bedeninin neden

Kaçtıkları yerden çayırın diğer tarafında yerde yatarken, kimsenin onları bulamaması için onu kendi diyarlarının derinliklerine saklamaya götürmüştü.

Ancak güvende olduklarında ve Morgen'in ulaşamayacağı kadar uzakta olduklarında, nihayet fey diyarına geldiğinde neler olduğunu açıkladı.

"Senin için ölmem gerekiyordu, Eddie. Sana ve Illarion'a yaptıklarımı telafi etmek için." Hıçkırıklar onu mahvetmişti. "Ama bana bunu düzeltmem için bir şans vermedi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Konuştuğunda sesi hıçkırıklarla kesildi. "O zaman annemizdi. Beni son anda bedeninden attı ve saldırdıklarında yerimi aldı. Senin bedeninde öldürdükleri kişi oydu."

Edilyn onun peşinden gitmeye başlamıştı ama

Edilyn onu durdurdu. "Artık çok geç. O gitti."

"Hayır! Onu görmek istiyorum!"

Boğazını temizleyerek onu kollarının arasına aldı. "Biliyorum ve çok üzgünüm. Tüm bunlar benim hatam. Ama şimdi geri dönersen, seni öldürürler ve onun fedakârlığını geri alırlar."

Telafi etmeye çalışmasaydı ona daha çok kızardı ama kalbi doğru yerdeyken onu suçlamak zordu.

Bunun yerine, o günden sonra ona halklarının güçlerini öğretirken yeniden bağlantı kurmuşlardı.

Şimdi...

Onun Illarion'un insan bedenine bürünmesini izledi.

"Virag?" Soru soran bir kaşını kaldırdı.

"Güvende kal kardeşim."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ve sen." Büyük bir gösterişle pelerinini omuzlarından aldı ve onunkine sardı.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra uyuyan ejderhasının yanına gitti. Elinden geldiğince nazikçe onu sallayarak uyandırdı. "Gelin lordum. Yıkanmalıyız." Muhafızların kıpırdamadığından emin olmak için etrafına bakınarak Illarion'u banyoya çekti.

Ama Virag'ı bedeninde gördüğü anda tısladı.
Bu ne ihanet böyle?

Edilyn Virag'ı banyodan yatak odasına itti, sonra Illarion'a döndü. "Numara yok. Seni buradan çıkaracağım."

Çelik gözlerini daha da derin bir öfke kararttı. Beni dışarı mı atıyorsun?

Adamın yanağını avucunun içine alırken acıyla kıvranıyordu. "Hayır, aşkım! Seninle olacağım ama burada daha fazla kalamazsın. Bu seni öldürüyor ve bir dakika daha acı çekmeni izleyemem." Hızla onun için kıyafetler yarattı, sonra Virag'ın pelerinini bedeninden çıkardı ve giyinmesine yardım etmek niyetiyle ona uzattı. Ellerini küçük yığının üzerine koydu ve onun bakışlarıyla buluştu. "Seni yeniden geliştirebileceğin bir yere götürmeliyiz."

Ama pantolonu ona giydirmeye başladığında Illarion onu durdurdu. "Kardeşini getir, Edilyn."

Daha önce hiç duymadığı derin ve zengin bir sesle dondu kaldı. "Konuştun mu?"

Cevap vermedi. En azından kelimelerle. Bunun yerine, gözleri beyaza dönerken teni zengin, koyu bir karamele dönüştü. Vücudunu akan bir nehir gibi boydan boya kat eden spiral şeklindeki siyah dövme, karmaşık ve güzel bir dikenli desen oluşturuyordu. Her iki yanağını ve alnını ikiye bölerek yüzünü bile işaretliyordu.

"Illarion?"

Dudaklarını şefkatle öptü, sonra geri çekilip saçlarını deri bir kravatla tutturduğu bir atkuyruğu yaptı. "Kardeşini al, Addie. Çabuk hareket etmeliyiz."

Kapıda arkasına baktı ve adamın etinin üzerindeki desenin aslında rastgele olmadığını fark etti. Aslında vücudunun tüm uzunluğunu kaplayan bir ejderha görüntüsü oluşturuyordu. Ve Illarion'un yüzünü kaplayan da canavarın dikenli kuyruğuydu.

Bunun ne anlama geldiğini ya da neden onu işaretlediğini bilmeden Virag'ı almaya gitti.

İlk başta itiraz etti.

"Gelip bir şey görmem gerekiyor," diye ısrarla nefes aldı. "Ve tartışmayı bırak."

Sonunda itaat etti.

Banyoya girer girmez, Illarion'un yeni görünümünü görünce sendeleyerek geri çekildi.

Illarion orada duruyordu, üzerinde onun yarattığı kıyafetler yoktu ama siyah deri savaş zırhı vardı.

gerçek formu kadar bir ejderhanın vücuduna benziyordu. Yüzündeki izler şimdi daha belirgindi. Renksiz gözleri yoğunluğuyla yakıyordu.

"Ejderhana ne yaptın küçük kardeşim?"

Illarion, Virag'ın pelerininin cebinden bir şey çıkardı. "Bunun sorumlusu kim?"

Edilyn'in elindeki küçük şeftali nesnesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de kardeşine ihanet etmek de istemiyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Virag ise homurdandı. "Kız kardeşimi korumak için ona ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ona kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Illarion'un bakışları yumuşadı. "Tanıştığımız gün çaldığı ejderha taşım."

Çenesi gevşedi. "Anlamıyorum... sesini mi iyileştirdi? Nasıl?"

İnanılmaz derecede yakışıklı bir kaş çatmayla başını salladı. "İnanılmaz derecede vefasız şeylerdir, onları taşıyan kişinin kalbinden iyileşirler."

"Anlamıyorum."

"Kardeşlerimin endişeleri hep benim hayatım içindi. Bu yüzden taş tek başına sağlığını iyileştirdi." Illarion aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece onun yüzünü ellerinin arasına alabildi. Ona gülümserken alnındaki şefkat kırış kırış olmuştu. "Eğer senin benim Edilyn'im olduğuna dair bir şüphem varsa, bu son buldu.... Kardeşlerim sadece beni hayatta tutmaya çalışırken, sen beni yeniden bir bütün yapmak istedin."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Her zaman."

Gözlerindeki sevgi onu ruhunun derinliklerine kadar yaktı, özellikle de avucunu kaldırdığında ve bir daha görmeyi umduğu son şeyi gördüğünde.

Çiftleşme işareti.

Nefes nefese avucunu çevirdi... ve işte oradaydı. Savitar'ın yerleştirdiği yere.

Mutluluk onu sel gibi kapladı ve beraberinde gözyaşları da geldi.

"Sen sadece sesimi onarmadın, Edilyn. Dagon'un kan bağımlı kurcaladığında engellediği tüm güçleri serbest bıraktın. Ne de olsa ben sadece bir drakomai değildim, öncelikle bir yarı tanrıyım." Illarion değerli bir gülümsemeye onu öptü, ardından Virag'ı kolundan alkışlamak için geri çekildi. "Buradan çıkmaya hazır mısın, ihtiyar?"

Homurdandı. "Gitmemize izin vereceklerini sanmıyorum." Illarion ona göz kırptı. "Bizi durdurabileceklerini sanmıyorum."

Virag Edilyn'e şüpheli bir yüz ifadesi takındı. "Dışarıdakilerin Gallu iblisleri olduğunu biliyor, değil mi?"

"Beni doğuran ve emziren aynı lilitu iblisleri tarafından atıldım." Illarion Virag'a göz kırptı. "Senin annen bir kikimora olabilir... ama benim annem iblis dünyasının ruh emen, kan içen belalı orospusuydu-" Sırtından bir dizi siyah kanat açmadan önce burnunu kırıştırdı- "Bir savaş tanrısıyla meşgul olan. O mızımız güneş çocuğun ve onun B sınıfı korku filmlerinden fırlamış çetesinin beni gerçekten ilgilendirdiğini mi sanıyorsun?"

Virag öne doğru eğilerek fısıldadı, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onlar beni ilgilendirir."

"O zaman arkamda kal ve kız kardeşinin arkasını kolla."
Illarion kapıya doğru yöneldiğinde Edilyn onu durdurdu.
"Ne yapıyorsun sen?"

"Gidiyorum."

"Gitmemiz
gerekmiyor mu-"

"Ben arka kapılardan sıvışmam
gülüm." Virag ağzı açık kaldı. "Bilgin
olsun diye söylüyorum. Yaparım."

Illarion ona homurdandı ve tapınağın kapılarını açıp gitmeye çalıştı.

Ancak bu diyardan dışarı ışınlanamadıklarını fark ettiler.
Olympus'ta sıkışıp kalmışlardı.

Şimdi Illarion'un planlamadığı bir şey vardı.

Lanet olsun sana, Apollo. Değersiz piç bütün Olimpos'u kilit altına almıştı.

Öfkelenen Illarion, Apollo'nun tepedeki tapınağına gitmek için salonlarından ayrıldı.

Edilyn, onun uzun ve öfkeli adımlarına ayak uydurmaya çalışırken kardeşiyle endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Onu uyandırmalı mıydım emin değilim."

"Evet, sence?"

Ama Illarion'u durdurmak mümkün değildi. Ejderha kana susamıştı ve gitmeye kararlıydı.

Apollo'nun kutsal evinin merdivenlerine ulaşır ulaşmaz, güçlerini kullanarak devasa altın kapıları menteşelerinden

söktü. Mermer merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve

girişten geçerek ana salonda tanrıyla yüzleşti.

Apollon yankılanan bir lanetle tahtından indi. "Tak, tak," dedi Illarion cesurca.

Apollo ona sanki gelmiş geçmiş en aptal yaratıkmış gibi ters ters baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır. Sadece sinirliyim." Illarion Apollo'nun tahtının önünde durdu. "Bırakın beni. şimdi!"

Apollo kaşlarını çatarak dehşetle baktı. "Sanırım kiminle konuştuğunu unuttun, küçük ejderha. Sana neler yapabileceğimi -" Illarion'un arkasında dururken bakışları Edilyn'e gitti "-ve neyi sevdiğini."

O daha gözünü kırpamadan Apollo ona bir patlama gönderdi.

Illarion bir tanesini yuttu ve tanrı ondan kaçmayı dşnemeden ona geri döndü. Apollo'nun göğsüne sağlam bir darbe indirdi ve tanrıyı uçurdu.

Illarion, "Bir geçit aın," dedi.

"Hayır! Bir pazarlık yapmıştık!"

Illarion içini çekti ve başını salladı. "Haklısın. Ne kadar aptalım. Bir anlaşma yapmıştık. Ama sen beni serbest bırakana kadar bunu yerine getiremem. şimdi lanet olası bir geçit a!"

Apollo kendini ayağa kaldırdı. "Tamam, ama kadının burada kalacak."

"Hayır," dedi Illarion sert bir ses tonuyla. Apollo alay ederek kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Yaşlandıkça duyma yetinizi mi kaybediyorsunuz? Tabii ki hayır. Sana güvenmiyorum. Ama ben onurlu bir ejderhayım.

Seninle döneceğim.

Sana ne söz verdiysem. Buna güvenebilirsiniz."

Gölgelerin arasından Kessar, Illarion'un arkasından yaklaştı.

Illarion iblisi yakaladı ve onu yere devirdi. Onu ısırmaya çalışırken tırtıklı dişleri ortaya çıktı. Illarion hırlayarak onu Apollo'nun yanına fırlattı. "Sakin..."

"Geri dönsen iyi olur, ejderha!" Apollo uyarırcasına homurdandı.

Illarion Edilyn'e omzunun üzerinden tüyler ürpertici bir sırtış attıktan sonra göz kırptı ve amcasının uyarısına en kayıtsız tonda karşılık verdi. "Dediğim gibi sevgili amca, sana söz veriyorum."

Apollo sinirli bir hırıltıyla bir geçit açtı.

Illarion onun elini tutup parmak eklemlerini öperek onları Olimpos'tan Hybrasil'e geri götürdü.

Evinin ana mağarasında Edilyn'in elini isteksizce bıraktı. "Kardeşine dikkat et. Başka bir şey alırsa onu yerim."

Virag teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Endişelenme. Dürüst olmak gerekirse, beni Olimpos'taki ibislere yem etmeni bekliyordum."

Illarion sırtıttı. "Aklımdan geçti. Şimdi izin verirsiniz, tutmam gereken bir söz var."

Nefes nefese kalan Edilyn onu durdurmak için kolundan tuttu. "Spartoi'yi onlara teslim edemezsin. Onlarla ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı?"

"Eğer yapmazsam, seni benden tekrar alırlar. Ve bunu yapabilirim.
asla izin vermem."

"Illarion-"

"Kollarımdan bir kez koparıldın zaten, Addie. Hiç kimse ve hiçbir şey bunu bir daha yapamaz. Ayrıca, bana güvenmiyor musun?"

"Evet, ama-"

"Aması yok." Yanağını şefkatle öptü, sonra kulağına fısıldadı, "İnançlı ol."

Gözlerini kapatarak ona son bir kez sarıldı ve kollarında hissettiklerinin tadını çıkardı. "Güvende kalsan iyi edersin."

"Ve sen."

Edilyn, Illarion'un en değerli hazinelerini sakladığı mağaraya doğru gidişini izledi. Bu kadar tehlikeli bir şeyi Apollo ve Kessar gibilere teslim ettiği düşüncesi midesini bulandırdı.

"Bunu gerçekten yapmayacak, değil mi?" Virag, kalbinde hissettiği aynı yüz buruşturma ifadesiyle sordu.

Ama Illarion elinde Spartoi sandığıyla dışarı çıktığında, cevabı biliyordu. Yunan tanrısına verdiği sözü tutmaya tamamen niyetliydi.

Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yoksa var mıydı?

Illarion Olimpos'a döner dönmez, alıcı hattına küfretti.

Acheron, ikiz kardeşi Styxx, Artemis ve tabii ki Max, Blaise ve Falcyn ile birlikte bekliyordu.

Kadim Atlantisli Kara-Avcı gerçekten onu durdurabileceğini mi düşünüyordu? Diğerlerini boş ver.

Onunla Edilyn'i arasına girecek kadar belalı kimse yoktu. Tek yaptığı zamanını boşa harcamak ve onu kızdırmaktı.

Illarion gruba doğru başını salladı. "Ne yapıyorsun, Acheron?"

"Babanın ordusunu Apollo'ya teslim etmene izin veremeyiz."

Artemis başıyla onayladı. "Kardeşimin ne kadar psikopat olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Köpek çuvaldan bir kez kaçtı mı, geri dönüşü yoktur."

Illarion onun saçma sapan sözleri karşısında kaşlarını çatarken, Acheron yüksek sesle inledi.

"Bırak kedi ... çantadan çıksın, Artie." Ona sinirli bir yüz ifadesiyle baktı.

Styxx çenesini kaşdı. "Bilmiyorum kardeşim. Metaforu bu sefer gerçekten işe yaradı."

"Lütfen, onu cesaretlendirmeyin."

"Her neyse," dedi Max, yaklaşarak. "Edilyn bana ne planladığınızı anlattı. Bunu yapmana izin veremeyiz."

"Beni durduramazsınız. Hiçbiriniz durduramazsınız."

Falcyn ona kaşlarını çatı. "Sesini ne zaman geri aldın?"

Illarion iç çekti ve teşebbüs edildi için hareket et geçmiş Onlar. "Tamamen alakasız."

"Ve hepiniz de öyle." Apollo, Illarion'un arkasında belirdi. Bir iblis ordusuyla birlikte.

Illarion'un grubu savaş için gerilmişti ama Illarion onları savaştan uzak tutmak için elini uzattı. "Bunun şiddete dönüşmesine gerek yok."

"Tabii ki var!" Artemis alay etti.

Apollo kız kardeşine ters ters baktı. "Sen her zaman hain bir fahişeydin."

"Senden öğrendim."

Acheron içini çekti. "Öğrendim, Artie... öğrendim."

"Her neyse," diye homurdandı. "Biri şu piçi öldürüp güçlerini emebilir mi artık? İkiniz de Chthonian değil misiniz?" diye Acheron ve Styxx'e alaycı bir şekilde baktı.

Falcyn, Apollo'nun vücudunu tiksintiyle süzerken homurdandı. "Bu hazımsızlığı kim ister ya da ister ki?"

Illarion onları görmezden gelerek Spartoi'yi tutan küçük kırmızı bir bez çıkardı.

Apollo'nun gözleri açgözlülükle büyüdü. "Demek sözünün eri bir ejderhasın."

"Sana öyle olduğumu söylemiştim."

"Illarion!" Max ilerlemeye başladı ancak Illarion'un müdahale etmelerini engellemek için etraflarına bir güç alanı yerleştirdiğini öğrendi.

Acheron kalkanı patlattı ama o bile kıramadı.

Tüm çabaları kalkanı ve Illarion'un güçlerini güçlendirdi.

Apollo elini uzattı. "Spartoi'yi bana ver ve gidebilirsin."

"Sorun değil." Illarion aralarındaki mesafeyi kapattı ve bezi Apollo'ya uzattı.

Tanrı ona uzandığında, Illarion anında bıraktı ve tohumlar yere düştü.

Tiksintiyle yüzünü buruşturan Apollon onları almak için eğildi. Ama o bunu yapamadan, iki devasa savaşçı tam zırhlarıyla savaşa hazır bir şekilde ortaya çıktı.

Apollo'ya bakmaya devam eden Illarion'la yüzleşmek için döndüler. "Sana sevdiğim şeyi asla tehdit etmemen gerektiğini söylemiştim. Çünkü ben Drakomai'yim. Hiç kimse benim korumam altında olana zarar veremez ya da benden cezasız bir şekilde bir şey alamaz. Ve sen de gazabımı hissetmeden beni yakalayamazsın." Bakışlarını Apollo'dan Spartoi'ye çevirdi.

Onları diken kişi ve Ares'in oğlu tarafından emredildi. "İyi eğlenceler çocuklar. Evi temizleyin."

Ve böylece Illarion onlara sırtını dönerek gerçek arkadaşlarına ve ailesine doğru yola koyuldu.

Yaklaştığında Illarion gruba sırttı. "İsterseniz kalıp gösteriyi izleyebilirsiniz ama ben ejderhawan'ımla vakit geçirmeyi tercih ederim. Sonra görüşürüz."

Ve bu veda sözleriyle birlikte Hybrasil'e dönmek üzere ortadan kayboldu.

Apollo konserdeki bir kız çocuğu gibi çığlık atıp Olimpos'taki her iblisin peşine düşen Spartoi'den kaçarken Acheron şaşkınlık içinde kalakaldı. "Şey..." Kardeşine doğru bir bakış attı.

Styx güldü. "Hoşuma gittiğini söylemeliyim." Ejderhalara doğru baktı.

Falcyn gururla sırttı. "Bebeğimizi doğru yetiştirdik... değil mi anne?"

Max gülerek başını salladı. "Öyle görünüyor... öyle görünüyor."

Blaise kaşlarını çatdı. "Morgen'e de oynaması için bir arkadaş bıraktığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Falcyn şeytani bir kıkırdama çıkardı. "Bunun kesin olduğuna eminim." Max'in sırtını sıvazladı. "Hadi kardeşim, kapatmamız gereken bir bar var."

* * *

Illarion mağaraya döndüğünde Edilyn onu bekliyordu. Ona dudak büktü. "Bana planından bahsedebilirdin

Apollo için, benim ejderha lordum."

Utanmadan omuz silkti. "Bunun ne eğlencesi olabilirdi ki?"

Gülerek onu kendine doğru çekti. "Gerçekten Morgen'i de ziyaret ettin mi?"

"O sürtüğe uzun zamandır gecikmiş bir fatura borcum vardı." Mağaranın etrafına göz gezdirdi. "Kardeşin nerede?"

"Eve döndü... eli boş. Bundan emin olmak için üstünü aradım." Edilyn onun gözlerinin arkasında mutluluğunu azaltan gölgeyi yakaladı. "Sorun nedir?"

"Benim için hayatını riske attın. Bunun için sana kızgıyım." "Kızgın mı?" diye sordu kendi öfkesi artarken.

Başını salladı. "Apollo beni gizlice dışarı çıkarırken seni yakalasaydı ve güçlerim geri gelmeseydi, seni öldürürdü."

"Risk almaya değerdı."

"Addie-"

İtirazını susturmak için parmaklarını onun dudaklarının üzerine koydu. "Tehlikedeydin ejderham. Ve ben sevdiklerimi korurum. O yüzden buradaki tek çözüm, bir daha asla tehlikeli bir şey yapmaman. Çünkü kendi hayatını riske attığın gibi benimkini de riske atıyorsun." Aralarındaki bağı hatırlatmak için avucunu kaldırdı.

Avucunu avucunun içine alıp öptükten sonra kalbine götürürken yüzüne inanılmaz bir gülümseme yayıldı. "Haklısın. Dediğin gibi yapacağım."

Onun bu gülünç açıklamasına yüksek sesle güldü. "Nedense bundan şüpheliyim."

Ama gözlerinde derin, yakıcı bir ateş yanıyordu. "Ejderhandan asla şüphe etme, leydim Rose. Çünkü canavarı evcilleştiren tek kişi sizsiniz. Ve sadece senin için, ben de diz çöküp ihtiyatlı davranacağım."

Gözyaşları onu boğdu. "Ve seni o kadar çok seviyorum ki sevgili ejderham, senden asla kendin dışında bir şey olmanı istemeyeceğim. Vahşi ve canavarca. Çünkü seni en iyi ve en kötü halinle gördüm ve her ne olursan ol, her yönünü seviyorum. Ve en kötü olduğun zamanlarda bile, sensiz bir dakika geçirmektense sonsuza kadar acı çekmeyi tercih ederim."

Illarion tam bir şaşkınlık içinde ona baktı. Hayat ne kadar tuhaftı. Bir ejderhaya bağlanmayı hiç istememişti. Sahip olduğu her şeyle buna karşı savaşmıştı.

Şimdi ona tüm hayatını ve kalbini verdi.

Ve insanlığı hor gören, bir insanın derisini bir mikrosaniye bile taşımak istemeyen o adam, şimdi onu korumak için tek bir düşünce bile olmadan hayatını ortaya koyabilirdi. Dahası, onun bedenine sarılmak anlamına gelecekse, bu bedende kalmaktan çok daha fazla memnundu.

Sonsuza kadar.

Belki de hayatın amacı buydu. Sizi mutlu edeceğini düşündüğünüz şeyleri elde etmek için değil. Ama gerçekten ihtiyaç duyduğunuz şeyleri, onsuz yaşayamayacağınız o en harika insanları bulmaktı.

EPILOG

Apollo ordusundan geriye kalanları incelerken homurdandı. O küçük piç ejderha iblislerinin bir kısmını almıştı.

Ve bu onu kızdırdı.

Ama bu onun sonu değildi. Ejderhanın yaptığı tek şey, bu işi sonuna kadar götürme arzusunu ve kararlılığını körüklemektir.

Beni asla hafife alma.

"İçeri gel."

Apollo, minyon ve muhteşem bir sarışınla toplantı ayarladığı küçük konsey odasının kapısını iterek açtı.

Ejderhaların öldürülmesini istemek için en az onun kadar sebebi olan biri.

"Morgen."

Başını ona doğru eğdi. "Apollo. Burada görmeyi beklediğim son kişi."

"Gerçekten de öyle. Ama ne diyorlar?"

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Düşmanımın düşmanı benim en iyi dostumdur."

Ve ikisi tek başlarına başarısız olurken ...

Birlikte yenilmez olacaktı.

Ve birlikte ejderhaları sonsuza dek yok edeceklerdi.

Sherrilyn Kenyon tarafından da

KARANLIK AVCILAR

Fantezi Aşığı

Gece Zevkleri

Gece

Kucaklaşması

Şeytanla Dans

Gecenin Öpücüğü

Gece Oyunu

Geceyi Yakalayın

Gecenin

Günahları Geceyi

Serbest Bırakın

Ayın Karanlık Yüzü

Rüya Avcısı Devil May

Cry

Gece Yarısı Açıkken Rüya

Kovalayıcı

Acheron

Sessiz Bir Gece

Rüya Savaşçısı

Kötü Ay

Yükseliyor

Merhamet Yok

İntikam

The Guardian

Karanlık Avcısı Yoldaşı

Zamansız Zaman

Styx

Karanlık Isırır
Hiç Kimsenin
Oğlu
Dragonbane

LİG

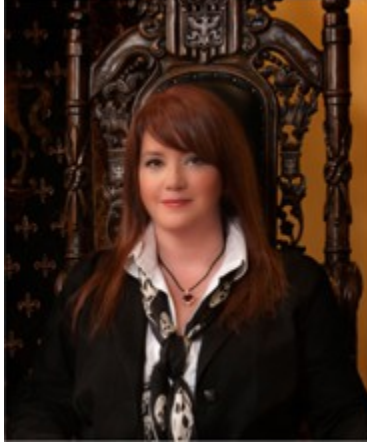
Gecenin
Doğuşu
Ateşin
Doğuşu
Buzun
Doğuşu
Öfkenin
Doğuşu

Meydan
Okumanın
Doğuşu
İhanetin
Doğuşu
Efsanenin
Doğuşu

CHRONICLES OF NICK

Sonsuzluk
Yenilmez
Infamous
Inferno
Illusion
Instinct
Invision

YAZAR HAKKINDA

Sheri Reno/Nashville

New York Times çöksatan yazarı **SHERRILYN KENYON** 1 numaranın müdavimlerinden. Bu olağanüstü çok satan yazar, yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor. Kitaplarının 60 milyondan fazla kopyası yüzden fazla ülkede basılmaktadır. Güncel serileri arasında The Dark- Hunters, The League ve Chronicles of Nick yer almaktadır. Chronicles of Nick ve Dark-Hunter serileri yakında sinema filmi olarak gösterime girecek. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

DRAGONMARK. Telif hakkı © 2016 Sherrilyn Kenyon'a aittir. Tüm hakları saklıdır.
Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Ervin

Serrano'ya ait

Kapak fotoğrafları: adam yüzü © Valua Vitaly/Shutterstock; ejderha ©
Lindwa/Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-09240-3 (ciltli)
ISBN 978-1-250-09241-0 (e-kitap)

e-ISBN 9781250092410

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

İlk Baskı Ağustos 2016

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Bildirimi İthaf

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Epilog

Ayrıca Sherrilyn Kenyon
Yazar Hakkında Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.